Melania Cuc

GRAAL

roman

Editura NICO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUC, MELANIA
Graal / Melania Cuc ; ed.: lector Nicolae Băciuț. - Târgu-Mureş : Editura Nico, 2007
ISBN 978-973-1728-44-5

I. Băciuț, Nicolae (ed.)

821.135.1-31

Coperta aparține autoarei

Editura NICO
Str. Ilie Munteanu nr. 29
Târgu-Mureş
Apărut 2007

Lector Nicolae Băciuț
Format 32/61X86, coli tipo 11
Tehnoredactare Sergiu Băciuț

Tiparul executat la Intermedia Group
Târgu-Mureş, str. Poştei nr. 1
ROMÂNIA

ÎNTRE MELANIA ŞI VARVARA

Ce e frapant la Melania Cuc, de la bun început, e modernitatea scriiturii. Siguranța scrisului, dincolo de toate cochetăriile autoarei. Apoi mai e şi ideea narațiunii, care-şi face consubstanțial travaliul scrisului, pe care-l topeşte în structura sa, făcând din narator personaj, într-un demers « interactiv ».

Aparent, romanul, refuză realul, dintr-o prudență juridică, opțiunea pentru ficțiune aducând « linişte », protecție, autorului, deşi acesta se hrăneşte din real, chiar dacă e un realism magic, mai degrabă.

Şi spațiul în care se localizează acțiunea romanului iese din geografie, Satul fără Nume, cu toate referințele sale istorice, acesta fiind greu reperabil. Şi personajele îşi refuză identitatea, prevalând încărcătura lor simbolică : Lebăda, Mirele, Regizorul etc.

Satul îşi pierde nu doar dimensiunea sa definitorie, ci devine chiar platou de filmare, iar « filmul » este unul din polii romanului. Naratorul participă la filmări, ca figurant, ca observator : « De câteva zile încoace, îmi pierd vremea pe platoul de filmare, mai prind un zvon, o bârfă, mă documentez pentru cartea mea viitoare ».

Disputa autoarei nu este doar cu personajele sale, ci şi cu ea însăşi. Cele două fețe ale autoarei, partea țărănească (Varvara) şi cealaltă, urbană (Melania), scriitoarea, nume îngemănate, îşi revendică prioritățile (Melania "prenume blând ca mielul hrănit la turmă", Varvara "prenume primit la cristelniță şi pe care îl trag după mine de-o viață, ca pe o trenă plină de scaieți vineți", « Varvara - Melania, cele două cotiledoane ale seminței din care germinează, creşte, se răsuceşte pe vrej viața cărții pe care îmi propun s-o încep şi s-o (şi) închei într-un număr de…zile".

Autoarea nu se lasă însă sedusă de himere, "Ştiu, spune ea, că nu dețin identitate duală, totul este doar un truc suficient de periculos pentru a nu trişa cu mine însămi, pentru a rezista până la căpăt pe linia de plutire."

Scriindu-se pe sine, autoarea romanului se joacă cu destinele personajelor sale, le provoacă, le împinge spre derapaje existențiale: « -Eşti o pacoste, femeie ! Te joci în nasturi cu oamenii », îi reproşează unul din eroii săi.

Există şi patimă şi patetism al scrisului în această carte : "Scriu în draci, scriu cu furie şi fără compătimire de parcă de pagina asta ar depinde pe viitor politica globalizării, a ecologiei, a înarmării şi autodistrugerii omenirii!", spune autoarea, mereul preocupată de scrisul său : "Scriu, adică… scriam de câteva zile bune, trăgeam la litere ca şi cum asta ar fi fost să fie ultima carte pentru care mi s-a dat dreptul la inspirație". Scrisul e o dispută nu doar a celor două fețe (Melania / Varvara) ale autoarei ci şi a realului cu imaginația (ficțiunea): "Viața bate imaginația celui mai talentat scenarist - îmi spun cu statisfacție galopantă şi… dau să trec de introducere, sărind peste punctul culminat, să îi şi fac, cărții mele, finalul".

Mizele cărții sunt multiple: "Eu scriu o carte care ar trebui să reprezinte lumea întreagă şi nu doar o ciozvârtă strict subiectivă, din spațiul imaginar prin care tot mă învârt ca găina în jurul ogrăzii.", "pornesc în căutarea a ceea ce cred eu că este Graalul meu personal?" Dar, până la urmă, şi autoarea se întreabă ce e Graalul: "Scriu din nou despre Graal. Simt că îl vreau, că îl am, că îi pipăi metalul şi nestematele toate înfipte ca dinții de copil în gingie, în zgura foiței. Asta-i Femeia! Ăsta-i Graalul, doar o pată roşie pe o rochie albă. Atât!"

Cartea se desfăşoara pe mai multe nivele. Autoarea deplânge şi o lume dispărută, pe care o reconstituie din amintiri disparate, punând-o în opoziție cu un prezent lipsit de consistență, ostil chiar, intersectând amintirile cu flashuri din actualitate.

Acest roman se susține şi prin dimensiunea sa autobiografică, autoreflexivă, autoreferențială.

Nu în ultimul rând, cartea are o tentă polemică, cu Marele Critic, instanță la care se raportează adesea demersul autoarei.

Graal e şi o carte despre travaliul/ aventura/ bucuria scrisului. Finalul rămâne însă deschis: "Acum, până şi eu, autorul, sunt derutată, defel duală - partea țărănească cu cea urbană nu se mai luptă între ele pentru o idee.

Sunt doar o femeie, una care scrie despre destine foarte posibile - o tipă în blugi şi bluză de mătase împroşcată, pe locul de sub inimă, cu picuri de sânge sau … poate-i numai cerneală".

NICOLAE BĂCIUȚ

Capitolul 1

-Nu am nici un chef de cartea asta, îmi zic. Facerea ei este ca şi cum un prunc mi-ar da semn că nu vrea să vină pe lume.

Ş-apoi, nu e vorba nici de gestaţie, nici de travaliu… iar de va fi să vină şi ziua sorocului, *naşterea* nu se desăvârşi nici cu bisturiul, nici cu forcepsul.

Nu există până în clipa asta, scris pe pagina electronică, decât titlul - *Graal* - un substantiv clănţănit de atâtea ori în gura ai rea şi întruna flămândă a lumii, încât nu ştiu de ce mi l-am ales dintre atâtea alte titluri de best seller sigur, tocmai pe acesta.

Nu ştiu nici de ce aş scrie tocmai eu o astfel de carte…

În răstimp, nu am muncit de doi bani, nu am gândit defel naraţiunea, care nu se coagulează singură în scheme.

- Am drept la vara asta!- îmi tot repet şi nu prea am stare. Nu mă fixez o secundă întreagă în scaunul meu ergonomic din faţa computerului.

Alerg de colo-colo prin lume, îmi caut şi găsesc de rezolvat o mie de probleme *urgente* şi… pur efemere.

Dau din coate, mă lupt cu alţii pe viaţă şi moarte, de parcă acum ar fi ultimul anotimp în care îmi e dat să mai fac o faptă ce ar putea să mă apropie fie şi numai cu o dungă de unghie de dumnezeire.

Se anunţă instant caniculă, furtuni magnetice, implozii şi explozii stelare, galaxia mai mică va fi înghiţită de galaxia mai mare… Tzunami, tornade, prizonieri şi invalizi de război pe vreme de pace, copii sfârşind de bătrâneţe în orfelinate precare…

Asta aud, asta văd toată ziulica şi la TV şi-n viaţă, numai că… eu sunt destul de încăpăţânată încât să insist, să mă detaşez de cotidianul călcând imperial peste cadavre de plante şi animale.

Îmi este lehamite, m-am cam săturat de scenarii testate pe pielea *prostimii,* care dovedeşte încă o dată, că nu se mai satură de circ şi pâine cu apă.

-Am să mă retrag în *turnul de fildeş!* Am să mă aştern pe scris, atacând frontal Ficţiunea!

Păi da, pentru că ea, Ficţiunea, este ca plastilina; moale, ieftină şi gata să se modeleze fără crâcnire până şi de degetele copilului.

Ficţiunea nu te *trage* în justiţie, nu te aşează pe scaunul electric dacă nu îi convine cum ai pus-o în pagină, cum ai răstignit-o pe fila de hârtie - îmi repet şi dimineaţa şi seara, constatând, mai apoi, cu indiferenţă totală:

-Sunt laşă!

Aşa poate părea la prima privire, numai că eu ştiu că pot; sunt în stare să şi *scriu,* când fi-va să fie ziua potrivită, cartea adevărată!

- Nu merită să-mi bat capul tocmai astăzi cu *fleacuri*, să-mi pierd timpul, care mă înhaţă, se joacă cu mine de-a şoricelul cherchelit şi pisica cea proastă! - spun în timp ce zilele şi nopţile mele bune mi se strecoară ca zerul din caş, printre degete.

Abia de mai observ că mi-a mai rămas doar o felie străvezie din vara ca o vântoasă.

Peste grijile mele trece trăsura cu snopi de dovleac înflorit. Trece şi stăpâna dovleacului - o femeie îmbătrânită în rochie cenuşie şi cu un coş de nuiele în loc de coroană, pe creştetul capului.

Ea, Cenuşăreasa, are trup de amforă cu mir de măsline şi mers de cadână, aşa cum pune, cum apasă talpa piciorului peste clavicula zilei de luni, păşeşte în pumnul zilei de marţi, apoi sare peste miercuri spre joi, pentru ca… de vineri să intre în sâmbătă, ziua când încep toate nunţile de Duminică.

-Ea e sclava, eu sunt stăpâna! - mă amăgesc, mă mint, în timp ce proiectele mi se adună ca muştele-n strachina cu colostru, în agenda cu numere impare de telefon.

Ar trebui să le sun pe Mona, pe Adi… Să formez numărul Trecutului dinspre Viitor?
Sigur sunt prinse cu Viața lor - nu o să le deranjez - mai bine stau la computer şi scriu!
- Gata, am spart gheața! – îmi zic şi mă felicit, ba chiar lucrez *pe literă,* schimbând un aliniat, mai trasând o virgulă, mai pocnind în țeastă un punct imposibil…
Dincolo de geamul cu pistrui de muscă domestică, forfoteşte maiaua scandalului public.
- Nu-mi pasă! - bravez şi constat că… nu sunt chiar imună la toate cele câte îi sunt date unui om în viață.
Eu pot scrie oricând şi oriunde! Cel puțin aşa am declarat infatuată şi pe propria-mi răspundere, odată.
Numai că, dacă e să stau izolată de lume, păi, să tot fie pe o vreme de moină sau, şi mai bine, pe viscol, când cade iarnă numai potrivită pentru prăsila câinilor de Alaska.
Atunci să mă trezesc diminețile, ca dintr-un cocon de bumbac albastru, să-mi beau cafeaua în greierişul tăcerii teribile, când totu-i troienit de la un capăt la altul al străzii şi nu se mai aud înjurăturile şoferilor, nu se mai vede lumina din farul maşinii salvării…
În decembrie, casa mea-i mereu oblonită şi împăinejnită de mormăitul computerului, timp cât să-mi citesc mesajele intrate în Inbox mult după miezul nopții trecute...
Acelea sunt clipele care mă îndeamnă la muncă, care îmi pun mintea de primat evoluat pe scara domnului Darwin, în funcțiune.
De parcă aş intra cu piciorul gol în valul oceanului, aşa mă strecor de uşor în devălmăşia ideilor ce mă aşteaptă să le dau sens şi personalitate.
Aleg un substantiv, acroşez altul, adjective, verbe… Nu formez propoziții şi fraze, ci lanțuri de Acid dezoxiribonucleic, imagini din lumină puțină şi umbră grasă ca bobul de linte la apă.
Iarna, cărțile mele se scriu ca şi singure.
Pentru *croşetatul* ăsta tainic şi aproape mecanic, nu am fost pusă pe plită ca o prepeliță, doar *criticată* am fost, o dată şi fără să mi se acorde circumstanțe atenuante.
Marele Critic nu mă place ca scriitor, ca om nu mă cunoaşte...
-Ce pot face?
-Ceea ce ştii mai bine. Scrie!
Mă plezneşte peste gura cam mare, apoi şi peste stânga, peste mâna care duce artera cu sângele veninos către inimă…
-Scrie! - îmi porunceşte Varvara, celălalt prenume primit la cristelniță şi pe care îl trag după mine de-o viață, ca pe o trenă plină de scaieți vineți.
Dacă unele odrasle de familie moştenesc casete cu bijuterii, castele şi codrii cu terenuri de vânătoare, s.r.l.-uri cu profit net, frumusețe fizică cât să se tot privească-n oglindă şi un sac cu inteligența nativă… eu am primit cu act de botez, prenumele cu care nu sunt în prietenie ca margarina pe pâine.
Varvara, aşa s-a numit bunica şi sfânta aceea, la care se roagă minerii când intră în şut şi o înjură de *mamă* când ies, cu silicoză-n plămâni.
Var-va-ra… despart pe silabe şi simt gust de rosătură de şmirghel în gură.
Prenumele ăsta nu oboseşte niciodată să facă, cu mine, pe maştera.
Melania! Ei da, ăsta este prenume blând ca mielul hrănit la turmă. Nu-i mofluz, nu-i obraznic, nu - nu se ține *umbră* de mine.
De-l rostesc îl şi simt pe vârful de limbă, dulce ca mierea albinei. Şi pe buricul degetului de-l pipăi, mi se pare pufos ca melana sintetică.
În calendarul ortodox şi Sf. Melania are cruce *roşie*.
Varvara - Melania, cele două cotiledoane ale seminței din care germinează, creşte, se răsuceşte pe vrej viața cărții pe care îmi propun s-o încep şi s-o (şi) închei într-un număr de*…* zile.
Vanitatea, săraca, cum se mai ținea ea, ca un scai, după mine!
De ieri, sunt din nou în Satul fără Nume.
Un loc în care Veşnicia nu mai poartă opinci, nici cătrință de lână seină. Doar rochii de la *sold* şi adidaşi ieftini, de China.
Melania s-a cam moşmondit prin ogradă toată dimineața, udând florile; prin casă, bătând colbul din unghere şi alungând în lumea largă vreo cinci muşte (diptere) grase ca nişte vițele.

Varvara a fiert ciorba pentru amiază, a spălat vasele şi… mi-a deschis laptopul.

Este tare insistentă, vigilentă cu mine, şi tare hotărâtă că… trebuie să învăț şi eu *disciplina*.

- Scrie! Aşa, trage la *galere!...*

Tu, Melania, te vei împopoțona cu majuscule daurite, pe coperta de carte.

- Şi… ce ai vrea? Să te duc şi pe tine în lumea *a' bună*, țărancă năroadă?!!

-Țțțț! Acol' nu-i de mine. Aş călca sigur în *străchinile* cele doar spoite cu aur. Eu am de secerat orzul, de măturat ograda… şi să-ți fac patul, să-ți servesc cafeaua, leneşă incurabilă!

Aşa aruncă vorbele Varvara, tare şi cătrănită, apoi, pentru a mai netezi cele asperități - aşa cum făcea şi în copilăria comună - îmi ciupi sfârcul urechii şi dispăru în grădină.

Odată debarasată de partea țărănească din mine, acum am tot timpul din lume la dispoziție să mă privesc în oglindă. Colo, o femeie normală şi nu una formată din două detalii diametral opuse.

Cele două prenume ale mele, ca şi satul cu oraşul, se ciondănesc întruna:

Varvara:

-E prea cald în casă!!

Melania:

-Ba, e prea frig afară!

Varvara:

-Asta-i ziua ta proastă!

Melania:

-Ba a ta, ba a ta; puşchea pe limbă!

Foarte departe de psihanaliza mea păguboasă, de ambițiile şi angoasele mele de *scriitoare*, aşezat în şezlongul din curtea plină cu flori, Mitruț citeşte ziarul, unul vechi şi pe care l-a împrumutat de la dom' Vali.

Iaca, un posibil personaj de roman este şi domn' Vali?

Deține cu acte şapte găini ouătoare, un cocoş cu coada ca focul şi o mulțime de cd-uri cu Gutză, Ceaikovski, Maria Lătărețu…

Uneori, când îl cam roade singurătatea, deschide larg fereastra şi uşa… Să iasă în lumea largă fumul de țigări proaste şi toate acordurile muzicale; aşa alandala, amestecate. Nu doar vecinii, tot Satul fără Nume se încarcă atunci cu atmosfera aia specială.

Tot dom' Vali pliveşte răzorul cu ceapă de apă, stropeşte cartofii cu soluție de exterminat gândacii de "Colorado" şi face comandă la "Cartea prin Poştă" pentru seria de albume de artă şi "biografii celebre"- volume destule cât să-i înjumătățească din pensie.

La ceasul acesta din zi, doarme, somn dulce de amiază.

Lucia, cealaltă vecină, este o doamnă, ca mine. Noi nu avem grija purceilor, nici a găinilor, suntem singurele femei din Satul fără Nume care ne permitem să privim amurgul în timp ce bem cafea din ceşti de ceramică veche.

I-am bătut de trei ori la uşă, nu mi-a răspuns nimeni.

Preoteasa!

Locuieşte în casa de peste gardul de sârmă împletită, dar nu se zăreşte nici în ogradă, nici în grădină. E la oraş sigur.

Deşi constat că sunt cam singură în *zonă,* nu mă simt părăsită, nu intru încă în panică.

În canicula turbată de dinainte de vijelia anunțată de Guvern cu steag roşu, s-a instalat linişte nefirească, pâsloasă.

- Totu-i să rămân în casă, să mă concentrez pe pagină, să concep *ceva* mai de Doamne-ajută.

Nu, nici îndemnul ăsta nu mă lasă să merg mai departe.

- Da' ce! Se va face gaură-n Cer dacă mai amân scrisul cărții cu o singură clipă?! Doar cât să mă *conectez* la energiile cosmice, dând raita printre zarzavaturile şi florile din grădină… - zic şi mă şi ridic de pe scaun.

Iau *mobilul* în buzunar, în caz că m-ar suna Mona, Adi sau… careva dintre prietenii sau oficialii dornici să mă felicite pentru Premiul… !

Am tot timpul din lume la dispoziție.

- Voi scrie sigur la carte începând de mâine!- mă asigur, vorbind tare şi cu o simplitate de-a dreptul dezarmantă.

Mâine? Da', cum să încep o lucrare taman la spartul săptămânii!?!

Nu sâmbăta, luni este ziua mea norocoasă!

Aşa să fie!

Recunosc, uneori sunt cam *lasă-mă să te las*.

Hei, dacă aş fi numai Varvara, şi aş semăna cu bunica, aş fi iute ca sfârleaza, aş arde ca focu'!

Eu mi-am ales să fiu Melania, prenume dat de nănaşa după nevasta avocatului - una elegantă şi care nu ieşea niciodată din vilă fără pudră pe nas şi ruj gras pe buze.

Uff, numai că, azi, prenumele meu de țărancă pare a se ține de mine! Mă trage de mânecă, mă duce spre dealul cu ceea ce a mai rămas din zestrea fostei comunități cooperatiste.

Acolo mai există delnița în care bunica seceră încă din amintire. Umblă numai în cămaşă de cânepă aspră şi cu clopul de paie, ars de soare şi ploaie, peste cosița căruntă.

Ea e slabă şi toată o bură de polen scuturat din florile de cicoare, sânziene şi maci sălbatici peste sudoarea care-i curge din tâmple-n şiroaie, i se înnoadă în barbă.

Se apleacă, ia mănunchi cu mănunchi lanul în seceră...

Hârşti! Hârşti…!

Retează firele, se ridică, se apleacă, iar se ridică… Repetă gestul de milioane de ori, zilnic…

Epiderma ei, mirosind a pâine şi buruiană, plezneşte, sângele scurs îi pătează cămaşa fără ca bătrâna să simtă durerea fizică.

Ea înaintează, merge, se târăşte ca o gânganie albă şi deşelată peste miriştea cu ouăle prepelițelor gata eclozate, în dogoarea de iulie.

Lângă bunica sunt eu, un copil prost ce priveşte doar jocul norilor de pe cerul vopsit ca un tavan de carton.

Uneori mă îndemn, fac mănunchiuri, adun spicele pe care tata le va lega, pe răcoare, în snop cu un curmei de răchită.

- Dumnezeule, s-au spânzurat îmbrățişate!- exclamă Mitruț cu un fel de disperare neputincioasă şi aruncă cât colo ziarul, cu tot cu ştirea sinistră, în iarbă.

- Cine? Întreb eu palidă şi ca atunci trezită din somn, dar cu acea curiozitate suficient de morbidă ca să-mi fie, imediat, ruşine de mine.

- Cum, cine?!!! Gemenele, clujencele a'lea! Îmi explică el, uşor iritat de ignorața-mi în materie de *subiect* de presă, gata să facă un efort în plus, să-mi citească *pe diagonală* toată gazeta.

- Uite, sunt, adică… erau studente, fete deştepte… Au cumpărat sfoară… Phii, au sfârşit împreună…

El continuă să-mi facă *revista presei*, în timp ce imaginația mea de scriitor îmi dă ghes, loveşte din coate, mă calcă pe bătături şi-mi iese prima în față; înhață informația crudă, o distorsionează şi abia apoi mi-o afişează întreagă, diformă şi macabră, ca pe o plasmă de televizor.

Dintr-o clipă în alta, nu mai aud şi nu mai *văd* decât cele două sinucigaşe - trupuri şui, abia sărite din adolescență, strânse unul în altul, bălăngănindu-se ca nişte clopote la doar un lat de palmă deasupra pământului!

Sunt gemene ca miezii de nucă şi sunt şi… nu sunt identice...

Nu sunt ficțiune ca prenumele mele îngemănate, pe care le pun întruna în poziție de luptă, le strig:

-Acțiune!

Sau… le dau doar un brânci. Aşa cum ai face cu coada unor cocoşi de Guatemala.

- Din ştirea asta scot o carte *bombă*!

Nu am nevoie de cine ştie ce inspirație, de ficțiunea afurisită, de acel conflict artificial creat. Asta-i! Viața bate imaginația celui mai talentat scenarist - îmi spun cu statisfacție

galopantă şi… dau să trec de *introducere*, sărind peste *punctul culminat*, să îi şi fac, cărţii mele, *finalul*.

Dar ce scriitor e ăla care nu bea o cafea!?

Nu, mai bine iau un pahar de apă cu o felie de lămâie… Îhh, mi s-au strepezit dinţii.

Înapoi, la ficţiune!

Pe spătarul scaunului din faţa mea, ca o aripă abia smulsă din umărul unui înger derbedeu, văd cum stă spânzurată bluza mea de mătase albă - un obiect de vestimentaţie pe care-l aleg ori de câte ori mi se oferă prilejul să particip la o conferinţă de presă, la un simpozion sau la un vernisaj - tot întâlniri mondene pentru micuţa mea urbe cu patină medievală.

Bluza mea, de felul ei albă ca laptele, are un cearcăn roşu şi nu mai mare, nu mai mic decât petala unui mac sălbatic.

Observ stigmatul prima dată şi sunt derutată. Gata, îmi trec degetele peste claviatura computerului, care, dacă ar fi un clavecin şi nu creier cu circuite electronice, ar scoate sigur sunete mult mai interesante. Renunţ pentru azi la lovit tastele.

Prind, trag de ţesătura aia subţire cu forţă nepotrivită, de parcă nu ar fi vorba de un veşmânt de femeie, ci de un trup gata răstignit pe lemnul din care cuiele rânjesc, niturile de lac strălucesc, mă privesc cu o agresivitate de care mi se face teamă.

Roşul musteşte real în fibra textilă.

Nu, nu este vopsea de prăvălie.

Dacă aş fi tot atât de nebună pe cât sunt de curioasă din fire, aş putea să miros, să gust, să simt pe limbă sarea hematiilor...

Mă abţin la timp de la gestul necugetat pentru a reconstitui, din detaliu în detaliu, ziua care a precedat plecarea mea din oraş către sat.

Da, da… am umblat creanga, am alergat cu facturi la Bancă, după răsaduri de petunii la piaţă…

Unde nu am ajuns, dar sigur nu am fost nici la măcelărie, nici la hala de carne şi nici la chirurgie sau la stomatologie…

Am trecut şi pe Galeria de Artă, cu gând să mai prind Expoziţia despre care-mi vorbise Maria.

Deh, pictorul 'cela este chiar Artist, nu *ciortan* ca mine, care, vorba lu' Mitruţ, mă cam bag în tot ce ţine şi nu ţine de o femeie de 47 de kile.

-Oh, bluza mea preferată! - suspin de-a dreptul melodramatic, apoi o iau, o mototolesc îmbrăţişând-o ca pe o rudă dragă şi incurabil bolnavă.

O stare indefinită, un *ceva* rece-fierbinte, defel lumesc, mă prinde de la călcâie spre glezne, urcând spre genunchi, ajunge la talie, mă strânge de gât… nelăsându-mi timp să aflu dacă greşesc.

- Organic… anorganic…?

Întrebarea asta prostească se ridică furioasă precum aburul din oala cu ciorbă de oase.

Dacă roşul acela-i sânge de adevărat, nu ar fi trebuit să fie demult închegat?!

O fi sânge de sfânt ce-a trăit aici, pe pământ!

Atunci, da, se poate oricând transforma, să fie când lichid, când lichefiat, sfidând toate legile cu care, ca oameni de bun simţ, ne-am obişnuit să nu le ieşim din ritm şi cuvânt.

Sunt ca un detectiv aflat la prima sa pistă de urmărire-n direct. Tot ceea ce am în *arsenal, în dotare,* nu e rodul unor studii avansate, nici exerciţii după texte preluate întocmai din sfinte incunabule.

Nu sunt nici pregătită să cred fără să şi cercetez şi… insist, trag iar şi iar de ţesătura fină, trag aşa, fără milă şi fără nici o noimă.

Am întins de tot pepţii subţiri, spetele late şi mânecile bluzei mele de mătase. Am închis şi deschis de zeci de ori ori la rând, toţi nasturii 'ceia, din material plastic, dar care imită în strălucire sideful.

Dacă aş avea un microscop, o baterie de reactivi de duzină la îndemână… Nu am şi nu voi găsi nici hârtie de turnesol în tot Satul fără Nune şi fără pretenţii la gloria lumii.

-Organic, anoragnic… repet din inerţie fatalistă şi doar pentru că silabele acestea mi s-au înşurubat deja în memorie.

- Dacă este vopsea, cum se face că nu se ia nici cu apă de ploaie, nici cu săpun bun, nici cu ulei de mâncare?

Aş da ultimul ban din chimir să aflu, să ştiu, dacă e sânge de om sau numai reacţia unei combinaţii de chimie, un amalgam de oxizi, folosit în compoziţia picturii de pe simeze.

Ieri, am ajuns acolo, la spartul *târgului*, pe când exponatele se adunau, se împachetau în maldăre de ziare, de către echipa aceea de meşteri renumiţi în panotare.

Pereţii, tus'patru, uniţi în arcuri şi bolţi medievale, se eliberau de succesul expoziţiei anterioare, pentru a primi imediat opera unui alt maestru în materie. În vitrină, spre stradă, se vedea deja cuibul (natural), cu ouăle (naturale) ale Păsărilor, titlu de prezentare, ce avea să ţină afişul expunerii următoare.

Din lucrările care fuseseră un mare succes, mai zăbovea pe pereţii cu stucatură specială o singură pânză. Părea ca uitată, aşa cum se întâmplă cu un ciorchine de strugure, după ce au trecut prin podgorie culegătorii-n octombrie.

Fără ramă sofisticată, pe fondul tipic, clasic, pocalul era aşezat, nu cu penelul, nici în vopseluri, ci de mâna unui orfevrier din Ev Mediu.

Sigur m-am apropiat, am privit ca miopul - clipind în scăpărarea flamei aparatului care suda vergi lungi de metal, în grilajul antifurt, din geamul alăturat.

Vasul cu foiţă de aur mă atrăgea, mă incita să-l ating, să-i pipăi buza unsă cu uleiuri, să-l salt, să-l trag din întreg şi… aşa, el fiind doar un detaliu perfect, să-l duc înapoi, la locul de drept, în lăcaşul cel vechi.

Sigur deţinea, cu certificate, patina unui timp demult pierdut, şi mai avea, mai presus de toate, puterea de-a ieşi din lucrare în realitate. Era, nu mint, era un potir numai potrivit de-a fi lustruit cu praf de curăţat Luna şi Soarele.

Nu mai ştiu dacă atunci m-a ciupit nebunia, m-a îmboldit curajul de-a atinge obiectul aproape sacru cu mâna.

Poate că el, vasul, s-a aplecat din pânza pictată, a prelins vin din vopsele peste încheietura dreptei mele cu brăţări zornăind ca nişte tinichele…

Afară, pe stradă, în lumea sufocată de atâtea cutume, nimeni nu avea timp nici de mine, nici de o pictură care nu avea încă un nume.

Doar eu am văzut ridicându-se din vasul jumătate cu vin, jumătate cu sânge, am văzut născându-se un porumbel, unul alb alb. S-a săltat mai apoi, ca din cuib, şi-a scuturat penajul peste dalele de gresii bătrîne, peste salopetele salahorilor… peste bluza mea de mătase albă… A zburat razant spre turnul cu ceasul ce merge la secundă de o sută de ani, fără ca mâna de om să îl ungă, să-l repare sau să-l *întoarcă* în cheie.

În locul acum cu trup dar fără de suflet, pânza pe sub eboşă, pe sub culorile de ulei… s-a destins, s-a întins ca o femeie ieşită din somn şi din vis. Apoi, ţesătura s-a deschis celulă după celulă, ca o epidermă de fecioară mirosind a cânepă topită în saramură.

Tot acel mecanism, aparent fără stare, s-a pus în mişcare, colo, un soi de circuit-închis de vene şi artere, potrivite pentru a lega şi a dezlega o inimă de bărbat de una de femeie.

Din punctul meu de vedere şi luând acum în studiu *subiectul*, Graalul acela ar fi fost perfect potrivit pentru a ilustra cu el o copertă de carte.

Mă pregăteam chiar să iau notiţe, să fac schiţe… când, pe neaşteptate a bătut de trei ori gongul în turnul oraşului.

Stropul de *roşu* din vasul gata golit se ridicase, trecuse deja peste starea de Artă, se revărsase din cadru şi din vopseluri, se prelingea, se întindea ca melcul limax pe pereţi, pe podele, spre strada pe care treceau milioane de cetăţeni liberi, în automobilele lor, de serie.

Peste noi toţi, vii şi morţi, porumbelul alb sfârşea ca un fluture fixat de un entomolog, într-un insectar din Muzeul de Naturale.

Ca ziarist, eram gata să pun întrebări, să iau pulsul momentului, pentru *Faptul divers*, aş fi zăbovit sigur şi fără de sens, dar… ţăranca din mine mă cicălea, mereu îmi zicea că… de ce-mi pierd vremea bună de strâns otava pe şes, stând aşa ca viţelul la poarta 'ai nouă, dinaintea unui simplu *desen?*

Apoi, au pus stăpânire pe sală alţi inşi în salopete cu buzunare şi ecusoane de firmă internaţională. Şi-au împărţit egal ciocanele, cuiele, schiţa amabalajului…

Poc, poc!…

Într-o clipă, sicriul picturii aceleia formidabile a fost gata; colo, doar o cutie din scândură cu o lacrimă de răşină gata să se topească, să se prelingă din fibră în fibră.

Au trecut trei zile de la întâmplarea aceea.

Sunt din nou în sat şi este trecut de miezul zilei. În arşiţa nepotrivită unei zone colinare, ţărna din grădina cât o năfrămuţă are călcâile tare crăpate.

Moare pe picioare puiul de vişin, pe care l-am plantat, cu mâinile mele de scriitoare, în primăvara trecută. Cleiul scurge prin plezniturā din scoarţă, se coaguleză galopant în broboane cum e chihlimbarul.

Milioane de insecte programate pentru lanţul trofic aleargă, se combină în rut, apoi se ucid între ele, peste frunzele plantei foarte bolnave.

Alături, în brazdă, celălalt vecin al nostru, inginer agronom cu experienţă în domeniu cât să coordoneze producţia vegetală a unui judeţ eminamente agricol, tratează *cultura* de dovlecei cu ierbicid. De azi în trei zile, garantat, petecul de ţărână va arăta ca după explozia de la Hiroşima…

Nu-mi pasă, ageamie în materie cum sunt, mă şi văd Învingătoare, pozând cu talpa pantofului aşezată pe jugulara Naturii!

Mai mult de atât, no coment!

- Poate va veni totuşi şi ploaia aia grasă, una molcomă ca vaca cu lapte, zic, când cerul pare că se sumeţeşte, se adună în haite de nori suri ş'apoi scânteiază fulgerul pe capul de deal, perpendicular pe antena de telefonie mobilă.

Acolo este punctul de pe boltă unde, noapte de noapte, văd pulsând satelitul de comunicaţii. Cine, ce, unde şi de ce comunică?

- Ce-ţi pasă!? - mă pun la punct singură, efect al zicerii că cine ştie prea multe moare repede.

În Calendar, e ziua Tuturor Sfinţilor şi, dacă aş avea acces la Internet, sunt sigură că aş găsi mesaj de la Maestru, care nu uită să ne amintească în *bloc,* că… suntem vanitoşi şi insignifianţi dinaintea Eternităţii.

Poate, pentru că mă simt vinovată că nu mai beau apă din fântâna săpată de tata, în ogradă, (acum, *consum* apă *plată*, ambalată în PET-uri şi valorificată prin Bodega comunală) îmi amintesc mereu de bunica.

Într-o zi ca asta, ea s-ar fi dus la biserică, s-ar fi rugat la icoane pentru sănătate şi bani.

Bani, mulţi bani, pentru că banii constituiau singura putere pe care o recunoştea ea, după Dumnzeu, desigur, şi în care îşi punea toată nădejdea.

Acum, careva din sat a deschis, a dat la maximum radioul. Spikeriţa repetă ştirea cu închisorile secrete ale coorporaţiei multinaţionale.

Subiectul îmi trece ca un glonţ pe lângă ureche. A doua ştire mi se pare mult mai importantă - ministrul de externe în funcţiune, tocmai ia *ceaiul* cu subşeful Puterii Mondiale. Cu băiatul ăsta, cu ministrul, îmi zic, chiar am împărţit pagina şi *mezelul* pe acelaşi ziar, în redacţie.

Asta era *demult*, pe când nu se implementaseră pe la noi nici tipografiile digitale, nici telefoanele mici cât un creion.

-Deh, fiecare cu norocul lui! – suspin cu ranchiună.

-Nu te mai oftica, fetiţo. Nici tu nu ai ajuns rău de tot. Nu-ţi forţa norocul! – mă pune la punct partea ţărănească, practică, a conştiinţei mele, pe care o urăsc de aş scoate-o la licitaţie.

-Dacă era după tine, ţăranco fudulă, am mai fi rămat şi azi cu sapa-n ţărână. Eu, cea cu pretenţii şi dragoste de carte, te-am tras din noroi pe asfalt, te-am introdus în *sfera* culturii!

-Halal *cultură*! Fără bani în pungă…

Mai bine te gândeai la un proiect continental pentru *cultură* intensivă de melci, de spanac, …

Tu eşti muiere, nu eşti capabilă să faci o carte mare ca 'mericanul cela cu codu'! Ehei, ăla da romancier. A câştigat sigur o avere!

-Numai la pungă ţi-e mintea! Nu ai auzit că banii nu fac casă bună cu celebritatea?!

-Faimă pe burta goală nu doresc nici duşmanilor.

-Fie. Hai să facem pace.

Mă prind chiar acum de scris, încep o… Carte.

-Cum vrei, dar sigur… vei consuma curentul electric cu calculatorul 'cela degeaba! Eu încerc să trag un somn bun, de amiază.

Constat că am ieşit întreagă din dialogul dintre cele două părţi ale personalităţii mele duale - rurală şi urbană - dintre cele două prenume, Varvara şi Melania, conştientizând că jocul pe care îl inventasem în glumă, odată, risca să mă depăşească, să devină ceva mai mult decât o licenţă scriitoricească.

Dinafară pereţilor casei mele, ploaia prinde să toarne ca din glăleată peste fereastră. În fundal, ca într-o pictură de la tarabă, curcubeul colorează strident cerul, în formă arc voltaic.

În sfârşit, am reuşit să scap cu bine, să fac pace cu partea aceea din fiinţă-mi, care se crede încă plină de ţărână sub unghii şi cu miros de leşie în cosiţă, dar pe care, eu continui să o încalţ în pantofi cu toc cui, să o coafez şi să-i vopsesc cosiţa cu loreal-uri promoţionale.

S-a lăsat şi răcoarea, una bună şi amestecată cu miros de buruiană strivită de grindină, stare potrvită pentru a scrie poeme, nicidecum proză cu pretenţie de-a fi citită şi de alţii înafară de mine.

Îmbrac bluza mea prefertă fără să-i mai caut calităţi sau defecte, o trag peste braţe şi sâni, peste umeri… ca şi cum aş vrea să-mi ţină şi de ger şi de caniculă, nicidecum să mă apere de o ploaie normală de vară.

Am încopciat cu atenţie toţi nasturii şlefuiţi într-un atelier de duzină, doar nişte accesorii la ţesătura care, de data asta, pare a fi proaspătă, curată ca şi cum un spiriduş abia ar fi tras-o de pe războiul cu pânzele de păianjen.

Mă privesc în oglindă. Pata de vopsea sau de sânge, de odinioară, a dispărut, sau... poate că nici nu a existat în realitate.

Pieptii în croială normală se mulează după bustu-mi micuţ, se împart pe clini, se ridică şi iar se aşează peste cupele sutienului de dantelă neagră, adastă ca o pasăre ce încearcă să-şi depună oul într-un cuibul vecinului, unul mai norocos.

Dincolo de fereastra cu perdele moderne, ploaia s-a oprit brusc sau poate a făcut-o cu *încetinitorul*, dar unitatea de timp ca măsură a tuturor lucrurilor, pentru mine, nu mai are nici o relevanţă în ultimele ore.

Bluza de mătase prinde să se întindă, să se lăţească, să-şi troznească încheiturile, trăgând mânecile cu tot cu braţele mele, aşezându-le în cruce chiar peste locul unde va fi trebuit să fie plexul solar.

Acum, propriile-mi membre superioare mă sugrumă, îmi taie respiraţia, aşa cum se străduiesc, ele, să se nădească, să se lege-n nod dublu chiar în mijlocul spetelor.

Sunt legată snop, ca într-o cămaşă de forţă.

-Aşa va fi în ospiciu, gândesc cu detaşare, ba chiar insist ca-n delir: Trebuie să fii nebun *de legat* să-ţi abandonezi trupul şi sufletul pe mâna unor oameni care…

Acum, respiraţia mi-a devenit sacadată, rarefiată, nu-mi mai găsesc cuvintele, şi o amorţeală plăcută se întinde în reţeaua ţesutului muscular, anihilând o crampă dureroasă, care doar ea încearcă să mă aducă înapoi, în realitatea brutală.

-Magneziu. Substanţa asta-mi lipseşte din oase... zic şi zâmbesc, gândindu-mă că ar trebui să mănânc mai multe nuci, arahide, boabe de linte!

Îmi aud propriile-mi vorbe strigate ca într-un spot de publicitate, declamate chiar, şi nu mi se pare defel periculoasă secvenţa asta, eu fiind obişnuită cu jocul de-a Viaţa şi Moartea.

-Ia, să văd câte file am scris la carte!

Nici măcar una?!!!!… -se miră şi mă scoate imediat din coşmar, partea cea *harnică* din fiinţă-mi. Doresc să mă lepăd de năravurile prosteşti, mă cert inistând un pic cam prea mult şi fără efect.

-Nu ştiu ce-o fi cu tine, stai cu mâinile încrucişate şi aştepţi, ba chiar pretinzi premii literare. Halal scriitoare!

Acestea fiind zise, jumătatea practică, de *ţărancă,* dispare la plivit în grădină.

Ceea ce a mai rămas în veşmintele astea estivale este numai o biată citadină şi nu mă mai simt defel sigură pe mine.

Var-va-ra! Iată holograma, halucinația care mi s-a agățat - tinichea - în ultimele zile de mine, mă reflectă în oglinda conştiinței, mă sâcâie cu simțul măsurii bunei cuviințe şi ziua şi noaptea.

Primul meu prenume din actul de botez nu este defel mulțumit de cum am evoluat. Are şi de ce să se înfurie, să mă certe, doar l-am abandonat, din adolescență, pe străzile metropolei, colo, un nume şi un destin desculț şi fără putere să-şi câştige coltucul de pâine, dar mai ales… fără bilet pentru trenul care ar fi putut să-l readucă Acasă.

Ştiu că nu dețin identitate duală, totul este doar un truc suficient de periculos pentru a nu trişa cu mine însămi, pentru a rezista până la căpăt pe linia de plutire.

Acum, când nu mai am tălpile înfipte în țărână solidă, devin ipohondră, capabilă să mă cred pacientă într-un sanatoriu modern de nevroze. Colo, un biet personaj plăsmuit, din prea multă imaginație, de scriitorul care risc totul pe o singură carte, joc teribil de periculos pentru mine şi pentru societatea care-mi oferă *pe tavă* subiectele.

Parcă eu sunt şi nu sunt un punct în epicentrul acțiunii romanului care, în sfârşit, se conturează ca un fagure de viespi tineri. Dar, acțiunea în sine mă centrifugează şi… iar mă trezesc umblând creanga, cu pasul şi cu amintirile, peste dealuri şi văi nesigure.

Deşi par un pic cam irațională, încă mă simt stăpână, tehnic vorbind, pe metaforă, pe sintagmă şi chiar pe verbele care nu o dată îmi dau bobârnace, răsturnând ele singure acțiunea, situația cărții aflată în plină gestație.

Azi aş putea picta - nici nu aş avea nevoie de pensule din păr de veveriță şi nici de tuburi cu vopsele sintetice.

Pentru verde-amar am gata spart în mojar fir de coriandru. Pentru galben sunt… gălbenele, nişte corole la care nu trag nici fluturii, nici albinele.

Roşu, da, un roşu frumos, ca vesta englezească este pata de sânge, pe care… o văd din nou, o urmăresc cu sufletul la gură cum iese, cum se nevedeşte şi se urzeşte ca o cocardă de aniversare, pe pieptul stâng al bluzei mele de mătase.

Până şi mânecile s-au lăsat din una în alta, se împleticesc fără vlagă, scăpându-mă de tot din strânsoare.

Tocmai ce constat că e seară afară, când ele, mânecele bluzei de mătase albă, iar se învolbură, se suflecă peste unghii, metacarpiene, peste încheietura palmei, ajung la coate, unde…, când, se afundă cu voluptate tipic femeiască, în ligheanul cu griji şi grunji din gheață şi trandafiri sălbatici.

Pielea pe gât îmi asudă rece, urechile-mi vâjâie de parcă vine iarăşi furtună. Zgomotul nu vine nici din Cer şi nici din Adânc, doar pe ulița mare, dintr-un spațiu comun şi tot mai îngust şi pe care trece o nuntă ca o înmormântare.

Capitolul 2

Stau în centrul bisericii, colo o femeie căreia nu-i pasă că îi este interzis să păşească dincolo de uşile diaconeşti, să treacă pragul uşilor împărăteşti, să ocupe locul din care preotul ridică, spre miri, potirul în care prescura s-a îmbibat bine de tot cu vin acru şi roşu.

Aştept degeaba cuminecătura, darul meu şi pedeapsa mea garantată pentru păcatul Dintâi.

Nimeni, absolut nimeni din cei cot la cot, umăr la umăr cu mine, nu mă vede, nu mă aude cum țip şi cum lupt după o gură mai curată de aer.

Suntem aici ca un singur trup, figuranți şi vedete cu notoriatete, inşi cu bani şi har – şi iar figuranți - o turmă de femei şi bărbați în veşminte croite, cusute după moda unei lumi pierdute.

De când Varvara, prenumele meu plin tot de țărână, nu se mai ține, nu se mai învârte ca papiota cu ață după mine, parcă am prins rădăcini în scaunul din fața computerului.

Scriu, adică… scriam de câteva zile bune, trăgeam la litere ca şi cum asta ar fi fost să fie ultima carte pentru care mi s-a dat dreptul la inspirație.

S-ar fi căzut să-mi iau *liber* pentru că era într-o duminică, dar cum a munci mi se părea a fi păcatul cel mai inofensiv dintre toate, doream să sărbătoresc şi Ziua a Şaptea, lovind cu litere combinate în tastatura computerului.

Nu a fost să fie.

Am plecat la filmări nechemată.

Acum sunt în strană, sunt ca o stană de piatră, ba nu, sunt ca fata urâtă, la primul ei bal, ținând în brațe nu partenerul de dans, ci gențile celor care dansează.

Şi… sunt iar îmbrăcată în bluza mea preferată şi-s iar fără stigmatul pus ca un panson de fier înroşit, aproape de umăr.

Pe clavicula mea dreaptă s-a oprit Îngerul. Este frumuşel, dar chel şi destul de clevetitor pentru unul ca el. Nu doar el, ci toți nuntaşii şuşotesc despre mireasă, acea Lebădă pe jumătate Artistă, îmbăcată în rochie mov de mireasă.

-Că-i însărcinată… nu mă mai miră, îmi zice Îngerul, cu un soi de silă, şi îşi şi ia zborul spre soborul din cerul pictat cu sineală şi stele de staniol peste gaura dată de Om, în stratul de ozon.

Socrii mari şi socrii mici, naşii de cununie, o şleahtă de pitici de bâlci, doi găligani cu gioalele scăpate din şalvarii de stambă portocalie, cocota de pe *centură*, una excesiv de pudrată şi cu testul SIDA în poşetă, lângă tartină… singura fecioară din istoria actuală locală, bogătaşii cu săracii, chiar şi nebunul Satului fără Nume… toți fac figurație pentru leafă şi, în cortegiu, țin isonul corului de îngeri, lovind furioşi din picioare în padimentul de piatră tocită în raşpelul veacurilor.

Îmi trec privirea de la unul la altul - nu mai au riduri pe față, nu mai au nici plombe şi nici dinți de plastic în gură…

Bluza mea, din salivă de fluture de mătase trasă în fir alb ca zăpada, se lungeşte iar peste măsură, creşte hoțeşte, se lasă ca aluatul de cozonac peste coapse, peste genunchi, peste pulpe, acoperindu-mi călcâiele…

Nu mai am dimensiuni sigure, nu mai strănut, nu mai tuşesc în curentul de aer care m-a cuprins şi mă vântură printre prapurii ce s-ar potrivi mai bine unui câmp de război dintre state fără acte de naştere, decât pe pereții capelei pe care au luat-o cu asalt ei toți, doar nişte cabotini ce-şi dau importanță.

În jur nu miroase a lumânări de ceară topită, nici a fum de tămâie, doar a sudoare caldă de om în amestec cu parfum de veche drogherie.

Nu eu, nici ei - cei cu rol - nimeni pe lumea asta nu mai are corp din carne şi sânge, nici frică de bătrânețe, de boli sau grija anticoncepționalelor sută la sută compensate de centrul de caritate.

Nu are nici un haz s-o fac pe sfânta, să stau ca momâia - eu, o femeie încă vie, dar care se joacă de-a moarta, pentru un ban, pe pelicula care, ca o greblă, trage spre ea tot ce-i iese în faţă.

În nava lăcaşului de recuzită, ca într-o casetă plină cu aure de sfinţi tineri şi trişti, din strana lui 'naltă şi frumos traforată, diaconul, unul de adevăratelea, repetă acelaşi psalm sfânt dintr-o litanie fără sfârşit.

Plouă din senin peste acoperişurile de afară. Haite de nori grei de apă se dau între ei, se zbat să intre şi peste noi, cei filmaţi *în direct,* - să penetreze pieliţa subţire a câtorva vitralii.

Tare mi-ar prinde bine acum o ploaie-n şiroaie, să privesc nuntaşii fugind, mirii înotând ca delfinii în apa care, ştiu că nu are gust nici culoare precum cea a Iordanului…

El e voinic şi aproape frumos în veşmântul acela sofisticat şi ca transbordat din alt veac.

Ea e jumătate Lebădă şi jumătate femeie în rochie de voal cu mărgele de sticlă cusute pe piepţi şi pe poale.

Împreună trag, duc panglica răsucită ca firul vieţii. Par a fi doi cai dresaţi să poarte harnaşamantele lor şi povara căruţei cu bolovani de care nimeni, absolut nimeni pe lume nu are nevoie.

Unul dintre saltimbaci se aburcă cu ghetele-i scâlciate pe scaunul de rugăciune, se întinde din tendoane ca paiaţa în aţe, cât să atingă fereastra prin care soarele se zăreşte ca un ochi de caşalot mort.

- "Isaia dănţuieşte… Isaia…", cântă adunarea şi perechea de miri şi cea de naşi - patru personaje extrem de solemne şi un pic speriate tot merg, tot se învârt, legaţi unu-n altul, în cercul desenat cu cretă de un bătrân scenograf.

Ştiu, este doar un simulacru de gest în secvenţă, şi totuşi Taina cutumei se desăvârşeşte perfect.

În linştea fără rezonanţă, un porumbel alb şi rebel, se apropie, se izbeşte, ricoşează şi iar… se loveşte ca un berbece în vitraliul cu sfinţi din aşchii de sticlă frumos vopsite şi prinse între ele cu nojiţe de plumb.

Milioane de cioburi în boabe de sticlă în nisip primar se divid, se scurg zgomotoase, din roca din ziduri, în clepsidra cu Timpul pe care nu-l mai ia în seamă absolut nimeni.

Lumânările de parafină sunt hălci de untură ce fumegă, se cosumă ireversibil, se sting de la sine. Întunericul invadează amiaza.

Abia acum mirii şi nuntaşii îngenunchează, îşi pleacă, de frică dar fără evalvie, capetele acoperite cu peruci din cârlionţi pudraţi în exces cu naftalină industrială.

Fiecare pe cont propriu, independenţi de Regizor, trăim momentul unic, cum ne convine.

-Ar cam fi timpul pentru un imn - zice cocheta în corset tapetat cu paiete verzi, şi îşi afişează-n râs de copil, fără pic de trufie, incisivul de aur.

-Ba, pentru o pildă din Biblie, ar cam fi timpul ! Una care s-o înveţe pe Lebădă ce-i supunerea în faţa bărbatului - îi replică în faţă găliganul cu ţurloaie păroase şi, pentru a-şi întări vorbele, îşi loveşte cu pumnul sternul ca iasca.

Mirele, colo un cavaler în armură de ceremonial vechi, trece stingher, peste covorul tocit din faţa altarului, un preş, unul dintre puţinele lucruri autentice din adunătura aia de recuzită.

Lebăda, ca oricare mireasă care se respectă, plânge instant, apoi strânge în mâinile mici buchetul din flori de hârtie cerată, le aşează, le apasă pe sâni.

Regizorul o priveşte suspect - gestul acela nu era trecut în *scenariu*.

Se pun prirostriile. Se fac jurămintele pe care nu le va ţine absolut nimeni.

Se scot prirostriile.

Corul de îngeri cântă acum din ce în ce mai rapid. Cocheta îşi mişcă şoldurile în ritm, ca la *salsa*.

Preotul de ocazie continuă să poarte pocalul în care prescura-i îmbibată cu vin roşu.

În lumina reflectoarelor, cameramanii asudaţi trag dublă după dublă.

Figuranţii s-au ridicat, la un semn, în picioare, îşi fac semnul crucii, se închină cu gândul la leafa pentru săptămâna aceea de muncă. Peste ei, peste noi toţi, linştea cea de taină pogoară nechemată, se întinde ca o miere pe talerul milei.

Fără ştiinţa noastră, Taina ne uneşte ca dragostea, stă gata să ne sufoce cu emoţie.

În lumina artificială, potirul de recuzită capătă culori şi străluciri nemaiîntâlnite.

Palmele actorului care oficiază în uşa altarului, sunt aidoma aripilor ce se îmbină într-un singur trup.

Sângele lui dă în clocot, dă-n undă, acolo, chiar în centrul cercului din care chipul lui Hristos şi-a lăsat pleoapele peste glodul unei lacrimi lumeşti. Fiul Omului, Fiul Domnului nu ne ceartă, nu ne blestemă… se pare că nu ne vede deloc.

Ridic cu indiferență defel teatrală, a neputință umană, din umeri, şi-l privesc cu insistență prostească, sunt gata să-I zic :

-Iartă-mă! În cartea de față, n-am să mă mai folosesc de Numele Tău, nu am să mai scriu, cum am scris, despre Tine, Iisuse !

Abia acum, El râde cum râdea la Început de lume, de parcă am fi rămas doar noi şi un ciopor de figuranți şi actori naivi, pe întregul Pământ.

Uite-L, cum Se lasă de pe bolta cu sfinți şi cu stele, cum iese cu totul din pictura murală, cum… întinde dreapta, cum prinde potirul (unul de recuzită, desigur) şi… închină în cinstea mirelui, în cinstea miresei.

Bea pân' la fund vinul de împărtăşanie, apoi, cu mâneca cămăşii Lui, din straturi de vopsele, se şterge, țărăneşte, la gură.

Sigur, este numai o iluzie, dar mi se iartă iarăşi, pe întreg platoul de filmare lumea pare acum beată de dragoste.

Maşiniştii nu-şi mai aprind țigară de la țigară, Regizorul nu mai țipă doar ca să se afle în treabă. Trupa cu vedete internaționale, actoraşii de mâna a doua, figuranții şi chibiții… toți îşi joacă rolul vieții fără intervenții dinafară, fără greşeală.

Nu mă mai miră nimic, ştiu că există *ceva* în toate astea, de care eu nu ştiu *nimic*.

Mă aştept ca El să coboare din Cerul zugrăvit din penel, să muşte, să mestece-n măsele prescura toată, apoi să mai ceară un pahar plin cu vin din struguri, nu cu limonadă din lămâie şi apă.

- "Împreună în boală şi în sănătate, în sărăcie şi în bogăție…" - îşi face Mirele jurământul cu sobrietate.

Lebăda dă greşit replica, pentru prima dată în ziua asta este *aeriană* şi toată lumea râde în hohote, schimbând textul şi sensul secvenței.

Ce va fi fost aşa de nostim în farsa asta copilărească? ! Nu ştiu, nici nu-mi pasă !

Eu continui să-L caut din ochi pe Hristos, Omul din Cerul din care spânzură spre noi, cei de jos, funia ca de aur cu un lampadar medieval în cârlig.

Ziua de filmare s-a încheiat. Totu-i OK !

Mirele îşi schimbă armura de paradă cu blugii jegoşi de denim şi îşi aprinde țigara fără filtru.

Lebăda, încă în rochie de mireasă mov, s-a încuiat în cabina wc-ului ecologic, unde icneşte - pare să-şi verse fierea şi bojocii.

- Are greţuri de la părul copilului… dă explicații, unui grup de tineri obraznici, moaşa satului, din mijlocul figuranților.

Preotul de ocazie s-a retras tăcut şi aproape vinovat la jocul de poker început cu trei zile în urmă, în rulota cu aer condiționat.

Nimeni nu vede, nu aude cum, din cerul bisericii străvechi, o picătură de sânge s-a despins, curge în ceas de amurg. După ea, alta la rând, altele o mie, miliarde… de hematii celeste curg şi se încheagă în stalactita ce va susține catapeteasma.

Paznicul de noapte şi-a intrat în rol, preia *inventarul* mişcător şi nemişcător, apoi, în țârâitul enervant al greierilor de câmp, alege din capul listei potirul - un posibil Graal - pe care-l încuie cu lacăt în scrinul din lemn scurmat tot de carii.

Muncă degeaba, hoții de comori nu dau un sfanț pe *obiectivul* lui.

Nuntaşii-actori sunt deja în crucile drumului. Îi aud sau doar mi se pare mie că doinesc haiduceşte şi din inerție.

În spațiul eliberat pe platou, intră acum o bătrână, zornăind în pumn mărunțişul strâns obol după mort, din drumul acoperit cu noroi.

În urma ei, patru bivoli negri, cu patru ştergare albe în coarne, leagănă un car.

Dacă aş fi bocitoare de profesie m-aş da în spectacol desigur.

Dinspre munți, tulnicele cheamă toți locuitorii Satului fără Nume la prohod şi la pomană cu țigări autohtone şi vodcă rusească.

Bătrâna de pripas îşi vâră punga cu monede din alt veac prin gura cămăşii, peste țâțele vlăguite de maternitate.

Nu acum , nici mâine, nici poimâine… nu va aduna bani destui cât să-şi plătească pâinea neagră pentru toate zilele vieții.

Ar trebui să trec şi eu pe la casserie, să-mi ridic, pe drept, contravaloarea *muncii* din duminica pe care am transformat-o în zi lucrătoare.

Nu am s-o fac şi nu pentru că banii mă dau afară din casă, nici că nu aş vrea să fac averea pe care s-o las, cu testament, hoardei săracilor.

Plouă mocăneşte ca în noiembrie. Bluza mea subțire de mătase mi s-a lipit ca şopârla de piele.

-Clima se schimbă, musai să plec în transhumanță, mă joc de-a cuvintele, singură-mi dau replica efervescentă, curajoasă, că, deh, de azi sunt şi eu *artistă*.

Nu mă mai simt ca Miorița ai' prostănacă! Nu mai sunt oaie supusă de soartă, ci ditamai femeia modernă, stăpână pe propria-i soartă.

Nebunul satului îmi rânjeşte cu gingiile albite de afte, mormăie a *bogdaproste*, convins fiind că i-am făcut cinstea de a-i da, eu mai înainte, binețea. Mai bine i-aş da un leu (unul nou şi greu) pentru pâine! Caut dar n-am la mine nici poşeta, nici portofelul.

Nebunul are ochi lăcrămoşi ca de câine. Nu latră, nu muşcă, doar aruncă scuipatul la mai puțin de o palmă de vârful botinei mele, care imită perfect moda burgului de altădată.

Tare aş vrea să reuşesc să-l ignor, când el tot insistă, întinde mâna şi degetele cu unghiile tot fleanduri îmi intră prin veşminte, în umăr, în carne:

-D'o țuică doar! – tu, Vârvară… Îmi cere simplificat şi autoritar, ca şi cum prin gestul acela nu ar fi cerşetor, ci mi-ar acorda mie o favoare.

Sărmanul nu mă cunoaşte după succesele şi insucesele de scriitoare. Pentru el am înghețat în clasa întâia primară. Poate că am stat în aceeaşi bancă, una cu cioplituri de briceag şi aşezată lângă fereastră. Ori lângă uşă, la soba în care iarna lemnele de foc nu ajungeau niciodată...

Poate că în memoria nebunului din Satul fără Nume, eu nici nu sunt eu, doar bunica Varvara.

O, nu, sigur nu ! Bunica era mult prea strânsă-n băierile pungii ca să-i fi dat un ban pentru dețul de otravă cumpărat din bodegă.

Oricum, nu-mi pasă !

Traversez spațiul viran, unul plin de brusturi şi cucută înflorită. Dincolo de poarta de fier este ograda noastră. Acolo sunt, mă simt în siguranță.

Un alt bețivan, unul lungit în iarba de pe marginea şanțului, mă priveşte fără să mă vadă. E om cu părul alb, pe care îl ştiam odată în fruntea satului.

-I-a murit az' iarnă nevasta, copiii-s prin Irlanda, prin Spania…- mă lămureşte careva dintre cei cu butelca de bere la gură. Mai departe, inserez destinul trist, singură:

-Şi-a lăsat tinerețea şi sămânța pe şantierele patriei, s-a ales, în schimb, cu reumatisme, alcoolism şi o pensie cât să-şi plătească sacii cu azotat, erbicidele... şi concentratele de îngrăşat godinii. La viitorul Crăciun, sigur vor veni şi copiii; toți *domni* cu bani în băncile de aiurea şi cu poftă de slănină d'a noastră, țărănească.

Am trecut pe lângă el ca pe lângă tufa de vânătă ofilită – o legumă nici vie dar nici moartă.

Nu-mi pasă! - bravez dar, cum ajung în fața computerului caut cu febrilitate să descâlcesc ițele cele tare încurcate, ale umanității... Scriu în draci, scriu cu furie şi fără compătimire de parcă de pagina asta ar depinde pe viitor politica globalizării, a ecologiei, a înarmării şi autodistrugerii omenirii!

Din campusul de rulote, vis-á-vis de platoul de filmare, se aude taraful local. Apoi, în peisajul Satului fără Nume intră ambulanța cu sirena dată la maximum. Minune mare, chiar în mijlocul episodului 1002 al telenovelei în top, se înnegresc ecranele televizoarelor!

-A căzut curentul ! - strigă, cu capul scos pe geamul larg deschis, domn’ Vali, şi se grăbeşte să închidă duzina de găini în coteț.

Pe ulița principală şi pietruită tot mai fără de interes şi din fonduri continentale, buiesc țăranii autohtoni, cu şlapi în picioare şi maieuri imprimate cu figura unui celebru gladiator. Vin şi actorii, mai toți în veşminte de epocă şi înarmați până-n dinți cu săbii, sulițe, iatagane… de recuzită.

În locul unde, pe vremuri, era ridicată o troiță, dinaintea crucifixului lipsă, se aliniază în formație de luptă şi toboşarii.

-Bum, bum, bum ! - pornim cu toții în marş forțat şi aproape funebru.

Nimeni, absolut nimeni nu spune unde suntem chemați, unde ne ducem riscând tot ce aveam mai deunăzi, în plan.

Trag şi eu la grămadă, gumarii mi-i pun fără ciorapi, direct pe picioarele goale, dau să ies, să mă integrez într-o societate în care actori şi farsori recunoaştem în cor că suntem nişte bieți muritori.

Acum, cu umerii înguşti înfipți în balastrul din uliță, nebunul Satului fără Nume priveşte într-un punct fix, numai de el văzut, undeva în nemărginirea cerului. Nimeni, absolut nimeni nu se apleacă asupra lui, nu-i închide mortului nici ochii, nici gura deasupra căreia se roteşte un roi de diptere drosofila, adică o mulțime de musculițe bețive.

Sictirit la culme, sanitarul de la Ambulanța de Stat completeză *ceva* în fişa de “evaluare a cadavrului” - nemulțumit, înjură Dumnezeul care l-a coborât pe poziția de a-şi distruge pantofii nou nouți, prin noroaie.

Bătrâna bocitoare a reintrat în *peisaj* ca la un semn, s-a trântit deja pe genunchi şi, cu şorțul ei negru, şterge tina de pe încălțările lu’ domn’ *doftor*.

Sticla din mâna mortului, cu băutura pe jumătate consumată, sticleşte sub luna abia răsărită, ca un ochi hipnotic.

Parşivă şi nesătulă ca orice curvă, ea stă gata să se agațe, să înhațe alt ins, pe care să-l ducă în *darul* beției, apoi … drept în buza şanțului mereu înfundat cu PET-uri şi alte ambalaje care de care mai colorate, mai atrăgătoare pentru o societate care încă nu a aflat că se află în plină derivă.

Capitolul 3

- Violența se vinde foarte bine! – zic eu sau numai conştiința mea, şi închid cu lehamite declarată televizorul.

Afară din casă, cerul este iarăşi albastru şi cum astăzi este o zi în care nici nu scriu cărți, nici nu mă joc de-a actorul, făcând figurație - ies în câmp să culeg sânziene pentru cununa pe care o voi arunca pe acoperişul casei, diseară.

- Mor sau nu mor până-n iarnă? - asta-i întrebarea şi obiceiul prin care dăm de două mii de ani cu tifla, cioclului din colțul gardului.

Mi-am pus blugii mei vechi şi am fost tentată să-mi aleg dintre rufele proaspăt spălate, tot bluza de mătase albă - cea care mă salvează la toate *ocaziile*. Dar aş fi mult prea elegantă.

Am ales un tricou cu toate culorile date una în alta.

Urc dealul cu osatura vegetală a unor nuci seculari. În fosta grădină a fostului castel medieval, un cinot de fier potopit de rugină îmi aduce în detaliu în minte, accidentul aviatic - ocazie unică, pentru cei din Satul fără Nume, de-a vedea cu ochii lor pe viu nu în filme, cum aterizează-n picaj un avion, unul sută la sută militarizat.

Nu sunt dispusă pentru întoarceri în timp, nici în istorii, nu risc nici să mă împotmolesc în detaliile unor legende locale.

Eu *scriu* o carte care ar trebui să reprezinte lumea întreagă şi nu doar o ciozvârtă strict subiectivă, din spațiul imaginar prin care tot mă învârt ca găina în jurul ogrăzii.

Ar trebui să o fac pe detectivul, să caut şi să găsesc motivul pentru care pornesc în căutarea a ceea ce cred eu că este Graalul meu personal?

Graal, titlul cărții începută fără nici un chef, dar care a prins viață, se conturează cerc peste cerc, ca un sidef bun în jurul unui fir de nisip. Merge-n față, se trage strat după strat, furişându-se în realitatea mult mai dură ca imaginația.

Voi aduna flori sălbatice în vara asta tulburată de tornade, caniculă, acte teroriste, uitare…

Fără apetit pentru temerile mele apocaliptice, un roi de albine sălbatice trece ca un trasor peste creştetul meu. S-a oprit, preț de o aruncătură de băț, în mărul crescut pe ruinele vechii cetăți.

Un guşter verde şi cu guşă foarte albastră îşi întinde solzii pe dunga de piatră căzută între zidurile de altădată.

Reptila este aici, palpabilă, un rest din ceea ce va fi fost înainte de-a se fi ridicat cetatea şi castelul, odată.

Locul este numai bun de turnat filme *speciale*.

Pe aici au trecut de la est la vest goții, ostrogoții, vandalii, agatârşii, cumanii, tătarii, prusacii, francii şi ruşii…

Pe căpățâna de deal cu semnele de mormânt şterse de intemperii, îşi dorm somnul veşnic mai multe seminții amestecate între ele, la fel ca monedele din comorile princiare

Între atâtea artefacte dezrădăcinate şi sparte de calamitate, numai Crucea Cavalerului (teuton) mai stă dreaptă, independentă şi solitară.

Stă peste morminte-nierbate, stă cu un braț ridicat spre cer, cu altul lăsat în țărână.

Gresia ei albă se tot subțiază de parcă o rindea nevăzută vine şi o şlefuieşte vară de vară.

Risc să mă împotmolesc de tot în istorie, să mă rănesc din neştiință şi să mă mint că… sunt doar un fir de neghină ceva, ceva mai răsărit printre celelalte buruieni care astupă rana construcțiilor care au fost ridicate prin grija şi finanțele cavalerilor.

Pe aici au trecut şi au săpat, mai apoi, vânătorii de comori. După ei, în turmă, fără să dea de vreo urmă, au tăvălit iarba şi localnicii şi jandarmii.

-Căutau Graalul ! L-au furat pe fulgerătură…

Nu calul, pocalul de aur, dragă! Cum, cine?!

Crezi că, de-aş şti, i-aş dezvălui secretul ăsta unei gură-spartă de ziaristă, ca tine !

Regizorul, care-mi vorbeşte acum cu aroganță profesională, de parcă am fi pe o scenă, a apărut brusc dintre ruine, cu potirul ca de cuminecătură în mână. Nu ştiu, nu cred că vasul acela este chiar din aur şi nu unul de butaforie.

În cealaltă mână ține damigeana, una fără coş de răchită şi cu dâre de vin roşu peste buza îngustă de sticlă.

Suntem doar noi doi, singuri între vestigiile care nu fac obiectul nici unei monografii speciale, nu sunt nici în bătaia obiectivului turistic pentru a fi călcate, scormonite cu cazmaua de arheologii adevărați, care ştiu meserie.

Acum, Regizorul îmi cere *voie* cu o ceremonie nepotrivită situației, şi se aşează pe o piatră, una de mormânt desigur, şi fără o inscripție cât de cât descifrabilă.

Îşi joacă rolul cu superioritate falsă, cu acea ceremonie nepotrivită în locul şi în clipa aceea şi care are menirea să mă înfurie.

-Nu-mi spui o noutate. Ştie tot satul că aici a fost una dintre cetățile templierilor. Că… hoții, mai apoi, au scormonit după aur şi că...

-Eu îți vorbeam despre Graal, adevăratul Graal, femeie ignorantă ce eşti!

-…când au refăcut biserica din cetate, asta pe vremea stră-stră…bunicului, cred, au dat şi peste schelete; oase uriaşe - îmi continui eu povestea, făcând-o pe proasta, gata să nu iau în serios mârlănia cu care, ştiam, Regizorul obişnuia să-şi demonstreze bărbăția dinaintea tuturor femeilor slabe.

-Zici că eşti scriitoare, atunci… scrie un scenariu, o monografie…

Ai timp berechet să stai cu nasul în arhive, să *prizezi* mucegaiuri, descifrând facsimile, nu incunabule originale.

Da', tu, scriitorea lu' peşte, nu cunoşti nici latina, nici greaca veche, nu recunoşti nici runa gotică de gheara unei găini scormonind în zăpadă…

-Păi…

-Niciun ... *păi* !

Ia, tu care porți ochelari, nu eşti chioară ca mine, zi-mi, ăla, tipul care vine spre noi, nu e chiar Regele Arthur în persoană!??? – încheie interogativ şi într-o limbă neaoşă, de invidiat pentru un om de cinema, venit de peste Ocean.

Dacă-i pe aşa, mi-am găsit tovarăşul cu care să termin vinul din damigeană, zice acum, mai mult pentru sine, în timp ce, semnificativ, scutură, clatină lichidul din butelca uriaşă de sticlă.

Nu-s defel curioasă, dar îl simt şi îl văd cum se transformă în alt om, nu unul model, ci doar cu acea aură a lucrurilor care rezistă prin veacuri.

Nu mai deține pospaiul de golănie după care se dau în vânt femeiuştile fără carieră, dar cu limuzină.

Cocoşatul de acum câteva clipe în urmă şi-a îndreptat şira spinării, stă perfect pe verticală, aşa, înfipt cu tălpile cizmelor din piele de capră în molozul ruinelor cetății.

Toarnă vinul, celebrează cu solemnitate aproape princiară, lăsând să curgă-n țărână un fir ca de sânge din pocalul de alamă placată cu aur de 14 carate.

Îşi păstrează perfect echilibrul şi când se mişcă şi când *închină* cu şeful unei oştiri numai de el cunoscută.

Sub tălpile lui, un strop cât cireaşa se amestecă în țărâna sub care istoriile şi legendele sunt şterse complet prin grija pământului.

-E doar Mirele! - îndrăznesc şi-i zic, după ce, în unghiul îngustat de coama cu brazi şi tumulul de lut cu artefacte de garnizoană medievală, l-am recunoscut pe cel care, cu ceva vreme din urmă, şi-a jucat rolul, şi-a pus prirostriile.

- El e, şi-i fără Lebădă…

-Să-l strig ?

-Tacă-ți gura, femeie nătoadă! Mirele-i mai nebun şi mai bețiv de o sută de ori decât mine…

Hai să bem mai bine vinul ăsta vechi, împreună.

- Da', ce bine arăta în armura aia strălucitoare, în costumul de la filmare !… Nu părea defel un actoraş de duzină, era cavaler, unul adevărat şi de primă mână.

Păcat că nu i-ai dat un cal şi o sabie… Ar fi fost sigur aidoma Regelui Arthur.

-Ți-am mai spus; el e Regele, el a stat, în carne şi oase la Masa Rotundă, iar tu, femeie ingrată, ar fi trebuit să-l recunoşti deîndată, chiar dacă ar fi fost chel, cu colac de osânză pe pântece... sau încălecând doar calul de lemn.

-Mirele este actorul care *împuşcă* rolul, nu este vedeta căreia să-i cânte alții osanele în cor.

Uite-l, poartă şuvițe negre aruncate pe spate, aşa ca golanii. E drept, are carismă, când vrea ştie, poate să fie şi genial şi harnic, dar, hai, să nu amestecăm noi *borcanele.*

-Trebuia să-l fi recunoscut de Rege chiar şi fără degete la mâini şi picioare, fără arbaletă, fără suliță… femeie, prostuță !

-Dar el e numai un om printre oameni, are câte cinci degete la fiecare mână... câte…

-Trebuia să-l fi recunoscut şi fără regat şi fără coroană, să-l fi strigat şi să-l fi întrebat… cum se face că umblă aşa teleau, fără gărzi de corp şi fără oşteni după el ?

Cum de îşi caută altă mireasă, deşi a jurat castitate, şi … mai este şi demult însurat?!

Fără doar şi poate, am să-l alung din cetate! - declamă Regizorul, fără să observe că nu mai eram doar noi doi, singurii care ne plimbam la ora aceea din zi, printre ruinele platoului de filmare.

-Lebăda mea naşte.

Cum se întremează mamă şi prunc, vom pleca toți trei atât de departe încât nici cu brațu-narmat, Regizore, n-ai să ne ajungi - vorbi clar, apăsând pe vocale, chiar Mirele, un actor ce persistă să-şi trăiască viață ca pe un rol.

Respiră gâfâit.

Alergase urcând în costişă, venind spre noi fără nici un gând hotărât.

S-a lăsat, s-a aşezat fără ca cineva să-l poftească, lângă damigeana pe care Regizorul o abandonase parcă anume, în iarbă.

O ridică, şi aşa, cu capul dat pe spate, bea hulpav şi gâlgâit. Acum, râgâie dinadins ca să ne enerveze, apoi îşi şterge buzele şi mustățile cu un colț din mantia albă şi cu cruce trasată din dungi date în nuanța vişinei putrezite.

- Buun ! Un vin foarte bun. Am băut, am băut pentru viitor !

-Eşti complet nebun ! Nu înțelegi că tot ceea ce eşti eşti numai legendă, un trecut glorios - tu nu ai *viitor*!

-M'auzi ? Departe de mine te vei stinge, vei muri în anonimat şi fără reflectoare, fără beția aceea glorioasă de după fiecare secvență care ne reuşeşte!

Bătrâne, habar n-ai cum e viața dincolo de zidurile *cetății* unui platou de filmare.

Fără mine eşti o nulitate ! Atât.

-Îmi voi ridica cu mâinile astea o altă *cetate,* una fără sclipiciuri, fără figuranți şi, mai ales, fără dansul pe jar şi pe sârmă pentru o infimă bucățică de zahăr. Mirele bravează, desigur, expunându-şi în gesturi largi, ca la o expoziție de mulaje artistice, mâinile cu degete frumoase şi fără nici un fel de inel pe ele.

- Prostii…

-Ce ai făcut din mine, tu, Regizorul şi dumnezeul *drogurilor* ????

Sunt un circar, un urs prea bătrân să mai mormăie, să se mai împerecheze fără a şti că-i privit, aplaudat la scenă deschisă de un public prost crescut dar zelos, bulucindu-se la fiecare reprezentație.

Lasă-mă să plec întreg dintre voi, nebunii, şi voi fi, dacă aşa *trebuie*, voi fi ultimul cavaler al unui război pentru viață prin moarte trecând!

-Ți-am zis eu că-i nebun ! Se crede Hristos… – mi se adresează, de data asta, mie, Regizorul, şi o face şoptit, pentru că eu sunt singurul spectator, unicul martor fără voie al uneia din micile lor gâlceve boeme.

Ştiu, intuiesc jocul lor cu norocul chior şi că nu sunt chiar la primele lor replici într-un duel pe care îl reiau ciclic şi de la capăt, fără să fi ajuns vreodată la final, la un compromis satisfăcător.

-Rupe-i Contractul ! Lasă-l în libertate !

Mirele este un mustang fără frâu şi nu îl poţi pune cu forţa în hamul Artei - mă trezesc eu *debitând*, dând sfaturi fără să-mi pese că Regizorul, beat pe jumătate, aşteaptă doar un singur motiv pentru ca să înjure, să mă suduie ca la uşa cortului.

-Să plece!? Nu vezi că nu are nici sabie, nici cruce ?

Cum crezi că va cuceri cu mâinile lui fără bătături, dar mai ales târând după el femeia aia borţoasă? Cum va intra un astfel de om vicios într-o cetate ca Ierusalimul ? !

Regizorul se zburlise rău de tot, luându-mă prea în serios, trăgându-mă după el, în acel joc care risca să le ardă, ca unor îngeri rebeli dar proşti, aripile.

Cred că-l surprinsesem cu curajul de care nu dădusem până atunci nicio dovadă.

Ba, chiar îl tulburasem cu adevărul dat pe faţă, eu, una care nu ştiam mai nimic despre lumea *filmului,* despre întrebările puse din interes şi răspunsurile date de convenienţă - mult mai puţin învăţasem în viaţă despre caii în valtrapuri de luptă şi despre lăncile lustruite în seu de batal hrănit cu iarba pârjolită a Orientului.

Omul care ţinea în mână, şi cu diurnă, o *armată* de actori pregătiţi să-şi cucerească celebritatea, furibundul şi arogantul staroste a tot ceea ce mişcă pe un platou comercial de filmare, amuţise mai întâi, apoi prinse a-mi vorbi rar, sacadat, timp în care transpiraţia rece îi curgea peste fruntea încruntată, pe obraji, în mustaţa roşcovană, în gura crâmpoţită de amărăciune.

Până şi Mirele tace, acum îl ascultă, respectându-i astfel îndoielile.

Preţ de o secundă sau de două veacuri, eu stau aşa, ca între Cain şi Abel, în pântecele Naturii, care nici nu bănuie spre ce dezastru o împingem noi, oamenii, din vanitate şi pretenţii absurde.

Nici unul dintre noi trei nu se mai gândeşte la faimă, avere sau la premii cu stele din tinichele. Suntem doar trei oameni porniţi cândva din aceeaşi rădăcină comună.

Ne privim unul pe altul cu suspiciune, ne evaluăm, ne comparăm aşa cum… creştem, cum lăstărim şi cum ne lăsăm, mai apoi, sămânţa coaptă la cheremul păsărilor.

Suntem individualităţi unicat, împrăştiate prin lume şi numai cerul ne mai uneşte, aşa cum face un os de umăr cu întreg scheletul, în comuniune.

Este secetă cumplită în ţară, secetă este şi în gura noastră, aşa cum trebuie să fi fost arsură şi atunci, pe vremea când cavalerii, cruciaţii băteau în lung şi-n lat drumuri spânzurate în iatagane.

În lumea asta de surogat, între ei, doi actori cu capul în nori, eu par a fi meşterul artizan. Însod, deznod la *teme* de carte care, tare mă tem că nu îi este sortit a fi scrisă vreodată.

Eu sunt numai neştiutoarea, intrusa…

Aş prefera să învârt plăcinte pe vatră decât să despic, cu ei, firul istoriei de altădată, o funie din boabe de nisip, de care Mirele trage înspre Răsărit, Regizorul spre Apus… Trag ba râzând, ba plângând.

Privighetoarea de amiază, indiferentă la tot ce mişcă prin cetate, năpârleşte diamante false. Găina cântă cocoşeşte pe gard, semn că totul în jurul nostru este doar praf şi pulbere.

Mirele ar trebui să lupte, să-şi apere libertatea, să pledeze pentru reabilitarea cavalerilor ucişi în goana după aurul Graalului, ar trebui să invoce *rostul* frăţiei secrete ! – zic într-un colţ de gând, fără să intuiesc imposibilul.

Deşi are tot dreptul din lume la apărare, Mirele înghite în sec, bea din vinul acru de parcă a mâncat înainte o traistă de sare.

În faţa lui, Regizorul, acum calm ca apa unui lac fără dimensiune, nu-i forţează mâna, nu-l îndeamnă să mintă pentru a-i cânta lui, stăpânului, cum ştie mai bine, în strună.

Nici eu nu-l rog, nu ţin să povestească despre luptele date între două civilizaţii care şi azi se calcă una pe alta-n picioare.

Îl cred şi nu-l cred în stare de apărare, pe actorul despre care scriau cronicarii, cum că… şi-ar fi jucat la ruleta rusească şi nevasta şi banii.

Îl credeam şi nu-l credeam gata să se înroleze, să semneze acte în armata salvării, să plece, cu arme şi bagaje, în alte cruciade.

Degeaba îmi arată acum inelul cu semnul de spadă şi chiar un colţ de mătase din mantia-i de platou, una princiară.

Ba şi moneda de aur, în punga de piele, un semn după care s-au luat şi l-au torturat, l-au ars pe rug, ca pe toţi templierii.

În timp ce Regizorul, tot mai apatic, pare că a adormit în picioare, Mirele profită, mă iscodeşte, mă întreabă *dacă* şi *cât* ştiu despre adevăratul Tezaur.

Nu sunt făcută pentru teste şi explicaţii fardate. Nu am nici stofă de erou în poziţie de retragere, ca atare, continui să tac, dându-i dovadă că aş fi, evident, ignorantă.

Ştiu, îmi cam pierd timpul cu *nebunul* care îşi exersează pe propria-i mână destinul, îşi joacă soarta ca pe un rol major şi aştepată, în schimb, aplauze, altă şansă, alt rol…

Regizorul pare să-şi revină, să-şi reintre în *mână,* se întinde din tendoane, îşi trozneşte ciolanele ciupite de artrită, înjură drăceşte durerea, apoi îşi revine, taman la timp pentru a ne ţine o lecţie despre Civilizaţii Uitate.

În timp ce vorbele îi ies nestingherite din gură, el, Regizorul, tot loveşte cu piciorul, ţine hangul unui ritm, evident, lăuntric.

Când nu se mai străduieşte, nu mai trăieşte, pierde măsura şi toată acea mişcare de control devine o pendulare năucitoare de gesturi care nu mai sunt duse la capăt.

-Are *parkinson…* La nervi, se bâţâie, tremură fără control - degeaba am încerca, l-aş strânge, l-aş trage de pe răşchitorul lui, pe mosor… - îmi zice Mirele cu voce plată, semn că nu-i pasă.

-Ia! Aud ţipăt de copil! - zic eu, după ce, mai întâi, mă asigur că e un adevăr şi că visez.

-Este el, fiul meu ! - îmi explică din ce în ce mai taciturn, Mirele.

Se apleacă şi îşi aprinde ţigara direct de la ciobul de sticlă, care a stat prea mult în dogoarea soarelui de amiază.

Fumul alburiu urcă, coboară, planează… Se împarte în vinişoare, intră şi cuprinde toată cetatea aceea invadată de iarbă uscată.

Acum e rândul moaşei să intre în cadru, o femeie corpolentă şi fără calificare la şcoala sanitară, fără nicio diplomă de merit pentru ceea ce face şi desface cu femeile tinere din Satul fără Nume.

Miroase de trăzneşte a deodorant rusesc şi a chiftele arse.

Chiar aş asemăna-o cu bucătăreasa, dacă nu ar avea şorţul acela verde mereu mânjit cu sânge de femeie.

- E băiat ! – vesteşte ea, cu o bucurie cam exagerată.

Parcă, abia acum, trezit la realitate, Mirele şi, imediat după el, şi Regizorul, se reped, se îmbrâncesc care pe care, să-i sărute mâinile femeii care afişează un nou născut chinuit de crampe, dintre scutecele de pânză clorinată.

Regizorul a întins primul braţele, vrea copilul!

Moaşa râde cam drăceşte şi, răsucindu-se pe călcâile-i cu crăpături pudrate de ţărână, îi face în ciudă, înmânând pruncul abia născut Mirelui, aşa ca pe un trofeu veritabil.

În braţele bărbatului, copilul nu mai scânceşte.

Mirelui îi tremură genunchii. O teamă, o groază implacabilă i se aşterne pe faţa-i frumoasă.

- Copilul ‘cela-i Viaţa, el e tatăl - filosofez eu dintr-un colţ de gând nedestăinuit în cuvinte.

Ca un câine căruia i se refuză ciolanul, Regizorul s-a tras tăcut, în umbra zidului căzut tot în ruină. Sigur înjură. Nu are importanţă pe cine.

Moaşa, asudată toată, îl bate pe umăr pe Mire, cu subînţelesuri numai de ei doi cunoscute.

Abia acum, bărbatul chipeş prinde curaj, îndrăzneşte, îşi ridică fiul în ochiul de soare. Îl priveşte cu spaima aia animalică amestecată cu un strop de bucurie atotiertătoare.

Moaşa sătească îi simte slăbiciunea umană, îi arată ce ochi verzi are copilul *lui*, ce gropiţă în barbă…

Mirele râde, abia acum râde dezlegat la baierile inimii şi e fericit cum nu crede că a mai fost vreodată.

O ameţeală ca după o furtunoasă beţie îi împleticeşte limba, picioarele, de trebuie să se aşeze pe marginea de zid vechi, locul pe care acum îl împarte egal cu Regizorul.

Ține copilul de nici 3 kilograme în brațele lui uriaşe, între palmele care în clipa asta aş putea jura că sunt bune nu doar pentru mânerul de sabie, pentru mânuit arme.

El stă cu spatele spre Regizor, spre cel care l-a făcut din golan, *om*, oferindu-i primul său rol într-un film de *capă şi spadă*.

Regizorul stă nemişcat ca lemnul, este, pare a fi singur cu necazurile lumii, ca un călăreț singuratic.

Îşi duce destinul şi lupta cu viața într-un mod cinic, fără să-i pese de el, să-i iubească pe alții.

Îl văd cum se leagănă înapoi şi înainte, pendulat, sincronizat, tâmp ca un copil retardat în singurătatea spitalului.

Nu-l mai interesează Mirele, nici ca om, nici ca actor, aşa cum l-a ridicat de zeci de ori din noroi în lumina reflectoarelor. L-a făcut vedetă şi basta.

Acum, Mirele cântă, cu vocea aia frumoasă de bariton, cântă banalul cântec de leagăn.

Regizorul ştie că Mirele nu mai are nevoie de el, nici de rol, nici de armură, nici de cal în valtrapuri medievale, nici de vodcă rusească, nici de țigări, dar, mai ales, nu mai are nevoie, nu-i mai pasă de haremul de dame care se străduiau mai az' noapte să-l convingă că este eroul din basme.

Deşi încă poartă veşmintele caraghioase de pe platou, nu mai are arbaleta pe umăr şi nici dorul acela năuc pentru *ducă* spre ținuturile în care soarele sticleşte ca ochiul de mort.

Regizorul, care este mereu convins că ştie totul despre decăderea umană şi despre ascensiuni şi măriri, habar nu are că nu Mirele cântă, cântă în el amintirea pe care, ca om, o crezuse uitată, îngropată pe veci între gratiile unei celule cu iz de mucegaiuri. Acum, Mirele are amintiri clare până şi din pântecele mamei, are imagini reale, vede clipa în care şi-a făcut intrarea în Lume, ca pe o scenă de lupte.

Acolo, pe patul de fier şi ciupit de rugină, îl legănase, îi cântase femeia aia frumoasă şi foarte palidă, îl dezmierdase prima şi ultima oară, înainte să moară.

Acolo, unde gardianul, un ins cu o reminiscență de suflet în el, îl căra de la infirmerie, i-l punea lehuzei puşcăriaşe în brațe, cât să-l alăpteze, acolo mama-i cântase :

- Nani, nani…

Rezemat, spate în spate cu tatăl copilului, Regizorul, aparent resemnat, îmi face un semn, ce ar putea fi tradus: pagubă-n ciuperci !

Nu-l cred şi bine fac că nu-l cred în stare de nepăsare.

În clipa următoare, îl şi văd cum se prăbuşeşte, cum se chirceşte, se zbate peste cioburile damigenei sparte.

O mulțime de schije din sticlă industrială se bat între ele, care pe care, să ocupe un loc cât mai bun de-a i se împlânta în ficatul distrus de ciroză.

Moaşa e verde la față - aşa *caz* ea nu a avut niciodată în Satul fără Nume.

Boceşte ca la priveghi, pentru că nu ştie ce altceva mai bun poate să facă, în cazul unui bărbat, cum şi cu ce să intervină….

Îi deschei eu cei trei nasturi de la gâtul cămăşii de mătase liliachie. Adun şi-i pun un braț de buruiană verde sub cap, în loc de pernă.

-Pentru umbră… zic, şi mă retrag la locul meu aproape anonim, merg cu spatele înainte…

Ştiu, recunosc, pentru acțiuni umanitare este nevoie de abnegație totală. Eu, mai mult de atâta, nu-s în stare, oricât aş încerca s-o fac pe deşteapta.

Mirele nu vede nimic în jur, nu aude cum se macină una în alta, cum scrâjnesc, se sparg măselele bolnavului.

De pe bucata de țărână amestecată cu artefacte medievale, florile de mac se cățără fără scară spre genunchii Regizorului, spre gura în care saliva sigur i-a devenit ca potroaca de amară.

În răstimp, peste campusul de rulote cu însemne internaționale, peste platoul de filmare şi liziera pădurii de carpeni, se ridica Luna în plină amiază.

Este doar un cearcăn de Lună, unul alb şi volatil ca eterul.

Sub colțul ei, foarte aproape de antena de telecomunicații, sticleşte un ciob sărit din damigeană sau… poate că este, stă acolo înfipt ca în pioneze chiar Luceafăul, colo, o stea de seară… o stea de dimineață ...

Sub semnul astral, cântecul de leagăn şi spasmul mocnit al bolnavului abia de se mai aud în cherăitul tobelor şi țambalului, zgomote ce vin dinspre sat ca un urlet vag, neobişnuit prin partea locului.

- E rost de chef cu lăutari!, constat, dar nici unul dintre cei doi bărbați nu se sinchiseşte, nu este, nu mai este interesat de un astfel de eveniment.

Pe platoul de filmare, clasa țărănească neaoşă şi în plină disoluție galopantă, umăr la umăr, *şold la şold* cu echipa actorilor de peste Ocean, se distrează cu delevar, pop-corn, manele şi sarmale de post.

Cine să ştie, cui îi mai pasă de casa Lebedei, de spațiul în care mercurul din termometru prinde hoțeşte să urce cu o linie mai întâi, apoi cu un grad… cu mai multe grade până diseară… furibund fierbând, până când sticla din tub nu mai rezistă, plezneşte urlând de durere.

- Se poate muri şi de febra laptelui!? - mă mir şi întreb, iar moaşa, femeia care ştie tot ce mişcă în materie de înmulțire naturală, ridică din umerii cu osânza în care bretelele sutienului au săpat tranşeie violacee.

Capitolul 4

Stau zăvorâtă în casă de câteva zile, nu ştiu câte, dar după paginile scrise pe computer, se pare că am depăşit săptămâna.

În ultima vreme, până şi Varvara, țăranca din mine, s-a cam potolit, s-a convins că *a scrie* nu este la îndemâna unui fiştecine, dar nu este nici chiar o ruşine.

Plăsmuiesc o lume din detalii nici de mine ştiute. Mă hrănesc, lucrez pe *ceea ce* mi s-ar fi putut întâmpla (şi) mie, foarte bine.

Uneori, târziu în noapte, mă apropiu aşa de tare de realitate că îmi îngheață răsuflarea şi toate degetele care, din inerție, mai ating tastaura computerului.

Alteori simt fluidul, Timpu-l simt cum mă frige, cum arde lăuntric şi de dinafară venind – aşa că îmi retrag toate vorbele din fraza pe care tocmai vroiam s-o duc mai departe, în gând.

Ascult cum cucuveaua albă, dintre ruine, se vaietă, țipă ca şi cum şi-ar disputa omeneşte hrana cu care-şi ține puii şi oasele fără de măduvă.

Atunci iar scriu, o fac din spaimă teribilă, fără să mai derulez banda, să dau înapoi din idei, să recitesc, să corectez capitol după capitol.

Da, este ca într-o euforie şi, aici, acum îi dau dreptate Marelui Critic. Ei, na, nici chiar aşa…

Drogul ritmului, cel al *măsurii* de placă stricată nu mă pune el în funcțiune, aşa ca pe o maşină de tocat maculatură!

Ei, iar vor spune unii că fac pe nebuna.

Nu-mi pasă !

Azi nu scriu pentru alții - ceea ce transcriu din creierul-meu pe creierul-computerului este un document net şi fără importanță pentru literatură.

Pot şi altceva să fac cu aceeaşi râvnă nebună. De pildă, ceva mai de vreme, am *învârtit* un turn de clătite cu urdă şi mărar, am pritocit în borcane de sticlă, socata… Am umblat desculță prin gazonul invadat de patlagină ațoasă şi brusturi grăsani ca pisoii de lapte.

Daca ar fi să mă iau după gura lumii, ar trebui să fiu plină de energie.

Nu mai dețin, cred, gena aia antheică, de la care mi se trag toate lucrurile bune şi foarte bune.

Fleacuri.

E bună şi o pastilă de vitamină, una de sinteză!

Doar din când în când şi nu în gând, am nevoie de psihanaliză, doar sunt o femeie modernă, ce naiba. Nu mai pot supraviețui ca bunica, fără cafea şi fără *consiliere*.

Îmi pun întrebări fără de răspunsuri, când m-aş putea îngrăşa, bine mersi, cu mici şi bere, urmărind non stop la telenovele.

Prietena mea, dr. Mari-Anna, la care apelez în clipele de derută, râde de temerile mele cu ințegere (ne)profesională.

Nici ea nu-i mai brează - scrie, filmează, scotoceşte cu vârful de ac (de seringă) în sufletul oamenilor.

-Dacă toți cetățenii onorabili ai lumii ar avea *maladia* noastră, ar fi bine, ar fi foarte bine pentru omenire. Noi ne recunoaştem *viciile* nu şi limitele.

Nu-i un capăt de țară când, două sau mai multe detalii din personalitatea unui indivd se cam încaieră, se ceartă între ele. De aici sare scânteia, se naşte Arta, Creația.

-Restul haos… Big-Bang !

-Nici chiar aşa - doar că nu poate exista Stânga fără Dreapta, Binele fără Rău, Lumina fără Umbră… Eşti paradoxistă, musai să faci legătura, spune doctorița..

Mie mi se întâmplă să mai şi scap *frâul* din mână pentru o miime de secundă…

Atunci, viața, ajunsă-n libertate absolută, în democrație deplină, mi-o ia înainte. Nu mă mai *ascultă.*

Aceeaşi relație am avut-o şi cu automobilul la prima oră de şoferie; toată acea fierăraie, necunoscută mie, mă intimida, ținea clar să-mi transmită că… între mine ca Om şi ea ca maşină, se va încinge o luptă pentru supremație - care pe care.

-De obicei, învinge cel mai puternic, îmi spune Mari-Anna, iar eu dau cu bâta-n baltă:

-OK! Dar… de ne-obicei???

Nu am mai aşteptat să primesc răspunsul şi am ieşit din cabinetul cu reclamă la pastile pentru oxigenat creierul, năucită şi fericită.

Am înhățat, mai apoi, o înghețată cu frişcă, de la vânzătoarea ambulantă de sub arcade, un loc istoric şi unde, nu chiar foarte demult, îşi legau birjarii caii.

Iubesc înghețata bună ca pe puține alte delicatese din viața asta. Nu aleg anotimpul pentru a mă răsfăța cu un cornet, ori de câte ori mi se iveşte prilejul.

Copil fiind în Satul fără Nume, aşteptam ziua de duminică, când, în schimbul unui ou de găină, puteam cumpăra o lingură plină de înghetață aşezată… frunză de viță de vie. Habar nu aveam pe atunci că în lumea asta mare se inventaseră deja armele letale dar şi cupele şi cornetele pentru înghețată.

Un lucru îmi era clar, cum aveam să închei şcoala primară, aveam să devin *doamnă* şi, dintre toate meserile pe care le cunoşteam după nume, îmi doream să fiu vânzătoare de înghețată.

Acum, cu înghețata în mână, mă simt bine, aproape adolescentină, traversez oraşul fără hartă turistică şi fără să-mi pese de ce zic sau vor alții de la mine.

Nu l-am văzut pe Mire venind, nu m-a văzut nici el pe mine şi… ne-am ciocnit frontal ca două trenulețe prost teleghidate.

Actorul cu cel mai celebru rol din lume are cearcăne albastre sub pleoape, ceea ce-i accentuează aerul de mister; are obrajii traşi, subțiați de o tristețe ca şi iremediabilă.

Este năduşit, cu palmele reci. Îmi strânge mâna ca într-o menghină. Nu mai are defel simțul măsurii.

Îi simt, mai întâi, degetele uscate de carnea de metacarpiene, apoi îi văd şi inelul, unul de butaforie, desigur, dar cu însemnele organizației oculte din care, ştiu nu doar eu, ştie tot oraşul, că face parte.

Inelul cu spadă îi tot alunecă în sus şi în jos, între cele două noduri osoase ale degetului.

-Vino cu mine! - îmi zice şi, în timp ce eu mai caut un motiv potrivit să-l refuz, un taxi fără număr de înmatriculare ne-a şi săltat, ne-a luat pe sus, ne-a dus şi debarcat în fața castelului cu patină medievală.

Câțiva menestrei în scutelci din catifea cu fireturi de lurex cântă pe instrumente vechi cu o singură strună şi au bancnote nou scoase în circulație, lipite cu saliva consumatorilor, chiar pe frunte.

Nu mă ia nimeni în seamă, toată lumea aia pestriță e acum gata să facă sluj dinaintea Mirelui - actorul pentru care studiorule x oferiseră, la licitația online, … de lire!

- Incredibil!

Doar atât găsesc inteligibil de zis, când Regizorul, beat criță şi, sigur, din acest motiv şi aproape sufocat de emoție, îmi împărtăşeşte motivul evenimentului care se sărbătoreşte.

O recunosc la o masă şi pe moaşă, poartă tot cămaşă de țară dar cu minijupă şi este chiar în epicentrul distacției.

Care moaşă, şi în care altă parte de lume, ar fi avut curajul să accepte să fie filmată moşind, pe viu, naşterea Prințului? Deşi secvența aia a stârnit controverse, moaşa sătească este din clipa aia, artistă.

În răstimp, şi-a vândut vitele, porcii, găinile şi tot pământul arabil primit moştenire, investind toți banii în cele câteva sute de metri pătrați de ruine, pe care se filmează din zori până-n seară.

În mijlocul actorilor, adunați ca într-un turn Babel - deşi nu înțelege o iotă din ce declamă fata blondă şi sofisticată - moaşa aplaudă, chiuie, bate din picioare, aşa cum a văzut ea în mai toate filmele occidentale. Şi ar fi continuat aşa, ca nebuna, dacă nu l-ar fi zărit la timp pe

cardinalul inchizitor, care, acum, fiind înafara platoului, revenise la ginşi şi tricoul cu imprimeul publcitar pentru care primea, cu contract, 100 de kilograme de detergent 4x1 pe an.

Moaşa i se lipi toată de țesătura albă ca laptele, şi-l îndemnă, îl somă chiar, să repete cele trei-patru bancuri porcoase, pe care anonimul Savanarola nu reuşea, de propriul haz, să le spună până la capăt.

Fata platinată şi cu dantura prinsă în aparat dentar de ultima generație tocmai şi-a încheiat showul, dar nimeni nu aplaudă, înafară de doică, o copilă cu pistrui pe mâini şi pe față, care nu a îngrijit, nu a crescut până atunci nici un măcar puii de curcă.

În brațele ei, copilul Mirelui şi al Lebedei, prinde a plânge cu sughițuri.

Indiferent, ca la o producție proastă, Mirele fumează, aprinde țigările din una în alta, ca şi cum aşa ar *arde* din rădăcină tristețea, care… se furişează ca vulpea şi-i tot toarnă şi-i tot umple paharul.

Mă simt de prisos. Mă ridic din jilțul poleit cândva cu praf de aur. Constat că nimeni nu mă bagă în seamă.

Profit, mă strecor în grădina toată în paragină, mă aşez pe băncuța peste care, brusc, a început să înflorească tufa de iasomie.

Nu e în luna mai! E miez de vară, o vară tare ciudată.

Într-un târziu, am simțit şi mirosul de lapte dulce amestecat cu izul de nicotină.

Nu trebuie să întorc capul ca să ştiu că este Mirele cu copilul în brațe.

Îi fac loc pe strijeaua de scândură, unde se aşează îndată, cu grijă exagerată, parcă banca aceea ar fi din sticlă casantă.

Nu mai este trist şi are puterea să povestească:

-Lebăda a fost o femeie frumoasă!

-Sigur! - îi dau eu replica, prosteşte, apoi mă opresc şi îl privesc cum îşi trece de mai multe ori la rând şi fără rost mâneca cămăşii cu trese militare, peste fruntea despicată în două de o cută pe care nu i-o ştiusem.

Este din nou puternic, doar fața i s-a albit şi un muşchi rebel i se zbate în obrazul neras.

-Lebedei i-au scos sânul.

Amazoana tatei, amazoană… A fost, este tare curajoasă.

Acuş face raze, înghite chimicale…

Habar n-am ce va fi cu ea, cu noi, mai departe.

Sper să se vindece, să o iau acasă şi, la toamnă, să fie gata să ne luăm zborul cu gâştele sălbatice.

Ştii, pe femeia mea am căuta-o prin veacuri de nebunie umană. De atâtea ori am crezut, m-am înşelat, m-am mințit că am găsit-o, pentru ca mai apoi să-mi dau pumni în cap, încât azi mi-e frică, poate că ăsta-i finalul, stingerea lămpii!

Mi-e teamă că o voi pierde în megaloposurile voastre moderne.

-Ale noastre! Sunt şi ale tale, ale voastre… Vrei nu vrei, tu şi Lebăda ta sunteți ceea ce se numeşte o familie modernă.

Nu poți da bir cu fugiții, să plonjezi pe o insulă fără frigider, fără Internet, fără medici...

-Nu ştii nimic, femeie!

-Oricum, ştiu mai mult decât tine, care nu ai luptat cu chinurile facerii!

Lebăda ți-a fost dată cu cununie.

-O blasfemie!

Nu trebuia să accept rolul acela. Nu trebuia s-o trag după mine, în fața altarului şi, mai ales, nu trebuia s-o fac să bea vin, alături de mine, din Graalul fericirii.

Nu aveam dreptul şi... de acolo a început tot blestemul.

- Era roşu ca focul vinul acela…- zic eu ca pentru mine, dar el mă aude.

-Era sângele Mielului!

- Vorbeşti în metafore.

-Numai ție îți dă mâna să preschimbi totul în metafore, unele efemere, care nici nu ajung pe hârtie, ş-apoi, şi hârtia este tare fragilă…fragilă…

Eu, în schimb, sunt ca eternitatea, sunt cărunt de sarea sudorii şi de câte vicii port prin… buzunare.

Hi, hi, ce mai tranzacție proastă şi Viața asta!
Uite, stau de vorbă cu tine, o femeie aproape necunoscută, şi îți las impresia că îmi vei afla tot trecutul. Nici vorbă!
-Tu eşti actor, trăieşti şi mori pentru Rol.
Uite, acum vii direct din Evul de Mijloc, din plin misticism, şi ai tupeul să ne *freci ridichea* cu teoriile tale păguboase, nouă, materialiştilor, optimiştilor!
Cred că visezi, ba chiar vezi pretutindeni minuni, vrăji, alchimii…
-Graalul. Aici vrei să mă duci.
Te tot învârți în jurul secretului şi nu ai curajul să mă întrebi.
De fapt, ce vrei să ştii?
-Țțțț! Nimic. Nu-mi pasă de un vas oricât de scump ar fi. Îmi pasă de Oameni..
-Păi, eu sunt Oamenii! Şi Lebăda, mireasa mea era şi ea Om. Acum nu mai ştiu...
Se pare că am pierdut din nou totul dinaintea Sorții.
-El, fiul tău, pe care-l ții pe brațe, este o realitate, nu hologramă, un vis fără acoperire!
- Nu ai nici un drept să-mi vorbeşti de sus, să mă certi. Femeie, tu nu ştii nimic!
- Ba da, copilul ăsta este viitorul vostru!
- Un *viitor* care mă va ucide într-o bună zi…
- Viața nu-i un scenariu macabru. Filmările s-au încheiat, la prima serie, ți-ai încasat gloria şi *banul*. Trebuie să cobori cu picioarele pe pământ.
-Banii? Nu-mi ajung pentru medici, pentru leacuri şi pentru infirmierele care să scoată la timp plosca de sub femeie…
-Vinde Graalul! La ce-ți mai trebuie un obiect de butaforie?
Am zis brusc, ca şi cum cineva mi-ar fi dictat replica, apoi, am înghițit în sec şi aş fi vrut să întorc, să înghit vorbele acelea.
Mirele s-a ridicat brusc, furios, m-a împins cu o mână, strivindu-mi oasele în spătarul băncii de lemn pe jumătate putred.
-Ce ştii tu de Taină??? Tu, care umbli ca găina beată numai prin ogradă??? Ce-ți pasă de un obiect pe care îl înmormântezi într-un manuscris? Cartea asta, cu care te tot lauzi, nu va ieşi din tipografii, şi asta nu pentru că nu aş vrea eu, doar pentru că mecenatul din Mileniul 3 e pe sponci.
Dacă găseşti un samsar bun, batem palma, ai partea ta din profit, bani destui cât să tipărească neam de neamul tău la fițuici, pe care…tot nu le va citi nimeni.
- Arogant stupid, vrei sau nu vrei, eşti subiect pentru o carte! Ş-apoi, oricât ai face-o pe durul, ştiu că nu ai sufletul să mă laşi baltă în mijlocul acțiunii…
- Te joci cu focul, intri în taine pe care nu le poate înțelege nici o minte de femeie.
Hai să bem mai bine o cafea şi, dacă mai vrei, apoi mai vorbim de câte în lună şi stele - aplanează Mirele, cu tact nebănuit la o vedetă de cinema ca el, situația care se inflamase de-a binelea.
Mă supun şi, drept răsplată, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci nici unei femei înafară de doică, Mirele mă lasă, ba chiar mă roagă să pregătesc biberonul bebeluşului, să-i hrănesc eu copilul, timp în care el va schimba o vodcă pe o licență poetică, cu poetul în trenci de culoarea nisipului.
Poetul nu mă salută, trece doar cu privirea aia de şoim trecut de maturitate prin ființa mea, ca şi cum aş fi din sticlă şi fără dimensiune vizibilă.
Bine că bate gongul, semn că e gata cafeaua, un motiv numai bun să uit că aş avea vreun motiv să fiu supărată ca văcarul pe sat.
Amară-i ca viața şi neagră ca inima Africii, cafeaua asta! Hmmm, şi… ce aromată! Sigur, nu am mai gustat niciodată o băutură aşa de ciudată.
Pe brațele doicei pistruiate, copilul râde în somn. Fata cu pistrui pe mâini şi pe față îi acoperă obrazul cât un căşuț cu batista, în timp ce continuă să facă bezele, să i se scurgă ochii după asistentul Regizorului, un găligan miop şi de-o modestie de-a dreptul dezarmantă.
În gălăgia şi căldura emanată din trupuri umane exaltate, care se întinde ca o pecingine înspre ferestre şi uşi, simt că mă sufoc.

- E de la tiroidă, desigur! – îmi pun *diagnosticul* şi zâmbesc anapoda şi fără nici un sens. Biata glandă, pe ea dau vina ori de câre ori ceva nu îmi convine sau nu îmi iese *pasienața* în a-mi aranja lucrurile şi sentimentele.

Închid ochii sau poate că ochii mi se închid singuri, oricum, mă desprind de realitatea strict palpabilă.

Văd tot mai de sus, de mai departe, ca dintr-un balon cu helium, văd perpendicular şi în detaliu.

Sunt deja în Spațiu!

Hi, hi, hi… Sunt numai o toantă care se hlizeşte în fața străinilor.

Moaşa sătească mă trage la timp şi cu haz, de mâneca bluzei mele de mătase albă, fără să observe pata roşie, de sânge sau de cerneală, care s-a plasat subversiv şi rapid, din nou, sub linia inimii.

Mirele se întoarce la masă absent.

Nu bagă pe nimeni în seamă, dintre cei care ştiu cum şi au şi puterea să susțină că se distrează.

Mirele iarăşi fumează, trage din țigară şi fumul, ca ieşind dintr-un arbore de cauciuc, se coagulează, apoi se destramă în ceața care se lasă din ce în ce mai grea peste masa de ospețe şi care… nici nu ştiu când şi de ce a rămas fără sticle, pahare, platouri, farfurii şi, mai ales, fără oameni în scaune.

Câteva pete de grăsime urâtă atrag muştele în haite şi bâzâitul acela de insecte întruna flămânde mă sâcâie.

Acum, că am rămas doar noi în peisajul gol dar cu accente de epocă îndepărtată, prind curaj, îl întreb dacă nu are în buzunar o fotografie de pe când era tânăr.

Întreb doar să întreb, convinsă că Mirele nu se va sinchisi să-mi şi dea un răspuns.

Din punctul meu fix, ca răstignită în jilțul cu cearcănele unei patini de aur, îl aud scrâjnind din dinți, îl văd lovind cu pumnul în masa acoperită, nu cu damascuri cu monograme, doar cu o folie străvezie de plastic cu desene cromatice violente.

-Pe vremea aia nu se inventase aparatul de fotografiat, nici clorura de argint… dar, dacă crezi că *rezişti*, îți pot arăta câteva desene în cărbune ars din lemnul Crucii de pe Golgota.

- O, da, da! - mă izmenesc eu, încercând să mă arăt euforică, fără să-mi pese că mâine figura mea *râzâreață* va apărea în toate tabloidele provinciei, cu mențiunea: Senzațional!

În plin exercițiul funcțiunii, fotoreporterul, care intră-n décor, unul tânăr şi fără experiență în ceea ce priveşte *subiecții,* mă salută cu ceremonie de modă veche. Este un domn.

Îi răspund şi-l invit la un pahar de apă minerală. Mă refuză, optând pentru barul din care se aud deja acordurile unei muzici care, dacă ar fi să-i aleg o culoare, aş ambala-o în hârtie creponată roz-bombon.

-Hello, scriitoareo, fă bine, cobori din nori, fii rațională!, îmi zic şi, aşa aplecată mult peste blatul mesei cu picioare de leu, caut să descifrez ceva din pergamentele sfărâmicioase, pe care Mirele le-a scos dintr-un porthart de pe vremea Primului Război Mondial. Le înşiră pe muşama, la rând, după date necunoscute mie, mijind un zâmbet de-a dreptul pişicher.

Bluza mea de mătase este iarăşi albă, curată - curată, dar simt miros de sare extrasă din sânge.

De jur împrejurul nostru, nu s-a iscat nici scandal, nici măcel.

- Ia, care-s eu, dintre cei trei arhangheli?..

- Glumeşti! Tu, un om al Mileniului Trei, în nişte schițe care i-ar putea aparține lui Michelangelo Buonaroti?!…

-Bine că nu ai zis… Da Vinci! Ăsta-i astăzi în vogă…

Uite, eu sunt cel cu bonetă plină de vopsele şi care pune stelele şi Luna pe cerul Capelei Sixtine…

- Tot aştri, care mai apoi s-au cojit… au căzut ca nucile! - zic eu şi râd ca de o glumă foarte bună, fără să prevăd că neseriozitatea mea de moment avea să stârnească un adevărat tzunami de furie.

-Iaca cine-l judecă, peste veacuri, pe Maestru!

Pictura murală nu e sortită să țină o veşnicie. Marmura… da, marmura-i altceva. Uite, Pieta, David…

-Hei, hei! Îmi ții o conferință *pe* Istoria Artei???

- Ca scriitor, te credeam mai destupată la minte! M-am înşelat. Eşti la fel ca toți ceilalți, nu credeți decât în ceea ce ochii voştri orbi se prefac că văd, în ceea ce urechile voastre surde vă mint că aud…

Ori, poate că… eşti convinsă de adevărul meu, dar… îți place să mă joci pe degete, să scoți untul din mine, să mă faci să *vărs* tot-tot.

Femeie, eu spun doar cât am dreptul să spun, restu-i Mister!

- Poveşti pentru turiştii tâmpiți! Antichități măsluite, cu care le stârneşti interesul, le salți gologanii străinilor!

Zic eu şi mă ridic din jilț, semn de plecare de la masa aia străveche şi la care, oricât aş căuta, nu voi găsi nici un cui de metal.

- Sunt documente originale, unicate sută la sută. Uite, semnătura Lui!

Cu un singur centimetru pătrat din pergamentul ăsta aş putea cumpăra întreg oraşul vostru cu gaze de eşapament şi tomberoane pline de gunoaie, dar la ce-mi trebuie nişte ziduri din beton împestrițat cu grafitti execrabil?…

Dacă-mi dă mâna şi mai plusez cu o *schiță*, vă pot lua întreg Continetul; încă o *formulă* de aici, scoasă direct la licitație şi… am Lumea la picioare!

-Vrei să-mi spui, că deții secretul aurului?!

-Ceva mult, mult mai important …

-Clonarea direct din măduva spinării lui… Dumnezeu! Un ceva, ceva… care să susțină *teoria* lui Miloş, poetul????!

- Mai tacă-ți gura! Voi, treimilenarii ăştia sunteți ceva de groază!

Pe cine crezi că-l interesa în plin Ev Mediu prăsila omenirii. Pe atunci, copiii, mulți câți se făceau, erau toți din Dragoste, şi… dragostea este Cuvântul lui Dumnezeu!

Ăsta-i Graalul!

-Şi banii???

Să nu-mi spui că nu pentru avere şi putere te-ai înrolat în Cruciadă, ai jucat în filme care ți se potrivesc ca nuca în perete.

Pentru bani, nu pentru idei luptă mercenarii de când e lumea Lume!

-Eşti nebună. Vorbeşte mai încet, că te aude Generalul, insul cu mustăți prusace, care s-a aşezat cu spatele către fereastră. Cum ai să-i spui lui, unui războinic care asigură plus valoarea industriei de înarmare, că tu, vezi Doamne, pledezi pentru pluguri şi secere, nu pentru obuze???

- Să schimbăm armele-n pluguri!

Aşa-i lozinca, numai că eu nu mai sunt comunistă convinsă!

-Cum vrei matale! - îmi zice Mirele, ca unui puşti căruia i-ai înşfăcat acadeaua şi, cu o dexteritate pe care nu i-aş fi bănuit-o, răsuceşte pergamentele între degete, le vâră în porthartul de pânză kaki şi cu un număr de regiment de pifani exterminați într-o luptă din care nimeni, absolut nimeni nu a mai avut nimic de câştigat până astăzi.

Peste oraş, prinde să ningă bogat şi tihnit deşi, calendaristic vorbind, suntem în miezul verii.

Fulgii, în forma omizilor Hyphantria, cad din crengile teilor plantați pe buza bulevardului.

În urma lor, doar nervurile se mai văd, aşa ca o danteală fină de Olanda, ca un prapor din ligamente subțiri-subțiri, menit să țină laolaltă toate măruntaiele care se luptă mereu între ele, într-un singur pântece.

Mirele a dispărut direct prin vitraliul cu însemnul heraldic al castelului fantomatic.

A plecat lăsând sub masă un pumn de mucuri de țigări doar pe jumătate fumate.

Din turnul catedralei gotice, ceasornicul bate ora 14. Este taman timpul când, într-un salon din Spitalul de Oncologie, pacientele rase în cap încep a doua tranşă de chimioterapie pe ziua respectivă.

-Un sân pentru o viaţă! - iată un slogan al naibii de potrivit, zic eu, cea care nu ştiu ce-i durerea atroce, ce-i disperarea şi, mai ales, nu ştiu preţui curajul de-a nu te resemna, de a-i da cu tifla Morţii.

Nu sunt în stare de nimic pe lume. Nu am avut iscusinţa de-a afla ceva din *trecutul* Mirelui, colo un actor ce se confundă cu rolul, care se crede a fi ultimul cavaler dintr-o ultimă cruciadă victorioasă, şi care s-a întors pe Vechiul Continent cu aurul Graalului ascuns sub şa din piele de Cordoba.

Încă mai ninge şi acum, când ies singură din castel, caut taxiul fără număr, care să mă readucă în prezentul burgului ce stă cufundat în ceaţă lăptoasă.

- Un semn sigur de schimbare a temperaturii, îmi zic fără nici o noimă, pentru că pe mine mă interesează mult mai puţin feneomenle naturii decât oamenii.

În pavajul de piatră şlefuită de trecerea veacurilor, urmele caielelor din potcoavele cailor se văd ca nişte pansoane lovind padimentul.

Nu mai are nici un sens să umblu după himere şi semne din alt Timp, să mai zăbovesc între casele vechi şi aliniate ca nişte cutii de chibrit în care catranul umed a lăsat cearcăne de igrasie.

La ora şi în ziua asta ar trebui să fiu deja în Satul fără Nume, un loc fără pretenţii şi care, acum, departe de el fiind, mă îndoiesc că ar exista în realitate, dealtminteri, ca multe alte lucruri aparent palpabile.

Un sat cu trei biserici din ce în ce mai golite de oameni şi cu bodegi pline ochi de beţivani autohtoni, care ştiu totul despre fotbal şi despre politică.

Mă simt stingheră pe fâşia de asfalt, de unde o mămică cu cercelul lucind în buric mă împinge cu căruciorul în care doi gemeni ţipă la unison şi ca din gură de şarpe.

Pare că am nimerit pe un tărâm cu liceeni miopi şi mirosind a nicotină, cu bătrâni 'uşchiţi, dezertând de la cursul de socializare, din azil modern. Merg fără nici un gând, merg cu capul în piept de-a lungul unui pietonal plin cu inşi fără pic de noroc.

De pe carosabil, vine damf de parfum franţuzesc şi benzină transformată în fum pe jumătate cu plumb.

Nu ştiu de când merg fără sens şi fără direcţie.

Ca un spărgător de gheaţă către Ecuator, aşa merg. Picioarele îşi fac norma de paşi de sănătate strict garantată de revistele-n top.

Un', doi, trei! Un', doi, trei şi… de la capăt!

Poate ar trebui să mă aşez pe bordura îngheţată, să-mi trag basmaua pe ochi şi să întind mâna… Sunt la cheremul întâmplărilor, un insignifiant pion mişcat pe tabla de şah a unei lumi ce a luat forma burgului medieval.

- Ceaţa se ridică! - constat cu indiferenţă ironică, se ridică ca o poală de mantie albă peste acoperişuri din ţiglă roşie-roşie.

Trec odată cu mine sutele de ani de civilizaţie continentală, trec ca cireada de bivoli furioşi, boncăluind, stârnind colbul care ne sufocă, ne gâtuie.

Mixtura asfaltică, ultramodernă, se smulge din alveole, dă îndărăt în vâna de păcură…

În faţa Tribunalului, câţiva breslaşi îşi frâng mâinile pentru o pricină mie necunoscută.

De sus în jos, de la un capăt la altul, pe strada mare, trec Actorii, comandanţii şi subordonaţii din tabăra de rulote.

Primul în flancul stâng este Regele Arthur, pe cal alb şi cu spadă adevărată la cingătoare.

Azi nu poartă armura de zale încopciată în fibulă de aur sub barba care i-a crescut de un lat de palmă în ultimele ore.

În mijlocul paradei exuberante, eu sunt numai cerşetorul, martorul nevăzut şi neauzit al întregii mascarade.

Cred c-am prins rădăcini în colţul ăsta de stradă, mă simt fără durere, şi abia de simt copita de cal şi călăreţ, un centaur, apăsându-mi obrazul.

S-a făcut noapte şi linişte de iarnă în vară. Timpurile şi anotimpurile intră iarăşi pe făgaşul normal al calendarelor noastre.

Liniştea-i cea de dinainte de facerea lumii, linişte oarbă cu balanţa ţinută în echilibru precar.

Nu ştiu dacă şi cum am scăpat, dacă am fost sau nu am fost aruncată ca o monedă, dintr-un veac în alt veac.

Ei, nu-mi cereți să vă fac un *desen* detaliat! Nu am simțul proporțiilor, nici măcar ştiința de-a aranja obiectele simple în spațiu.

Poate vreți capul meu contra Adevăr! OK ! – dar să-mi puneți şi un preț potrivit pentru a plusa la bursa întâmplărilor.

Capitolul 5

Am ajuns, mergând tot drumul pe jos, în Satul fără Nume. Am băşici la tălpi, sângerez de parcă eu am stat răstignită în cuie, în stânga lui Iisus.

În jurul meu este din nou vară şi vreme de rut pentru insectele cărora nu le prea pasă de tratate gen *petrol contra hrană*. De pe ruinele platoului de filmare luminează un reflector, în plină amiază.

-Poate-i Soarele, zic, unul redus ca dimensiune încât să-l poată îmbrățişa, de vor, toți oamenii.

Mirele este singur în hala fără pereți, fără acoperiş sau brâu de beton. Desenează pe aer şi din memorie, un pui de grifon.

Spun *grifon,* pentru că ceea ce se alcătuieşte din negru acela de fum, negru înmuiat în untură de animal, nu semăna cu nici unul din speciile pe care le-am cunoscut, le-am văzut, în viață de om.

Mă aşez lângă o sulfină toată uscată. Îl privesc pe artist, îl cercetez fără ca el să mă vadă.

Nu mai pare defel supărat pe lumea întreagă. Acum desenează iarba şi vasul de aur, din care animalul fantasmagoric să bea apă pe săturate.

Mă retrag ca pe prima linie a unui război. Mai mult decât mi-a fost dat să văd, nici nu aş îndrăzni să privesc.

Mă întorc, cu o durere acerbă de cap, la masa de scris şi convinsă fiind că în tot satul din umbra ruinei medievale nu există medic, farmacie, un antinevralgic…

Deschid computerul şi prind să scriu despre cum aş fi putut eu să-l întreb pe Mire, despre Lebădă, femeia bolnavă, sau despre soldații ucişi toți, mai puțin din greşeală, mai mult din prostie...

Din pagina word, Mirele doar clatină din cap, semn că-i mai bine să tac.

N-am de gând să-l ascult. Mă dedau ispitei, scriu cum că… spațiul din incinta cetății este pustiu ca un ring din care boxerii au fost scoşi cu targa. Cum... fiecare pe limba lui piere sau că toți ne căutăm fericirea dar pe căi diferite.

Din fotoliul în care aşez personajul, aşa prăbuşit ca o haină de ață mercerizată, el, Mirele, vorbeşte de unul singur:

- Am lăsat-o rugându-se în Capelă. E ca şi moartă, gata să doarmă între flori de hârtie cerată.

Lebăda este țărână, nu-mi mai aparține ! Eu voi pleca de pe platou, chiar mâine.

-Lumea ta de mucava şi florile tale de hârtie!!! Ce tot vorbeşti, omule aşa, în prostie??

Tu nu eşti un tip din carne şi oase, eşti doar un personaj pe care-l plăsmuiesc eu, scriitoarea, îl fac bun sau rău, cum îmi place.

Vrei nu vrei, domnule *Belea,* eşti la mâna mea ! La fel ca tine, alte o mie de nume din Templul şi Masa Rotundă, ba chiar şi Graalul… sunt numai plăsmuire.

Poveştile astea, îți spun, nu-s pentru tine, lasă-mă să le trec pe hârtie.

-Fie! Dar s-o faci pe Lebăda mea o moartă frumoasă. Să-i cânte corul de îngeri, ca în ziua aceea, la cununie…

-Țțțț ! Îi mai dau o şansă; masa de operație! -am concluzionat arbitrar exact când uşa s-a dat, zgomotos, de perete.

Mirele în carne şi oase, nu cel zugrăvit de mine în carte, mi-a intrat în odaie.

A citit textul, peste umăr şi fără ca eu să vreau dinadins a mă opune.

-Eşti o pacoste, femeie ! Te joci *în nasturi* cu oamenii. Lebăda-i în ghearele morții şi tu, buiacă, nesimțitoare, îți construieşti cartea pe cadavrele noastre. Ştiai că Lebăda mea nu avea asigurări medicale? Că eu nu am un sfanț pentru lumânări, citostatice?…

Asta-i Viața ! Dură ca dracu'.

-Mai bine-n comunism… - zic eu abia perceptibil şi doar pentru că nu găsesc un cuvânt de încurajare care să nu semene cu minciuna sfruntată.

-Nostalgico, tu care ai stat la troaca cu tainul raționalizat…
-Am muncit şi am gândit, am rezistat. Altminteri...
-Să-ți fie de bine! Eu am fugit din raiul acela, cât m-au ținut picioarele.
- Te-au ținut, văd, foarte bine, de ai ajuns peste mări şi oceane…
-Te joci de-a şoarecele şi pisica!? Ce ştii tu despre şcoala de corecție, despre porția de macaroane cu brânză mucegăită, de bătaia din orfelinate????
Ce ştii tu de duba neagră din fața porții… De libertatea de opinie sau de acțiune…
-Ştiu că ai jucat teatru toată viața!
Frății, ordine secrete, cavaleri, cetăți, peceți şi potire… Ne-ai înnebunit pe toți cu poveşti esoterice.
-Lebăda crede în mine…
- Lebăda te-a primit în casa ei, în patul ei, în inima ei, fără să te *legitimeze*. Te iubea, te iubeşte şi este încă o femeie frumoasă, nu ştiu, zău, ce va fi găsit la unul ca tine.
- Pe dracu'! Ea mi-a dat peste cap toate planurile! Ea, o femeiuşcă cu aripă de pasăre în loc de mâna stângă.
Fals! Fals! ! ! Basmul ei nu mai ține.
-Flecărim degeaba, mai bine ai vizita-o…
- Nu îmi pot pierde vremea lângă o femeie nici vie, nici moartă. Nu-mi pot ignora chemarea, destinul !
-Ce cauți, de fapt?
-Eu? Nu-ți pot spune acum, dar, vino diseară, pe platou, s-a întors şi Regizorul.
Sigur ne vom îmbăta ca porcii şi,… la beție, omul spune numai adevărul. Nu mai privi cu neîncredere, ca proasta în târg. Nu vei fi singura femeie din *trib*, vine şi Greta …
-Cine ?
-Greta, moaşa sătească…
-Păi, nu se numea Gherghina ?…
- Ba da, dar acum e vedetă!
- Nici o distracție nu-i pe gratis, aşa că am să aduc plăcinte, limonadă…
- Doar o monedă ! Vezi să fie una veche, cât mai veche.
- Oricât aş căuta, nu voi găsi ce-mi ceri tu, prin poşetă.
-Uite, ți-o dau cu împrumut şi fără dobândă! - îmi zice Mirele, în timp ce cu mişcări de şuț iute de mână îmi şi strecură bănuțul cât o unghie în buzunarul bluzei țesută din fir de viermi de mătase, şi pe care o port întruna, convinsă că îmi alungă toate ghinioanele.
- Parcă m-ai pregăti să trec râul Lethe…
Nu mai are sens să întind vorba, plecăm chiar acum şi împreună, către ruine.
Mirele face paşi mari şi pletele negre îi flutură în vântul fierbinte.
Eu, ca de obicei, când nu sunt în apele mele, merg cu capul în piept, cu paşi mici prin iarba cu sânzienele date în sămânță.
În rulota cu aer condiționat şi rețea tv în timp real, îl găsim pe Regizor omorându-şi vremea, privind pe *plasmă,* cum preşedintele reales al provinciei se *îmbăiază* în mulțimea care nu mai pridideşte să-i pupe mâinile, să-i aducă osanale pentru numărele de circ oferite zilnic, lângă felia de pâine.
- Nu-mi pasă. Cu şef sau fără, Viața mea, cartea mea merg înainte! - răbufnesc eu cu lehamite şi, părăsind rulota Nr.1 şi platoul cu ultimele detalii pregătite pentru filmarea din ziua următoare, ies singură în câmpul întins ca o limbă de venin verde pe splina colinei.
Încă dogorăşte țărâna, aerul, de-l pipăi, frige la degete.
M-aş întoarce acasă, să pun la dospit aluatul pentru clătite… Nu încă, e timp berechet până mâine, când aştept musafirii.
Dar cum Timpul nu mai are dimensiune precisă, azi poate fi mâine, mâine poate fi azi… aşa că, odată ce am ajuns la liziera unde carpenii îşi mişcă frunzele în sensul acelor de ceasornic, observ că nu mai sunt defel singură.
Acum profit, vreau să le arăt tuturor ruinele cetății medievale, parcul cu rulotele Companiei de Filme, grajdurile cu caii ce vor galopa spre Ierusalimul cel din visul Regelui Arthur, atelierele în care armurierii lustruiesc şi zornăiesc săbiile şi lăncile de luptă corp la corp…

Nimic, absolut nimic din toate aceste detalii nu mai există. Nici un colț de zid, nici un fir de colb din moloz nu se mai zăreşte până departe, la linia orizontului.

Nici măcar să le povestec despre toate astea, nu mă pricep şi, colac peste pupăză, chiar în fața ochilor noştri, Soarele scapătă, dispare ca o fată morgana în cămaşă de noapte bordo.

Soarele a apus aproape triumfal.

El ştie mai bine ca mine ce trebuie şi ce nu trebuie a fi spus la lume.

În fundalul cu sfârcurile pruniştilor din cele trei cimitire săteşti, numai eu văd cearcănul unui bănuț de aur arzând în vâlvătăi.

Nu-mi este permis să fabulez despre văzute şi nevăzute, să întreb în stânga şi-n dreapta despre Sfântul Graal, despre cavaleri cu cruce pe piept...

Nu mai există nimic palpabil, nimic care să-mi dovedească că acolo, lângă noi, s-au dat lupte pentru regate despre care nu s-a găsit nimic scris în arhivele lumii.

Nu sunt nici urme din balega cailor aflați în cavalcade alandala aranjate şi care au luat în copite hectarele de lucernă gata înflorită. Şi totuşi, lucerna există.

În înserarea cu roşu de buze pe dinții din față, castelul medieval ni se înfățişa cu cangrena zidurilor supurând peste licheni măsluiți cu var proaspăt.

Coborâm în satul Fără Nume aşa cum am şi urcat, pe deal îmbolovănit, pe drum podit cu istoria nevăzută, neauzită dar strajnic păzită de cei câțiva microliți, formațiuni grezoase prelucrate în dalta vremii sau, de ce nu, de un om.

S-a lăsat noaptea, una cu rouă precară...

Scriu din nou despre Graal.

Simt că îl vreau, că îl am, că îi pipăi metalul şi nestematele toate înfipte ca dinții de copil în gingie, în zgura foiței.

Trebuie să vorbesc cu cineva despre toate acestea.

Actorii ! Ei nu dorm niciodată.

Aleg din nou blugii potriviți în mai toate ocaziile şi bluza din fir de viermi de mătase şi, fără alte podoabe decât verigheta şi, la gât, lănțişorul foarte subțire, urc treptele de gresii care fac legătura între aşezarea rurală fără pretenții de civilizație continentală, cu platoul vechiului castru.

Iau distanță suficient de mare între tufele de carpen şi parcul de rulote, când simt cum macii sălbatici mi se prind de picioare cu rădăcinile smulse direct din cernoziomuri.

Sub luna grasă, la un pas în fața mea, umbra-mi grobiană mătură poteca.

Este o noapte ca şi aceea în care Precesta adună gălbenele de leac, le aşează la macerat în ulei de măsline, apoi, la lumină, le împarte sub formă de mir tuturor mamelor cu fiii răniți.

Traversez cu frison de frică tipic animalică spațiul care desparte două cimitire.

În lumina reflectoarelor de platou, ajung cu bine la poarta pe care scrie: Atenție, se filmează!

Mă simt confortabil, în siguranță.

Imediat după mine, intră în decor un uliu, apoi şobolanul… Lupta se dă pe viață şi moarte, între ei nu există armistițiu, retragere, tratate mincinoase, steaguri albe…

Dincolo de uşă, o mulțime de oameni, în straie de epocă apusă, stau ciorchine în jurul Regizorului, parcă-s albine şi matcă.

Habar nu au că, în răstimp, s-au inversat polii magnetici, că anotimpurile au rămas doar două…

Nu am rol în scena aceea, una vitală, şi nimeni nu mă bagă în seamă.

De la un timp, simt că îmi îngheață umerii sub bluza subțire şi strâng cât mai bine țesătura pe mine, iar pata ciudată, de sânge, ba apare, ba dispare, se joacă cu mine.

Este ca un felinar de far în mâna unui paznic beat ce-i tremură mâna.

Nu se face să dau tocmai eu vestea cu Apocalipsa, cu înghețul teribil… Poate, totuşi, mă înşel, am numai frisoane tipic normale.

Regizorul urlă în megafoane, se agită în jurul cameramanilor.

În conul de lumină trandafirie, fosta moaşă sătească, Greta-artista, stă lipită toată de Mirele care ar trebui s-o sărute, apoi... s-o lovească.

Lui nu-i la îndemână a face nici una, nici alta. Regizorul pare să înnebunească. Ţipă, dă ordine în toate limbile pământului, fără ca cineva să-l înţeleagă până la capăt.

Suntem (ca) în Turnul Babel.

Sufleorul a făcut spume la gură. Actorii nu înţeleg o iotă din ce li se spune.

Final! Final, final, final!!!!

Tăiaţi şi pauză!

Ajunşi la capătul puterilor, actorii şi dresorii de tigri şi pantere se lasă pe jos şi cer apă, apă de băut pentru ei şi pentru animale.

Mă aşez şi eu pe o banchetă cu spătarul traforat şi suflat cu pulbere ca de aur, stau cu palmele adunate ca la rugăciune, parcă aş fi într-un templu, într-o biserică.

Întinsă pe blana artificială, Greta îşi ascunde sânii căzuţi ca la capre.

Un trubadur de ocazie ciupeşte corzile unui instrument muzical căruia eu nu-i ştiu numele.

Greta îi sugerează o muzică mai sprinţară.

Tânărul se opinteşte să ducă melodia medievală spre artă, aproape că reuşeşte, şi o lacrimă sau un strop de transpiraţie, care umezeşte lacul scorojit de pe cutia aia de rezonanţă. Acum, sunetele ies neperechi, ireale.

-Motor !

-Pauză !

-Motor…

-Pauza mare !

Simt şi eu că înnebunesc, cu ceilalţi în cor. Nu văd nimc nelalocul lui, dar simt miros bun de tabac amestecat cu rom şi a portocale miroase, tot mirosuri exotice.

În hala de filmare îl caut cu privirea pe Mire. Lipseşte. Şi Greta lipseşte.

Un actor necunoscut mie citeşte un pasaj biblic.

Mă las prinsă doar de cadenţa sunetelor. Mi-e bine, din ce în ce mai bine…

Un ciopor de femei tinere şi nu cine ştie ce de frumoase, vin, i se aşează ca şerpoaicele, pe braţe, i se încolăcesc în jurul genunchilor, a grumazului. Aşa e rolul.

-Pauzăăă ! – urlă Regozorul şi cade într-un oblomovism care se vrea a fi *gest* aristocratic.

Acum, ar fi trebuit ca noi toţi, muritori fără rol major în viaţă şi-n filme, să ne apropiem, să-l măgulim să-i lăsăm impresia că ne alimentăm bateriile direct de la *geniul* său.

Ţigara cu drog se plimbă din mână în mână. Ochii strălucesc, nimic nu-i mai opreşte pe figuranţi şi actori să se prăbuşească-n genunchi, să-i sărute tălpile saboţilor de plastic.

Cu acceptarea lui tacită şi voluptoasă, are loc comuniunea drăcească.

Ţigara cu iarbă a ajuns şi la mine, ar trebui să trag, să prizez. N-o pot face! Am gura iască, gâtlejul uscat. În palma mea, foiţa ţigaretei se dezintegrează. Hârtia se întoarce în celuloză, la moara de hârtie. Tutunul înfloreşte, drogul nu a existat niciodată.

Apectul ăsta al vieţii îmi face rău, foarte rău. S-ar cuveni să am greţuri, să vomit ca în filme… Nimic nu mi se întâmplă de acest gen.

Regizorul abia acum mă observă, ridică din sprânceană; nu mă recunoşate, nu fac parte din gaşcă! Cheamă gardianul, care… nu, nu mă înhaţă, doar mă avertizează :

-Mucles ! ! !

Este momentul să dau *şpaga*, moneda, una mică cât unghia şi pe care am primit-o cu împrumut de la Mire.

- Piesa asta lipsea din Comoară! - exclamă garda de corp, ca şi cum ar fi făcut o mare şi senzaţională descoperire.

Este momentul ca toate femeile cu pleoape albăstrite de oboseală şi machiaj de duzină să vină spre mine, să se năpustească, să înşface moneda, pe care mai apoi s-o depună în mâna Regizorului.

Lui i se cuvine absolut totul, el este gurul !

Calm, cu importanţă evident studiată, Regizorul studiază bănuţul de aur pe toate părţile. Şi-a făcut deja o părere, dar tace.

-Măi să fie! - zice grăjdarul, un ins negricios şi care se tot scarpină în frizură uitând definitiv că este plătit să ţesăle caii, nu să facă evaluări numismatice.

Din jilţul umezit cu sudoarea rece a bolii incurabile, Regizorul abia acum decretează într-o limbă plurinaţională:

-La arme, copii, şi daţi-i bătaie! Mai avem de tras doar o dublă, una singură.

- Iar????! - se smiorcăie grăsana de Greta, fosta moaşă sătească şi care se află din nou faţă în faţă cu Mirele altei femei, una cu mult mai frumoasă decât ea şi mult mai deşteaptă.

Greta îşi joacă rolul ca şi cum ar fi de-o viaţă artistă, aşteaptă să fie sărutată şi apoi pleznită.

Mirele se retrage şi, în locul lui, în decorul de mucava, intră furtuna, una violentă şi fără a fi anunţată în buletinele de timp probabil.

Vijelia rupe zidurile cetăţii medievale, sparge vitraliile catedralei la temelia căreia ni se tot spune că ar fi îngropat Graalul - un vas de alamă tras în folie subţire de aur.

Aerul miroase ca un vin roşu. Are aromă de struguri răscopţi.

Apoi, se lasă liniştea definitivă şi, obosiţi, scenarişti, producători, figuranţi şi artişti… se retrag pentru odihnă în sălaşurile lor de campanie.

Plec şi eu, de una singură, plec de la filmarea în noctură, împleticindu-mă ca trestia tânără.

Peste Satul fără Nume prinde iar să ningă în miez de vară, ninge cu polenuri dar şi cu zăpadă adevărată.

Nu se revarsă încă zorii de ziuă, iar eu nu am felinar, nu am o lanternă.

Întunericul lipicios suie dinspre humus spre pulpele mele strânse în nojiţele unor sandale ca din vechea Romă.

În faţa bodegii cu reclame stridente şi sincope de manele lacrimogene, câţiva inşi scot din urna perfect sigilată buletinele de vot, le împart pe *căprării* numai de ei cunoscute, le numără pe degete, pe abac...

Au fost din nou alegeri, alegeri libere şi nu a observat nimeni.

Capitolul 6

După ce scrisesem orbeşte, fără să iau seama la oameni, sosise şi ziua în care țăranca din mine îşi ceru drepturile de *autor*.

Câine-câineşte, am abandonat capitolul început dis de dimineață şi am plecat spre livada în care se culegeau fructele pentru dulceață.

Drumul înierbat şi fără urmă de animal de povară ducea înspre niciunde, se ramifica, o lua înaintea mea, ba la stânga, ba la dreapta, şi când îmi era lumea mai dragă se despletea în mii de poteci subțiri ca vâna izvorului şi aşa, întruna, o luam de la capăt iarăşi şi iarăşi.

În jur, aerul aburea ca pâinea caldă, ieşind din pământ şi nu era țipenie de țăran-vechi, nici fermier-nou pe țarină, cu care să schimb o vorbă.

Totul se întorsese la matcă. Eram ca în ziua alungării din Rai a primilor oameni, nu vedeam, nu auzeam; eu mergeam, ca de obicei, cu capul în piept, hotărâtă să fiu prima care călca pe cenuşa aia fertilă, de după erupție.

Deschideam uşi de aer fierbinte una după alta, înaintam în spirală, tot mai concentric, ațintându-mi ochii pe linia orizontului şi cea a destinului.

Din subțire în talie, cum fusesem, acum eram o femelă diformă, gestantă, şi mii de generații de oameni se adunaseră una în alta în ființa-mi fragilă de carne. Eu le duceam cum puteam, fără să pierd rostul cărnii dureroase, fără să-mi calc dorințele sub picioare.

Eram un soi de păpuşă rusească, una în alta îmbucată, nepoată, fiică, mamă, bunică, străbunică, tot gene şi cromozomi se năpusteau peste mine.

Prin colbul de polenuri din fluturi albaştri, abia de mai zăream căpățâna dealului către care mă îndreptam fără GPS, fără busolă.

Nu sunt în stare de nimic, sunt o nebună inofensivă dar… *maladia* mea este ireversibilă, altminteri m-aş gândi la propria-mi persoană, nu la rostul lumii căreia nici nu-i pasă de mine! - mă cert singură şi îmi propun să nu mă gândesc la ce a fost ieri, doar la ziua de mâine.

Mă aşteaptă încă o jumătate din vara fără coasă în iarbă, încă un anotimp fără ca omul să intervină cum ştie, el, sistematic şi pragmatic în livada de meri, din care a rămas doar amintirea unei societăți în care învățasem că munca înnobilează.

De aici, de sus, unde am ajuns ca teleghidată, nu se zăreşte nici satul, nici oraşul doar ruine, de-o parte şi de alta unui tărâm pe care omul încă mai iese din grotă, îi dă cu ghioaga în cap fratelui de lapte, îi fură bordeiul, pământul, nevasta…

Ruinele a două milenii se succed în trunchiul arborelui genealogic. Mai apoi, el, omul, escaladează Everestul, opreşte în baraje Potopul, construieşte şi se bate cu pumnul în piept, numindu-se Dumnezeul celor ştiute şi neştiute.

Ca într-un film suprarealist, se succed în fața mea anii lumină şi revin iar în centrul galaxiei, din care Dumnzeu, furios, arunca spre pământeni cu lavă scoasă din Soare.

Îmi trec prin față amintirile toate de fată, de nevastă, de mamă, de bunică, de cetățean onorabil al unui colț de Paradis spart în cioburi de sticlă.

Lumea cea mare trece cu treburi serioase de-a lungul şi de-a latul meu, pe magistrale, pe trotuare… Mă priveşte dar nu mă vede, nu mă aude cum urlu în mijlocul naturii gata ucise.

Port ultima bluză din lume lucrată din slivă de viermi de mătase, una albă şi foarte frumoasă şi cu o pată de sânge sau de cerneală.

Acum, de aici, de sus, de lângă veşnicie, îl văd şi pe Mire, vine sau se preface că urcă colina, spre mine. Oricum, este singurul om în carne şi oase pe care l-am văzut umblând pe picioarele lui în armură adevărată, una croşetată din zale. Avea mereu viziera ridicată şi ochii albaştri.

Era mereu nepăsător cu lumea de jos, el, ultimul cavaler scoborâtor din rasa Cruciaților. Se retrăgea cu tact din lumea asta, abandona lupta cea de câteva sute de ani fără a lua robi în lanț, fără aur…

-Cum poate un bărbat ca el să-şi abandoneze nevasta bolnavă?? - întreb şi doar pasărea ce-şi cuibăreşte ouăle-n iarbă îmi prinde gândul din zbor, îl ciuguleşte de miezul cărnos şi-l azvârle…

Acum, cred că totul a fost doar numai în mintea mea de scriitor, pentru că lumea s-a limpezit dintr-o dată şi livada are vişini cu crengi pe jumătate cu flori albe, pe jumătate cu fructe roşii, răscoapte.

Lebăda, până mai ieri foarte, foarte bolnavă, culege în poala cămăşii de in înflorit şi flori şi mere de vară.

Aş striga-o pe numele de femeie, dar ea nu are un nume anume.

Aş fluiera-o ca pe un pui de sălbăticiune, dar ea-i sperioasă, nu-mi va răspunde.

Îi este teamă şi de amiază şi de înserat - o văd cum aleargă spre satul gata globalizat.

Habar nu are că şarpele verde i s-a încolăcit pe picior, că țâța nu-i mai curge demult şi că, de fapt, este numai o actriță într-un film fără nici un fel de decor.

Caii, închiriați de la Herghelia de Stat, au terminat lucerna, acum pasc resemnați în miriştea de orz.

Armurile cavalerilor medievali şi toate armele reconstiuite după artefacte unicat, de muzeu, rezemă valul de paiantă al cârciumei din care un bețiv iese cu un şut în fund şi înjurând cârciumarul de Precestă.

Mirele, şi el în pauză de *cafea*, repetă rolul, scenariul, citeşte atent, cu ochelarii puşi pe şaua nasului acvilin. Azi are barba rasă şi sprijinită în pumnul cu care, el, Regele Arthur, îi dă replica sultanului Saladin.

- Cabotin incorigibil! – îi zic şi, dacă aş fi un mujic aş scuipa sigur în făraşul cu nisip, în care câteva mucuri de țigară ieftină se sting încet, ca fetele bolnave de ftizie.

Văd cum Lebăda se apropie de el, merge cu bărbia ridicată, cu un zâmbet afişat în colțul gurii şi cu sandalele legate pe gleznele-i subțiri în nojițe de naylon extrem de transparent.

Poartă rochie cu decolteu asimetric tăiat peste locul de sân.

-Psss, iubita! - o abordează golăneşte careva dintre soldații-figuranți.

Lebăda, din instinct, îşi trage fibra de mătase peste piept, să-şi ascundă astfel infirmitatea ca pe un păcat.

Se împiedică, alunecă, se prăbuşeşte sub povara coşului cu vişinele mustind.

Mirele zvâcneşte, vrea să se apropie, s-o ridice… dar, duce doar pe jumătate gestul până la capăt.

- Camera! Filmeazăăă!!

Aşa, OK, bre… mai trage o cadră! Acum… Cum nu mai ai peliculă???! Te ucid cu mâinile mele! Aşa o scenă de *viață* nu mai prindem niciodată.

Hai, blegule, schimbă registrul… Aşa, frățioare, şi tu, tu, femeie…stai, stai aşa nemişcată în baia de *sânge* …

Asta-i Femeia! Ăsta-i Graalul, doar o pată roşie pe o rochie albă. Atât!

Sânge! Vreau mai mult sânge!

Aduceți vopsea din aia care se ia… Găleți cu vopsea, turnați peste ea.

Filmează, filmează… țipa Regizorul, din scaunul lui de dumnezeu al unei simple pelicule, dar care spera să-i aducă nu gloria, ci bani, o sumă cu mai multe zero-uri în cont, cât să-i plătească pensia alimentară fostei neveste.

-Dom' Regizor, femeia e moartă… se găsi un milos să-şi dea cu părerea şi chiar încercând, cu puterile lui, să-i potolească pe vlăjganii care, incitați de ritmul şi ineditul filmării, turnau găleată după găleată de vopsea roşie peste Lebădă ca fără de răsuflare.

- Jigodii, la o parte!…Tună vocea Mirelui, care aruncase din mers paginile cu scenariu şi singura lui pereche de ochelari buni, direct în lentila cameramanului, una super-sofisticată şi care costase o avere casa de filme.

Aleargă spre femeia lui – către un trup nici mort, nici viu - zăcând în balta de suc vişiniu şi la care o mulțime de insecte de tot felul se avântă, plonjează, înoată, cu disperare asigurându-şi plinul stomacului.

De acolo, de sus, îl văd cum îi trage fusta peste fesele dezvelite, cum o ridică pe brațe, mireasă, purtând-o ca pe o floare de hibiscus din care cad picuri roşii.

Cineva a sunat Ambulanța şi când nu se mai aştepta nimeni, a sosit la fața locului şi felcerul cu adidaşii Made USA.

Mirele a urcat-o şi a urmat-o pe Lebădă, pe lângă targă.

Îi văd mai apoi, tot în pereche, pe brancarda din pânză şi oțel, în drum spre spitalul municipal.

Stau îmbrățişați pe cearceaful pătat, aşa, ca după o noapte de dragoste, pe un pat nupțial.

Ea e palidă şi cu unicul sân viu adunat, strâns în corsetul feşelor de tifon.

El e calm, mult prea calm pentru un astfel de deznodământ trist.

Ea are mâinile umede şi foarte fierbinți, prinse în țesătura mantiei lui, una albă şi cu cruce roşie, de cavaler teuton.

Nu înțeleg nici acum cum reuşesc să formeze perechea perfectă - el, un derbedeu fără identitate precisă; ea, numai suflet în rochia aia, cu o aripă de lebădă în loc de mânecă stângă.

El, fiu de contrabandişti, născut în puşcărie; ea, prințesă cu blazon dar… fără noroc şi fără moşie.

Ea, cuminte şi educată în pension; el, un fost soldat cinic şi irascibil.

-Toți dăm ortu' popii într-o bună zi, important este să trăim până atunci cum ne place, îmi zice Greta, ca într-o replică, toată cu lacrimi pe fața fardată.

Biata femeie, colo o moaşă sătească ajunsă, peste noapte, vedetă, oftează din rărunchi, apoi îşi suflă nasul în batista de mătase cu monogramă princiară, una primită pe *semnătură*, de la cabiniera angajată cu ora, femeia care ştie cam tot ce mişcă în cinematografie.

Greta plânge aidoma ca în film, cu peruca pudrată aruncată pe ceafă, cu ochii holbați şi gura adunată în formă de inimioară.

Felcerul îi aruncă din mers un flacon, pe jumătate golit, de barbiturice, ocolind atent, cu adidaşii lui albi băltoaca cu vopsea roşie. Urcă lângă şofer, dar… motorul Ambulanței refuză să intre în funcțiune.

Băiatul de la cai, câțiva gură cască de ocazie, au acum prilejul să se facă utili - împing dubița albă şi foarte încinsă de soare, spre pantă, de unde,… musai, o va lua singură-n vale.

Regizorul face semn de adio, cu mâna, în gol, apoi îşi lasă capul cu plete cărunte pe blatul mesei, în fața a două, trei ceşti cu cafea, din care nimeni, absolut nimeni nu se încumetă să guste.

Capitolul 7

Ronțăia floricele coagulate cu sirop de zahăr într-un bulgăre colorat roz, fără să se sinchisească că cineva ar fi putut s-o recunoască în mulțimea care privea cu o curiozitate de-a dreptul morbidă, leşul celui care zăcea în colbul de sub rotogolul caruselului de bâlci.

Greta se simțea fericită, iar tânăra frumoasă şi capabilă să-şi învingă toate stângăciile.

Îşi mişca şoldurile languros pe sub nasul polițiştilor, care sunau zadarnic, pe celular, după medicul legist.

Mortul fusese un bărbat tânăr, înalt şi cu mustăcioară sub nasul cam mare. Pletele-i de un blond spălăcit i se tăvăliseră în colb şi-i erau călcate cu indiferență, de tălpile celor care savurau nenorocirea cu un apetit incredibil pentru o societate umană, care, susțineau sociologii, că ea, societatea, luptase mii de ani ca să facă dintr-o brută de grotă un tip simțitor şi cu personalitate.

Proprietarul *lanțurilor,* un haidamac la maturitate, cu ochi bulbucați de la basedof, se jura pe mamă, susținea cum că… avea *vize* la zi şi de la sanepid, garda financiară şi de la… nea Fănică, mecanic şef al parcului de distracții.

Polițiştii comunitari îl ignorau şi, în zăduful care le lipise frizura de caschetă, aşteptau momentul să predea *cazul* mai departe, colegilor lor de la Diverse.

-Un pârlit de boschetar!, croncăni careva dintre căruțaşii care *parcaseră* caii şi căruțele taman în buricul târgului. Cărau sicrie, coşcogeamitea lăzi de scândură geluită, umplute, în drum spre antreprenorul de pompe funebre, cu fier vechi furat din gardul fostelor ferme de Stat.

-Am văzut cum s-a rupt lanțul, cum s-a dat de-a berbeleacul… ca bostanu'. Aşa, ca bostanu': Pac! Direct în cap.

-Dacă nu se da-n vânt după pațachina aia roşcată… încă ar mai trăi…, mă lămureşte Greta, cu un soi de precauție inutilă şi, apropiindu-mi-se foarte mult de ureche, îi simt mirosul de săpun de rufe amestecat cu parfum franțuzesc.

Nu este revoltată, cum ar face de obicei, nu se înfurie pe *societatea* care scoate la suprafață toate gunoaiele, lichelele şi belelele de tot felul.

Fosta moaşă sătească îşi poate da cu părerea într-o situație care nu o implică, nu o solicită nici cu timp, nici cu bani. Poate să şi greşească în exprimare, că doar nu e ea doctor în lingvistică, poate să se dea cu capul de pereți sau doar în *stambă*, pentru că cine ar recunoaşte-o în femeia fără de riduri?

Scuipă peste capul meu, cele câteva hoaspe rămase de la boabele de porumb, bea gâlgâind berea, direct din *sticla* de plastic... şi toate astea de față cu cadavrul bărbatului necunoscut şi asupra căruia se şi adunară muşte micuțe şi înverzite ca iarba.

Apoi i se face foarte cald, un val de bufeuri, simptome fireşti pentru vârsta ei cronologică. Îi vine să-şi ridice fustele, să se despoaie, dar nu se face să-şi arate albeața coapselor de față cu bărbatul străin, fie el mort sau viu.

Îi sugerez să plecăm înapoi, din bâlci în oraş, mai pe urmă, în sat.

- Nu pot, am întâlnire cu Regele Arthur. Ce-am să-l mai urechez pe mârlan, iar a întârziat !

Amândouă l-am văzut mai apoi, înotând printre valurile tot mai îngroşate de curioşi care comentau accidentul.

Era în blugi ponosiți şi-n pantofi de tenis cu talpa subțire. Călca uşor, mergea fără să alerge, printre balegile de cai dospite de dogoare, printre mucuri de țigări ordinare şi fel de fel de ambalaje aruncate, de la ciocolată la creioane şi bomboane fondante.

Îşi ținea capul drept, privirea înainte şi mâna stângă dusă peste mijlocul subțire al unei femei cu o aripă albă în loc de mâneca rochiei albe de etamină.

-Îl vezi? Ce actor, ce prestanță mai afişează-n decor!! Nici nu ai zice că e aceeaşi persoană cu cel din noaptea în care ne-am îmbătat, cui ne-am făcut. Hi, hi, hi!! Cum ne-am mai alergat prin nisipul ud, numai noi doi, goi-goluți, pe toată plajă… Şi meduzele alea obraznice…

Te-au urzicat vreodată meduzele pe… Nu. Hai, s-o lăsăm baltă, povestea asta-i pentru altădată….

-Nu, acum povesteşte-mi, dacă tot te-ai pornit, o îndemn eu, poate şi pentru că văd cum Mirele cu Lebăda lui au schimbat direcția, se îndreaptă spre cabana de tir sportiv.

-Chiar vrei să ştii asemenea bazaconii?

Ei bine, el, artistul care memorează într-o noapte un rol, nu şi-a mai amintit nimic a doua zi dimineața.

Ne-au găsit gunoierii, aruncați printre răgăliile aduse de valuri.

Utlima dată, când am băut votcă la el în rulotă, era trist, supărat, dar era tot frumos de *pica*. Eram bucuroasă că mă lăsa să-l privesc din ce în ce mai de aproape.

Ştii, iubirile mele de o vară au sfârşit tragic… Unul s-a spânzurat cu eşarfa mea galbenă, altul a plecat voluntar, kamikaze… în mă’sa, habar n-am unde s-a dus.

Sunt destul de nebună, dar nu-s defel curajoasă, să fac un bărbat să se oprească la mine.

Cel mai bine ştiu să tai un buric, acolo nu dau greş niciodată. Sunt cea mai bună moaşă de pe Pământ, am vocație.

- Cu ce te-ai ales de la Mire?? - o întreb, glumind, desigur.

-Greta râde prosteşte, dezvelindu-şi gingiile cu un început de paradontoză, apoi silabiseşte:

-Cu pal-me peste obraz!

I-am zis să mă ia cu el peste Ocean, că… am banii mei, destui cât să-i întorc cu lopata, că încă mai pot să fac carieră…

,,Tu, bătrânico!”, a zis el şi a râs. Eu am plâns, am insistat până când, înfuriat la culme, a … dat!…

Asta a fost răsplata pentru toate nopțile pe care le-am pierdut legănându-le plodul. Aşa un copil urâcios n-am mai pomenit. Acuş, cică l-au dus la bunici.

- Iartă-l, are şi el necazuri ...

- D-apoi cum, Dumnezeu nu dă cu parul.

Eu sunt ca o mâță, am nouă vieți şi cad mereu în picioare. Vrea sau nu vrea Mirele Lebedei, eu tot ajung *cineva*, mare.

Acuş, că mi-am *şters* ridurile, pentru mine se anunță un nou început! - concluzionează Greta şi din vocea ei simt că nu regretă defel că a încercat marea cu degetul. Şi ce dacă actorul acela arogant se săturase de ea, o aruncase…

-Baltă să fie că *bibanii* se adună… zice ea şi, râzând aproape fericită, mă prinde, mă trage de mână şi, fără nici o explicație, mă târăşte după ea, dincolo de porțile pe care intră abia acum maşina Procuraturii.

Mai apoi, în autobuzul hodorogit, care ne poartă spre Satul fără Nume, nu văd în moaşa de țară, devenită peste noapte vedetă, decât o femeie singură şi între două vârste.

După ce a zăbovit trei săptămâni în clinica aia de *reconstrucție* facială, se crede alta, nou nouță, şi ar râde de soartă cu gura până la urechi, dar... ştie că aşa, ar putea să-i sară copciile operației.

A învățat că totul pe lume are o plată anume şi nu se străduieşte să înțeleagă, de ce nu mai are voie să se bronzeze la soare, să bea vodcă *peste* două pahare, să facă amor mai înainte de a-şi lua hapurile care să-i țină în frâu angina pectorală.

Şi-a recăpătat speranța, acum caută şi Viața, pe care şi-o vrea înapoi, în trupul care nu mai are colac de osânză pe pântece, nu mai are sânii căzuți.

În lumina Lunii care se arată prin parbrizul murdar al autobuzului, Greta scoate oglinjoara, una nouă, de pe fundul vechii ei genți de moaşă sătească. Se priveşte ca şi cum ar privi un necunoscut, apoi dă drumul cuvintelor, țărăneşte, direct, de parcă ar fi singurul pasager din acel mijloc de transport în comun:

- Halal muiere! Astea nu-s buzele mele?! Ăsta nu-i nasul meu… Unde-s pomeții cu vinişoare de cuperoză…

Am dat economiile mele de o viață pentru fața asta idioată??? Nu-s eu asta!

De ce mi-o fi zis doctorul acela că voi avea o poftă nebună de viață… Care viață, a cui viață?

Greta vorbeşte ca şi singură, se cercetează în oglindă, apoi îşi pipăie, cu sfârcurile degetelor, obrajii, buzele, nasul, locul unde ştia că avea cuta adâncă dintre sprâncene.

Nu se mai recunoaşte şi o frică teribilă pune stăpânire pe ea. O criză inopinantă de tiroidă o gâtuie, se sufocă, dar nu se dă învinsă.

Scoate tabachera, ţigara, bricheta, aprinde şi trage fumul pe nări, aproape bărbăteşte.

-Curvă păguboasă, fumatu-i interzis în maşina mea! – strigă în gura mare şoferul, care o urmărise tot drumul, vigilent prin oglinda retrovizoare.

Călătorii, câteva gospodine care se întorc de la piaţa de marţi şi liceenii navetişti, râd în gura mare.

Greta nu se intimidează, scoate încă o ţigară din ţipla frumos ornamentată, o aprinde şi, păşind legănat printre scaune, i-o vâră mustăciosului între buzele cărnoase.

-Phii, aghiuţă mânce-te! Să nu te mai recunosc, Gherghiniţo!

Asta, de-o face pe doamna, e moaşa noastră, fraţilor! - li se adresează şoferul, acum, călătorilor plătitori şi, pentru ca hazul să fie haz, îşi scuipă în sân prin gura cămăşii.

Să nu te mai recunosc, Gherghiniţo, fato! Parcă ieri ne jucam în ţărână…

Iaca, eu sunt bunic, tu…tot frumoasă şi tânără. Mai ştii, îţi mai aminteşti cum ne-a dat dracu' în *bărci*. Hi, hii... Ce bună mai erai, Gherghiniţooo!

-Acum mă numesc Greta! Am lăsat şi moşitul, pentru cariera de artistă; se câştigă mult, mult mai bine din filme.

-Aha!

Fericită de cum au decurs lucrurile, Greta mai scoate o ţigară bună din pachet şi i-o aşează fostului coleg de şcoală primară după ureche, aşa cum fac mai toţi meşterii cu creionul de tâmplărie.

-Bravo, iote că mai sunt şi oameni cu noroc, nu doar cu soartă de câine, pe lume.

Mă bucur pentru tine, Gherghiniţo,… Greto, fa! Mă bucur, zău aşa. Da', ia zi-i, n-au mahării ăia, p'acolo, un post de pompier, ştii, eu am iexperienţă, că am făcut armata la foişoru' de foc.

Dau un viţel, un porc, dau cât vor şi ce vor, numa'să mă văd şi io o dată în viaţa asta, un domn!

Greta nu-l mai aude, a scăpat bricheta şi, aplecându-se după ea, simte cum genunchii, umflaţi de artoză şi suprasolicitaţi de mersul pe tocurile cui, o lasă. Ligamentele scârţâie ca balamalele neunse, apoi se instalează durerea atroce.

Femeia cade pe cel mai apropiat scaun liber, scoate cutia cu analgezice dintre flacoanele cu parfumuri scumpe şi, cu ultima picătură de bere din *sticla* de plastic, înghite o tabletă. Durerea o năuceşte. Mai ia un hap…

Mai mult de atât nu îndrăzneşte, nu-şi forţează norocul, doar e *cadru* medical, ce dracu'!

Închide ochii, umerii-i cad iar eu, nici din poziţia de scriitor, nu aş vrea să-i citesc acum gândurile.

Toată viaţa îi trece prin faţă, aşa în fugă, şi teama de moarte îşi arată umbra ca o vulpe albastră fugărită de farurile maşinii pe drum.

Capitolul 8

Într-o noapte, cucuveaua a cântat pe acoperişul casei de naştere.

Meteahnă veche, țăranca din mine încă mai crede că prezența ei vesteşte moartea.

M-am tezit brusc din somn, am adormit şi iar m-am trezit, perpelindu-mă apoi toată noaptea. Afară era o Lună şuie ca pântecele căţelei lehuze.

Mie nu îmi este frică de moarte ca stare.

Stare? Fizică, chimică, stare de circumstanță.

Doar prostii spun, cuvintele goale se adună cu nemiluita în ideile pe care ar trebui să le transform într-o carte.

Au trecut din noaptea de coşmar aproape trei zile. Nimic. Niciun semn de doliu în Satul fără Nume, nicio nenorocire, niciun cataclism nu se anunță pe undele radio, în ziare, la tv-uri.

Apoi, într-un amurg, aflu că încă unul din verii mei este gata trecut în amintire.

În clipa aia constat că sunt doar două dealuri şi o pădure de carpeni între casele noastre şi ne-am întâlnit extrem de rar în această viață.

Nu-mi doresc să fiu la priveghi, nu mă înghesui la înmormântări. Fac față cu greu situației şi numai când nu se poate altfel.

-Ciudată filosofie, îmi zic şi încerc din răsputeri să scriu la tema pe care mi-am propus-o pe firul poveştii din carte. Restul nu mai contează?

Ba, contează şi doare şi sângerează…

Peste imaginea pe care o prind şi intenționez s-o trec în propoziții şi fraze se suprapune fața mortului, una ca pergamentul. Un fel de joc din lumini şi umbre, ca dansul curtezanei prin cearceafurile de mătase.

Palmele, degeaba le dau la o parte, ele revin şi mi se aşează pe față…

Încă am curajul să stăpânesc acțiunea romanului şi tastatura computerului... Până când? Nu se ştie.

Alerg după litere. Degeaba alerg.

-Lupte! - anunță ca la licitație, Mitruț, din fața televizorului şi ştiu că-i rost de sânge, oase rupte, ligamente şi nervi întinşi la maximum…

Asta-i viața, adrenalină!

Unde am auzit expresia asta tâmpită? Nu mai are nici o importanță, odată ce constat cu stupoare că am reținut-o, ba am şi dat-o afară pe gură, să umble iarăşi nebună prin lume.

Iaca, şi cel numit *Pumnul* lui Dumnezeu! - atletul ca o maşină de muşchi gata de pus în mişcare.

Oare Dumnezeu chiar are nevoie de un astfel de *pumn* pe pământ?! Nu cred, expresia este ori tradusă greşit, ori… e nebun de legat cel care a promovat în acest mod tot specatcolul.

Nu mă retrag de lângă ecran, curioasă, continui să privesc *filmul* meciului.

Pugilistul în halat alb stă cu spatele spre sală şi cu un pas gata ridicat. La atac! Pare, este un ghepard.

- Oare mai există gheparzi?….

Întrebarea mi se pare prostească şi fac tot ce pot să uit ceea ce nu ține direct de confruntarea dintre cei doi.

Cel în halat de mătase verzuie şi cu însemnele unei companii multinaționale pe banderola care-i strânge fruntea, are un dinte lipsă. Rânjeşte urât, asimetric.

Are şi cicatrici pe umeri, pe brațe şi o iubită are, aşezată chiar în rândul de scaune cu muşama foarte roşie.

Ei îi văd doar ceafa blondă şi ştiu că-i trimite bezele, pe care el, cel mai mare campion al tuturor timpurilor, nu se cade să le ia în seamă.

Lumea dă din picioare, urlă, înjură organizatorii şi poliția de ordine. Lumea salivează ca hiena, cu o clipă înainte de-a începe carnagiul.

Cel cu halat alb salută, ridică mâinile în mănuşile grosolane. Face o piruetă şi... îi văd jumătate din obrazul frumos, apoi, obrazul întreg şi-l… recunosc în el pe Mirele Lebedei, pe el, cel mai bun actor în rolul unui rege rătăcitor.

-Artiştii lu' peşte, fac bani din bătăi! – scapă Mitruț vorbele, ca şi cum mi-ar atrage atenția că toți cei de pe platoul de filmare sunt nişte *derbedei.*

Nu-l contrazic, cum aş face cu altă ocazie.

Da, e Mirele indubitabil, priveşte nu cu silă, cu milă, la publicul care-l fluieră, îl scuipă … semn că-l admiră.

Nu-i speriat, nu-i nici curajos din cale afară, o indiferență păguboasă i se citeşte pe față.

Dacă ştiu eu, ştie şi el sigur, că încă s-ar mai putea retrage din ring.

Nu-i un film, nu-i un show în reluare, este o luptă pe viață şi moarte dată sub luminile *scenei* şi în direct preluată pe toate canalele de televiziune.

Dar, casa de pariuri s-a închis în următoarea secundă, ponturile sunt aranjate şi el, Mirele, sau Regele Arthur sau cum i s-a mai fi zis prin cele file din carte, ştie că va trebui să lupte, pentru ca la final să se lase învins, să cadă pe spate.

Cu nasul spart, cu arcada teşită, dar cu suma promisă în schimb, va ține loc de sac de box nebunului care acum fornăie pe nări, se întărâtă precum taurul în fața purpurei.

Bate gongul. Sună ca un dangăt de clopot funebru, o dată clar, apoi pripit şi de mai multe ori repetat foarte răguşit.

Pugiliştii sunt deja încleştați brațe-n brațe.

Sigur, Mirele simte pumnul campionului ca pe un berbece, în splină, în ficat.

O secundă stă chircit, s-ar retrage, dar încă nu are drept s-o facă pe laşul, să le strice *ălora* jocul norocului gata planificat.

Rundă după rundă a primit, apoi a dat, mai în silă, pocnind instinctiv şi defel inspirat. O dată şi-a luat adversarul prin suprindere, l-a dezechilibrat.

Atunci, maldărul acela de muşchi purtați pe două picioare s-a prăbuşit ca şi cum ar fi avut genunchii retezați.

Acum arbitrul intră în panică, prinde să numere 1…2… Se opreşte. Reia numărătoarea *trăgând,* evident, de secunde.

Adversarul Mirelui se ridică ca sub un resort nevăzut pe picioare şi cu dorință clară de-a face moarte de om, nu sport.

Actorul este aruncat între corzile de catifea cu pete de sânge vechi. Ştie, intuieşte că încă mai poate scăpa din belea, dar… lumea, publicul îl cheamă, îl aplaudă.

O euforie mai puternică ca aceea din filme şi, aproape ca în momente de dragoste, îl face să uite durerea, să se creadă un zeu, invincibil şi mult mai puternic decât un om oarecare.

Îi privesc ochii şi ştiu că el ştie că trebuie să câştige, chiar de va fi să ucidă în ring. Doar, nu pentru asta îi era *rolul* scris ?!

Numai că ăla nu mai era un rol, nici el, Mirele, nu mai era un actor.

În arena sborşită cu sânge de om se disputa Viața, nu mai avea importanță cine va fi la urma urmei erou.

Cât primea dacă se umilea, dacă pierdea prin retragere?

O mie de lei, cât să-i tot cumpere Gretei blana de vulpe albastră, pe care moaşa sătească şi-o dorea de-o viață…

Cât primea dacă câştiga!

Nimic sau, poate,…un cuțit în spate.

Văd cum i se înmoaie genunchii, i se împăienjensc ochii de nu mai vede, nu mai ştie pe unde calcă.

- L-a machit rău de tot, vere. Am pus rămăşag degeaba pe el, am pierdut gologanii cum te văd şi mă vezi. Cică-i Pumnu lu' Dumnezău!

- Şi-o căutat necazul cu lumânarea.

Vecinii mei îşi vorbesc peste gard, făcând schimb de țigări şi impresii de la meciul de box care se derula în direct la TV.

- Zi-i Artist şi basta! Nu face doi bani…

-Ba, îi tare, nu degeaba-i ibovnicu' moaşei Gherghina...

- O fi, da' se pare că şi acolo are nevoie de cascador, de dublură… Hiii...hi…
-Păi, să se pună unul ca el, slăbănogu', cu Gogu Pintenogu?! Ce pumn, ce directă, ce croşeu de dreapta are băiatu' ăsta, moarte curată!
-Mi-e milă, da-i musai să văd cum îl cară pe targă…
-Cine, felcerul cu ghete 'mericane?? Ia, să-i vadă mama feţişoara lui ca laptele! - interveni în vorba celor doi bărbaţi o voce stridentă, de femeie.
- Lasă-l dracu', tu, muiere. Hai ş'om mere acasă, nu mai deranjăm oamenii.
- Da', nu vezi că au scos televizoru'-n fereastră, să vadă meciu' tot satul.
- Ăla nu e televizor, e *plasmă*, prostano.
- Atunci, hai şi tu acasă, să adăpăm caii, să mulgem vacile…
-Ţţţ, eu mai stau, să le văd pe piţipoancele celea cum se bat în baia de ciocolată... Mânce-le tata!!!!
-Mai bine mânce-le boala ai nemţească! Hai la birt, omule, şi acolo e televiziune pe gratis. Tu te uiţi la paraşute până beau eu o bere, servesc un mic cu muştar de Dijon..
- Dijon, spui?! E prea scump, n-am atâtea parale în chimir.
- Las că ne dă şi pe datorie…- o auzi-i pe femeie concluzionând şi, mai apoi, de-a lungul uliţei se lăsă linişteа.
Aş fi vrut să-l pot suna pe telefonul mobil, să-l întreb pe Mire, dacă şi câte coaste i-a rupt campionul. N-am îndrăznit.
Imediat după pauza publicitară, spre surpriza generală, cei doi pugilişti, evident inegali ca valoare sportivă, revin în ring. Sunt cu copcii în arcadă, cu nasul rupt, pometii sângerând dar, în *rest*, sunt *bine* mersi.
Intră în ultima rundă şi Mirele-i dus imediat la podea. Face un efort colosal, toţi muşchii i se cambrează şi s-a şi ridicat pe genunchi, pe picioare. Se leagănă ca un marinar luat de valuri.
Bate gongul! Atac!
Când toţi ne aşteptăm mai puţin, Mirele îşi loveşte duşmanul în plex.
Knock out!
S-a lăsat liniştea de dinaintea furtunii, una de-a dreptul periculoasă, pentru ca mai apoi, masa aceea de inşi în manevră să se reverse din sala arhiplină, în ring, sărind peste cordoanele de protecţie, peste oamenii de ordine şi peste gongul care, rotsogolindu-se de mai multe ori la rând, schelălăii jalnic.
A fost ultima dată în emisiunea aceea televizată, când l-am mai putut zări pe Mire, printre trupurile contorsionate în spasmul sălbăticiei. I-am văzut ochii închişi, resemnarea întinsă pe faţă şi un fir de sânge cum i se prelingea din gura spartă.

Capitolul 9

Autoturismul de teren 4x4 pare a fi un taur sălbatic printre celelalte automobile cu elitrele caroseriei încinse de soarele care-şi scuipă, parcă, toată vlaga cerească peste parcare.

Mirele sare primul prin portiera larg deschisă de şoferul care îl ignoră cu desăvârşire, grăbit să se se pună la dispoziția şefei.

Îi prinde mâna plinuță cu unghii lăcuite, dar roase din carne, s-o ajute galant, în manevra de debarcare din automobilul nou nouț, pe poteca plină cu pir subțire de munte.

Greta, proaspăt candidat la unul din fotoliile Polului Continental, poartă costum alb şi pantofiori mov cu cataramă strălucitoare.

Dama opulentă şi cu nasul pe sus, aproape că trece peste şoferul personal, aşa cum ai face cu un preş care, după ce l-ai folosit, îl arunci la lada de gunoi.

Fane este al treilea conducător auto pe care îl testează în ultimele săptămâni de când a primit unda verde pentru alegeri.

Cu spinarea încovoiată sub geamantanele pline cu garderoba femeii, insul cu bicepşi reliefați pe sub tricoul sport o urmează la trei paşi în urmă, de-a lungul potecii strivite între două masive de stânci.

Aproape de cabană şi la un semn numai de ei doi cunoscut, şoferul încetineşte pasul, ba chiar se opreşte.

Mirele îl ajunge din urmă, îl depăşeşte şi, braț la braț cu Greta, intră ca o pereche princiară în poiana unde, pe un grătar uriaş, se perpelesc hălcile de carne de căprior şi câțiva păstrăvi de apă dulce.

În urma lor, şoferul îşi aprinde țigara, înjurând birjăreşte. Evident, ştie că şi eu îl aud, dar nu-i pasă de una care umblă creanga şi fără gardă de corp pe coclauri.

Din locul unde s-a aşezat, cu fundul pe dunga geamantanului din piele de crocodil, încă mai poate vedea cum Greta îşi clatină-n mers şoldurile apetinsante. Bărbatul salivează, îşi întoarce capul spre mine, de parcă ar vrea să-i confirm că da, are dreptate, că, pentru o astfel de femeie, merită să se umilească.

Aşa, tam nesam, îmi întinde o țigară din pachetul cu dungă aurie, apoi scuipă firul fin de tutun, care i se prinsese de limbă.

Încurajată de atitudinea asta, eu întind coarda:

- Ți-a suflat-o !

- Şi io pot da cu pumnu', ca gorila aia, numai că eu dețin maniere, domniță! Am ştofă de şofer-lux, îmi țin pumnul şi gura taman la momentul potrivit, aşa că… de un om ca mine are dânsa nevoie. Punct.

Situația devine de-a dreptul comică. Aici, în creierul munților, un necunoscut mi se confesează ca şi cum am fi fost împreună la şcoală.

Pe ea, pe Greta, nu o mai văzusem demult, de când părăsise postul de moaşă din Satul fără Nume, fugise la oraş, cu un stilist ataşat de trupa actorilor.

E drept, în ultimele săptămâni, în plină campanie electorală, o văzusem mereu la televizor. Se pare că *da* bine în decor, făcea audiență cu prostioarele pe care le debita, pentru că altminteri nu avea nici în clin nici în mânecă cu politica.

E fată din popor, una de-a noastră; asta e tot ce contează.

Pe mine, ca scriitor, nu ascensiunea Gretei mă interesa acum, ci Mirele, acel actor în plină ascensiune nu foarte demult, dar care alunecase din rău în mai rău, până ajunse garda ei personală.

Mi se păruse ursuz, necioplit chiar, aşa cum o trăgea după el, grăbind intenționat pasul prin prundişul ce acoperea tot platoul din fața cabanei de vânătoare.

- Arthur, Mirele meu, te rog, nu mă lăsa să-mi rup tocurile pantofilor care m-au costat cât prima ta pentru participare la campionatele locale!

Am doar şaizeci de kilograme, parol, m-ai putea duce pe brațele astea puternice… Ce te-ar costa?

Ei, în schimb, ți-aş putea oferi un sejur pe insula aia specială…

-Mai tacă-ți gura, că te aude…

-Cine, în pustietatea asta ? ! Ursu' ! Nu mai ştii de glumă, negurosule.

Au, cred ca mi-am luxat glezna. Piciorușul meu, auu, au …

-N-ai nici pe dracu'. Ridică-te şi mă urmează. Înainte marş, după mine ! Ca la cazarmă. Las' că scot eu untu' din tine, curviştină ce-mi eşti.

Mirele vorbise clar, ca la filmare, în timp ce-şi eliberase brațul din strânsoarea Gretei, şi avansa cu paşi mari spre terasa de lemn decorat cu coarne albe de cerb.

-Hello, mizerabilule!!! Ce te grăbeşti ? Cine te aşteaptă acolo?

Vino înapoi, la norocul tău, eu sunt *norocul* tău, fiu de târfă ce-mi eşti.

Auuu ! Cred că mi-a intrat o furnică pe decolteu. Repede, hai, scoate-o, că mor ! Vino odat' că d'aia te plătesc, ce dracu'!

Nu vrei ? OK! Îl chem pe şofer.

Faneee ! - strigă Greta, aşa cum sta, cum se aşezase prosteşte şi sigur, doar ca să impresioneze, chiar pe marginea prăpastiei.

Se simțea frustrată, era furioasă, din ce în ce mai furioasă, apoi chiar disperată şi, într-o clipă de nebunie, sta gata să-l şantajeze pe Mire.

-Arthur, Rergele şi Mirele meu, dacă nu vii acuşica la mine, îmi dau drumu-n hău. Uite aşa, direct în cap.

Chiar vrei să mă ai pe conştiință, Regele meu??

Cum vrei tu, fustangiule, uite, mor!

Cine va mai scoate Om din tine, cine te va face vedetă la *Holivud* ? Aud?

Fără Greta, fata-deşteaptă, rămâi un actor care împuşcă banul, colo un prost încasând la pumni în spectacole *populare*.

Adio şi n-am cuvinte!

Fane, şoferul, a ajuns la Greta primul, a prins-o în brațele lui de fost oțelar şi, în ciuda zvârcolirilor ei ca de ştimă prinsă în cârlig, a reuşit să o scoată de pe buza crevasei pe tăpşanul cu gențiene şi o mulțime de afini dați în pârg.

Am ajuns împreună, în salonul cabanei de vânătoare, unde invitații, domni la costum Armani şi cravată din mătase naturală, loveau cu crosa o minge de golf, mică şi dură, din plastic.

Toată lumea vorbea, nu asculta nimeni.

Câțiva o salutară pe candidată perverşi. Alții din teamă, dar cei mai mulți o ignorară fără nici un interes.

Ea nu se feri să înghită găluşca, apoi îi luă în tărbacă, tutuindu-i, sărindu-le-n gât şi pupându-i cu tot focul.

Când termină *circul,* se aşeză turceşte pe covorul frumos, îşi descălță pantofiorii din meşină mov şi-i aruncă, aproape victorioasă, în brațele Mirelui.

- Arthur, Regele şi Mirele meu, un lighean cu apă şi gheață, te rog ! - comandă ea, în timp ce salonul se golea de bărbații care, aşa, brusc, se hotărâră să *supravegheze* focul şi grătarul de afară.

-Tâmpito ! – scăpă vorba printre dinți Mirele, cu o indiferență care o făcu pe Greta cea obraznică să-şi ceară iertare.

Din locul meu, îl văd pe Mire cum trage din țigară, cum aruncă fumul înapoi, pe nări, în aerul ozonat, ca şi cum ar vrea, în modul acela stupid, să se sinucidă.

Mi-e milă de el, apoi realizez că, de fapt, execută doar un exercițiu pur teatral. Mirele face ceea ce ştie mai bine, îşi joacă rolul de bărbat cu lipici la femei de succes şi proaste ca noaptea.

Eu îmi amintesc de biata Lebăda, în timp ce nurlia de Greta, acum ridicată pe brațe de pe covor, de şoferul afectuos, a dispărut în camera rezervată ei, una de lux.

Cel care îl anunță, mai apoi, pe Mire, că a fost *concediat*, este tot şoferul Fane - o face cu o bucurie pe care nu şi-o poate masca oricât s-ar strădui.

-…aşa că, în numele dânsei, îţi ordon să părăseşti imediat *obiectivul!!!* - încheie el triumfal şi îi întoarse fundul, parcă prea obraznic pentru un corp de bărbat.

Mirele mă priveşte pentru prima dată pe ziua de azi, direct în ochi. Este vulnerabil, dar nu speriat de întorsătura lucrurilor.

I s-a redat libertatea de-a crăpa de foame sau de-a se arunca în prăpastie.

Ieşim împreună în poiana plină de fum şi cu iarba mânjită de sângele căpriorului înjunghiat.

Din cuţitul cu vârf ascuţit, încă se mai prelinge un strop de sânge neînchegat; se clatină, cade, se face una cu ţărâna hidroscopică ca o sugativă.

-Aduceţi Graalul! Un vas de aur, nătărăilor! Aduceţi un pahar, ceva… să adun sângele, prinse a striga Mirele, în timp ce strivea sub talpă mucul ţigării.

-Un vas… ceru şi satrapul, dar vorbi atât de încet şi de fără convingere, că nu-l luă nimeni în seamă.

Politicienii, mai toţi şi oameni de afaceri în top, se prefăceau să nu-l iau în seamă pe actorul care de *nebun* ce fusese a rupt contractul cu cea mai mare casă de filme de pe Mapamond.

Muncitorii - bucătarii, chelneriţele şi echipa de striptese - care avea să condimenteze petrecerea din noaptea care urma, toţi în păr râdeau, făceau glume deocheate pe seama *nebunului.*

Greta, mai elegantă şi mai scorţoasă ca niciodată, reapăru în decor - făcu doar un semn, la care… şoferul, avansat de cinci minute în post de director de campanie electorală, îl înşfăcă pe Mire de după ceafă.

Actorul fără rol nu opuse niciun fel de rezistenţă.

-Cale bătută! - îi strigă careva, iar altul zise cu o undă de nostalgie greu ascunsă:

-Ăsta-i Omul pentru care mi-am rupt paltonul, m-am îmbrâncit să obţin de la el un biet autograf !

Acum, cocoţată pe masă, Greta, în rochie roşie-roşie şi cu salbă de aur adevărat pe sânii rotunjiţi cu silicoane, se pregătea să oficieze barbar şi defel potrivit pentru o carieră pacifistă, aşa cum declara că-şi dorea.

- Sânge ! Hai la sângeee… Cine vrea o baie de sânge… Sânge, fraţilor, sânge…

Avea faţa foarte lividă, ochii închişi. Ţinea paharul de cristal plin pe jumătate cu sânge de căprior, între palmele-i un pic tremurânde.

Lumea aia *bună* amuţise, unii ar fi dat orice să oprească mascarada, dar nimeni nu avea curajul s-o coboare de pe blatul mesei, s-o pălmuiască, trezind-o la realitate pe isterica aia.

-O, yes, Madam Dracula! - chicoti un turist, gata să de-a drumul şi camerei de filmat, un intrus, despre care nimeni nu ştia de unde apăruse, cine-l trimisese în *misiune.* Altminteri, cum ar fi ajuns întreg, singur şi fără bagaje în creierul munţilor, la cabana aia selectă, care fusese reţinută sută la sută pentru protipendada provincială.

Nu conta. Faptul era deja împlinit şi Greta, euforică şi un pic cam nebună, îşi trecu degetul peste buza paharului, îşi înmuie sfârcul unghiei dată cou ojă în lichidul care a prins să se închege.

Haita de oameni intră-n delir.

Gretei nu-i pasă de gestul pe care îl repetă, îl duce până la capăt; ea a rămas în fond o moaşă adevărată. Sângele de animal sau de om nu o înnebuneşte, nici n-o sperie, ca pe alţii.

Capitolul 10

Acum cinci minute m-a sunat pe mobil Paula Ciuclea, singura femeie din partea asta de lume care ține pe inima şi pe spesele personale o Camerală.

-Îşi permite pentru că este bogată! – cârâie urâcioasă, partea mea țărănească, Varvara - cea care mă şi mir cum de m-a lăsat de atâta vreme în pace.

Aş putea s-o înfrunt, s-o pun la punct, să-i spun cum că doamna aia şi-ar putea cheltui banii, mulți-puțini, câți îi are, pe vacanțe de lux, pe bijuterii şi alte extravaganțe.

Dar, cum nu sunt chiar o melomană din fire, țăranca din mine ar fi uimită, poate chiar intrigată, să afle că aşa, peste noapte, iaca, mă dau în vânt după muzică cultă.

Poate că nimic nu este întâmplător, totuşi, corala Paulei - femei şi bărbați, îngeri sau cavaleri în hlamide albe cu cruce pe piept!

Imaginea pare ireală într-o lume gâtuită de vitezomani.

Mă retrag mai bine să scriu, la computer.

Gata, deja bat intuitiv un alt titlu de capitol, decapitez fraza asta, fac *curat* pe pagina word.

O iau de la capăt, împestrițez cu litere…

Dacă m-ar vedea acum Marele Critic, cum bat cu buricele a doar două degete în tastatura asta! Cum prind din urmă ideile, le pun în cuvinte, în sintagme, în pagini de carte şi…nu într-o carte chiar de bucate.

Asta-i *beția* cuvintelor, când intri-n vertij, ca într-n viraj o maşină de curse !?

O bucurie mereu nouă îmi ține respirația, îmi trece frison pe şira spinării, scriu din memorie despre cum… ieri m-am întâlnit întâmplător cu Lebăda şi cu Mirele ei.

Nu m-au văzut, nu m-au salutat, au trecut pe trotuarul celălalt, au intrat pe o poartă înaltă, pe care scria: Tribunal.

În jurul meu, oraşul foşnea ca vântul în ştiubeiul cu viespi.

-Suntem un popor gata să-şi frângă gâtul în drojdia sticlei? – m-am întrebat retoric şi pentru că nu am găsit un răspuns bun, am ocolit parcul în care câteva persoane *defavorizate* cerşeau bănuțul pentru cinzeaca următoare.

Dacă aş câştiga lozul cel mare, îmi ziceam ieri, îmi repet şi acum, mi-aş tipări toate cărțile curajoase şi încă nescrise. Aş scrie numele fiicelor mele pe fiecare pagină şi le-aş lăsa cu testament celor ce nu vor învăța să scrie şi să citească.

Dacă mi-ar mai rămâne, după nebunia asta, vreun sfanț în geantă, aş asfalta drumul spre Satul fără Nume.

Cu restul?

I-aş cumpăra Paulei Ciuclea o televiziune, *pe bune.*

-Vorbe! - mă pune la colț conştiința mea, mereu vigilentă când vine vorba de promisiuni.

Nu am o replică potrivită şi ciulesc urechile înspre ruinele cetății fără nici un stăpân, de unde aud venind un galop înfundat, ca de copite bandajate în obiele de lână.

Pământul se cutremură, în tavan zăngăne sârma de care odată era prinsă lampa cu naftă, acum beneficiem din plin de ajutor social şi de electricitate.

Las scrisul, poate să aştepe cât inima-mi pofteşte.

Ies în calea călăreților cu apă în găleată şi cu curiozitatea afişată pe față.

În piața veche, cohorte de bidivii în valtrapuri de purpură brăzdată de aurul crucii teutone se adună în flanc stâng, se împart, se desfac, se reînnoadă cap la cap, spre flancul drept, spre punctul din centru se prind… intră şi ies din scena care, mă lămureşte careva dintre maşinişti:

- Nici nu era trecută în program.

Nu pare să fie o alarmă pe garnizoană, nici exercițiu de forță majoră.

Dresați, caii, dar mai ales figuranții luați cu ziua în custodie de Casa de Filme, se împiedică în arme şi-n iarbă.

Zăbala din polimeri roade carnea şi spuma se revarsă la colţul gurii unei iepe, care geme, dar poartă pe mai departe acel simulacru de *cavaler* cu armura ce nu reuşeşte să-i acopere tot burdihanul.

Iaca şi Mirele! S-a împăcat cu Regizorul?

Oricum, e în rol şi e mai mândru, mai frumos decât va fi fost adevăratul Rege Arthur.

Struneşte cu fermitate armăsarul alb, care se arată în stare să care în şa şi bărbatul şi lancea şi suliţa şi scutul , tot recuzită şi nu chiar din foi de mucava.

Nervos, animalul de rasă doar apasă cu copita în iarba zdrobită, nechează atât cât stăpânul să-l audă, să-l înţeleagă.

Călăreţul îl struneşte pe loc, în cerc tot mai strâmt, împlântându-i pintenii în pântecele suplu.

Trage şi dârlogii, smuceşte tare şi la întâmplare. Calul lui s-a ridicat de pe patru, pe două picioare.

Cu şira spinării în arc, galopeză pe loc, lovind furibund din copitele potcovite.

Mirele, un actor, acolo un om sub povara armurii cu zale princiare, nu se ridică, nu se mai poate sălta de şale. În disperare de cauză, aşteaptă ajutoare.

-Pe el, mă! Pe el… Strigă grăjdarul şi un ciopor de haidamaci cu lance şi spadă dar fără armură, cu turul blugilor rupţi în şaua mârţoagelor, vin, îl salvează.

Altădată, Mirele, aflat în *pielea* Regelui Arthur, nu ar fi suportat ruşinea, ar fi snopit în bătaie animalul acela pur-sânge.

Acum râde ca prostul, aşa, plin de colb pe faţă şi pe veşmintele minunate, se lasă într-o rână pe braţul de paie.

- Blegule! – îi strigă Greta, cu dezgust - din celălalt capăt al pieţei, aşa cum stă legată fedeleş pe rugul de vreascuri, în care: Pst!, un singur chibrit, o singură scânteie şi nu ar mai ajunge vie în ziua de mâine.

Pe câmpul de bătaie, caii cu călăreţii lor în cohorte, se lovesc frontal, se resping, se realiniază ca sub o riglă de calcul.

-Ăştia e daţi dracu'?! - constată cu admiraţie rândaşul..

Vocea Regizorului se aude peste tot, în megafoane.

Dă un ordin şi toată maşinăria aia biologică se pune-n mişcare.

Înaintează înafara pieţei vechi, dincolo de Satul fără Nume, merg într-un singur pas, cadenţat şi nemotivat, zdrobind tot lanul cu floarea soarelui.

Aşa trebuie că facă şi lăcustele, se organizează şi înaintează pas cu pas, centimetru cu centimetru… Dinaintea lor nici un fir de iarbă nu mai are scăpare.

Mirele, rămas singur şi de izbelişte, fluieră după calul care a dispărut ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul.

Numele lui, cel al Mirelui, al Regelui Arthur, se aude rostit, chemat de urgenţă în centrul platoului.

Nu răspunde nimeni.

Regizorul înjură în câteva din limbile planetare, chemând actorul cu rol principal, la filmare.

Cu sau fără Rege, maşinăria de război, odată pornită, merge ca unsă.

Maşiniştii trag secvenţă după secvenţă pe pelicula cu filmul care a scăpat demult din buget şi scenariu.

Târziu în noapte, peste miriştea mirosind a fecale de centauri, se lăsă linştea pâsloasă de după încleştarea din care morţii se numără în milioane.

Legaţi unii-n alţii, prizonierii de război, toţi raşi în cap şi cu salopetele ca portocala, aşteaptă finalul, să-şi primească leafa pe ziua de muncă, o zi nu tocmai uşoară.

Sub Luna care se ridică precum o faşă de staniol roşu, câmpia este o rană deshisă. Miroase deja a cangrenă.

Pe mine, ca scriitor, sângele nu mă mai sperie! Organic, anorganic…

Port aceeaşi bluza albă din fir de viermi de mătase, de la primele pagini din cartea asta. Este un veşmânt bun în toate ocaziile, cu sau fără pata aia care, ba apare, ba dispare.

Ce-o fi o fi! - îmi zic şi-mi propun ca s-o duc cât mai repde la curăţătoria chimică.

Capitolul 11

De câteva zile încoace, îmi pierd vremea pe platoul de filmare, mai prind un zvon, o bârfă, mă documentez pentru cartea mea viitoare.

Regele şi cavalerii săi, în jurul mesei rotunde, tot actori deveniți eroi ai unui film care *merge* cum vrea el, nu-i mai ascultă, au devenit nervoşi peste poate.

Le sare țandăra din te miri ce şi se ceartă ca proştii, aruncându-şi în față vorbe pe care, mai apoi, sigur le regretă.

Până şi mie îmi pare rău că am dat năvală, din curiozitate şi pe gratis, în *farfuria* care mi se păruse la început numai lapte şi miere.

M-a luat valul. M-am lăsat de bună voie atrasă în cursă. Acum, în grija mea este rulota Regizorului şi cea a Gretei - asta pentru că am dovedit a fi ceea ce se numeşte, îndeobşte, femeie de încredere.

Am privilegiul ca în toată viața pe care o mai am în față, să mă dau *mare*, să mă laud că eu am bătut de colb pilotele, am măturat şi aerisit cabinele *monştrilor* sacri.

Nu sunt singura femeie de aici, care se lasă prinsă în mirajul cinematografiei pe gratis.

Lebăda, încă în convalescență, dar cu aceeaşi rochie albă şi cu o aripă în loc de mâneca stângă, ajunge dis de dimineață, prima pe platoul de filmare. Ea fierbe cafeaua, o toarnă în termos.

Apoi, hrăneşte şi adăpa calul pe care Mirele îl călăreşte, cât e ziua de mare.

Lebăda țesălă animalul cu duioşie aproape maternă, îi pune şaua, îi leagă dârlogii şi totul, absolut totul e gata până la 7 fix, când sună deşteptarea pentru artişti.

De cele mai multe ori, Mirele întârzie, ea îl aşteaptă stoică, ore şi zile în şir, în soare sau ploaie.

Uneori, când el nu se trezeşte mahmur şi în toane proaste, o ia de după umeri, o strânge în brațe, aşa ca pe un copil, al cărui moral ştii că depinde numai şi numai de afecțiunea pe care tu i-o acorzi.

Atunci Lebăda se lasă moale, se lipeşte cu singurul ei sân întreg de sternul bărbatului, îşi împinge pântecele fierbinte, coapsele tari în pulpele acoperite de zalele armurei medievale.

Ştie, fără ca cineva să-i repete, că deşi îi aparține prin acte şi legi, între ei, ca bărbat şi femeie, nu va mai exista niciodată un alt început, unul frumos ca în filmele vechi.

Alteori, când Mirele-i evident taciturn, Lebăda leagă armăsarul de gard şi se fereşte ca de lupul turbat să-i iasă în cale.

Dar cel mai tare îi place să-i pregătească armura, e grea, nu o poate ridica, se apleacă doar peste ea, o lustruieşte din za în za, cu pastă de dinți şi praf de bicarbont cumpărat pe banii personali, de la prăvălia din sat.

Nu îşi mai pune demult întrebări de prisos, nu dă vina pe alții.

Se simte ca o femeie aproape întreagă şi îl iubeşte cu aceeaşi patimă oarbă.

Lebăda este, se face pe zi ce trece tot mai frumoasă, cu pletele crescute şi mai mătăsoase după cura încheiată cu citostatice.

Şi ce dacă-i lipseşte un sân?

Ea este o amazoană !

Amazoană? Substantivul acela, odată intrându-i în gând, a chinuit-o toată săptămâna trecută.

Atunci, l-a rugat pe scenarist, pe Regizor, să-i *facă* şi ei un rol mic-mic, unul de războinică, de femeie care trage cu arcul, aruncă lancea…

La început, toți o tachinară şi, în derâdere, chiar Greta îi promisese să-i pună vorbă bună, unde *trebuie.*

Apoi, lucrurile au devenit extrem de serioase -Lebăda da semne de nerăbdare, nu mai putea să aştepte.

A intrat în rulotă, la Mire. I s-a strecurat în armură şi aşa, cu viziera lăsată, l-a aşteptat o zi şi o noapte.

În năduşeala care îi spuzise obrazul, se trezea, adormea şi din nou se trezea…Uneori i se părea că-i aude paşii, un fel de târşâit de papuci peste scândura duşumelei.

-Ai îmbătrânit, omule!- zicea atunci, cu milă, şi îşi vedea bărbatul aşa cum va fi să fie el peste douăzeci, treizeci de ani, un moşneag cu părul alb şi mâini tremurânde de alcoolic irecuperabil.

Prin fereastra lăsată deschisă, râsul şi vorbele proaste ale celor din parcul de rulote ajungeau toate până la ea.

Ajungeau şi la mine, cea care, târziu în noapte, tot întindeam rufele Gretei la uscat, pe o sfoară împletită din naylon.

Apoi a a adormit până spre dimineață când, s-a trezit asudată şi înspăimântată.

Copilul ei era singur acasă!

Acum nu o mai interesa Mirele, care îşi pierduse vremea în cabina cu numele Gretei scris cu ruj de buze pe uşa melaminată.

Lebăda a ieşit din armură, a fugit din cameră, o văd cum aleargă de-a curmezişul platoului, spre liziera Satului fără Nume.

Câteva luminițe o atenționează că acolo se lucrează, se construieşte viitoarea cetate, care va fi *cucerită* de cruciați în *seria* următoare.

A alunecat, a căzut în groapa cu betonul încă moale.

Se adâncea, se cufunda şi nu exista prin jur nici un pai în care să-şi pună speranța salvatoare.

-Sorții ei de lume! Cine-i nebuna asta în rochie de mireasă! - întreabă speriat macaragiul, un ins grav şi care nu mai găseşte cuvintele potrivite ca să se dezvinovățească.

-Sar după ea? – întreabă de formă un puştan ce rezemă coada lopeții, chiar lângă cofrajul în care cimentul se întăreşte văzând cu ochii.

-Eşti nebun, o mierliți împreună.

-Las', tot n-are golanu' ăsta bani de mausoleu!! - făcu gluma macabră un altul.

- Să vină cascadorii, s-o scoată, s-o salveze. Unde-s cavalerii Mesei Rotunde?? Dorm ca belferii!

-Hai, dă-mi mâna, cucoană! Hai, dacă te întinzi o leacă, cred că ne atingem cu vârful degetelor.

-Cine-i nebuna în rochie de mireasa? - repetă întrebarea prosteşte macaragiul.

- Ai' de se ține după Regele Arthur… zice cineva cu o undă subțire de reținere.

-Sărmana, are cancer…

-D'aia s-a sinucis!

-Lasă vorba, prostule, sună mai bine Ambulanța…

Acum, când scriu scena asta, mi se pare că am fost acolo tot timpul, de fapt, am ajuns la fața locului odată cu pompierii, unii voluntari, fără frânghii, fără experiență în astfel de situații.

Cameramanul era deja la post, trăgea cadre unul după altul, fără să fi aşteptat indicații de la Regizor.

Mult mai târziu, au ajuns acolo Greta cu Mirele.

Greta, după primul şi ultimul ei rol, în plină tranziție de la moşit la politica pan-continentală, avea halat nou şi părul rulat pe bigudiuri de sârmă inox. I se vedeau clar cicatricele rămase după operația de întinerire, aşa, ca nişte vinişoare pornite imediat, de după pavilionul urechii.

Nu-i mai păsa că era deja o persoană cu notorietate, candidat cu şanse reale în alegerile următoare, Greta se purta aşa cum îi era felul.

Nimeni nu îndrăznea să o judece, s-o dea la o parte din fața aparatului de filmare.

Îl priveam şi pe Mire, încă îl mai văd, aşa desculț , păşind prin ochiul cu ciment moale...

Se lasă într-o rână, nu mişcându-se, doar făcând paşi lipiți unul de altul.

- Tot îmi prinde bine la ceva cursul de *târâş* prin nisipuri mişcătoare, zice el şi râde trist fără ca cei din jur să înțelegem ce a vrut să spună cu asta.

A ajuns la Lebădă, o prinde pe subrațe şi, aşa ca pe snop de trestii, o trage pieziş, după el.

Cum ajunge pe loc solid, o şi trânteşte dinaintea Gretei, zicându-i:

- Ia-o în primire!

El e plin de cimentul care i se întăreşte pe haine ca o armură de solzi veritabili.

Ea are rochia scorojită şi pletele prinse în şuvițe ca şi încărunțite. Respiră.

Greta îşi trage papucul cu pămătuf mov, de sub părul Lebedei - femeia din fața ei nu miroase a beton, ci a iederă verde.

-Gata circul, cavaleri ai mesei-rotunde! - declamă voit comic unul dintre actoraşii ce se tot bagă, de la o vreme, pe sub pielea Regizorului.

Regizorul, singurul ins care a rămas în tot timpul acesta sigur pe sine, de parcă ar fi fost dinaintea unei repetiții de duzină, dă ordinul de *retragere*, la care toți, în frunte cu Greta, se pun în mişcare.

Se grăbesc să-şi ocupe locurile din jilțurile din jurul mesei cât roata de car şi acoperită cu gazon tuns proaspăt.

Până şi Mirele-i prezent la filmare, stă drept, cu coroana pe cap şi cu Lebăda foarte palidă dar în postură de paj, în spatele jilțulu 'nalt.

Tace şi bea, ca şi cum şi-a uitat replica.

Femeia şi-a lăsat capul peste umărul lui şi el prinde s-o mângâie pe păr, aşa cum un stăpân bun îşi mângâie puiul de câine.

Acum lucrurile alunecă din real în ireal, intră pe turnura obişnuită cursele de mare viteză şi, rând pe rând, toate paharele se umplu şi se golesc de băutură nepotrivită, carnea de batal sfârâie înfiptă în țepuşe direct pe masa rotundă…

Şi, parcă anume pentru ca Regizorul să înnebunească, Mirele se ridică, îşi înşfacă nevasta, o ridică pe brațe, pe umăr, dispare cu Lebăda, aproape leşinată, în ceața care, brusc, în urma lor se lasă grea ca o cortină din pâslă.

Revin într-un târziu şi când nu-i mai aştepta absolut nimeni.

Păşesc însoțiți de lumină. Ea poartă rochie albă din dantelă cu perle şi-i fără aripa de pasăre în loc de mânecă stângă.

Este numai femeie.

El are veşmânt de brocart pe sub pieptarul de zale şi încălțări pentru marş-lung în picioare.

Regizorul aplaudă intrarea triumfală, îi cheamă, le face loc pe tronul tot cariat dar, cândva, demult, poleit de adevăratele cu aur.

Camerele de filmat bâzâie peste capul lor, ca bondarii.

Secvențele se derulează una după alta, cu viteză înspăimântătoare. Mii de duble se trag într-un singur minut.

Apoi, obosit, timpul se leneveşte, lâncezeşte ca seul…

Soldatul rândaş, cu Greta cot la cot, beau pahar după pahar din vinul dulce şi roşu.

În fața lor, dinaintea focului, Mirele s-a aşezat în genunchi şi îi trece Lebedei părul leoarcă prin dinții pieptenelui de os.

Regizorul, caută şi găseşte o *viitoare* vedetă dintre mii de inşi anonimi. El, omul care recreează o lume după un scenaru, priveşte perplex cum femeia aia, cu un singur sân teafăr,

străluminează. Este sigur că o vede pentru prima oară în viață.

Nu-i vine să creadă că e aceeaşi persoană cu *smintita* care, săptămâni la rând, a făcut pe gratis şmotru pe platou şi-n toate rulotele, a țesălat mârțoagele din grajduri, a lustruit fibulele din vestele de luptă şi cele din harnaşamentul bidiviului încălecat de Regele Arthur.

Femeiuştele toate, câte îi ținuseră cu brio, tonusul şi isonul în timpul filmărilor din sptămânile anterioare, acum doar reazemă masa. Unele-s urâcioase de-a dreptul, altele doar nostalgice, dar nici una nu mai are speranța că va face parte, pentru mai departe, din *alaiul* de bacante cu care se plimba , de pe un continent pe altul, Regizorului.

Mănâncă şi beau, se ghiftuiesc ca la parastas, fără frivolitate şi fără a mai lăsa impresia că sunt interesate de Artă.

Poartă tot costumele de la filmare - un balot de rufe îmbâcsite cu transpirație şi parfumuri amestecate.

Cetățenii Satului fără Nume, care avuseseră şansa de-a fi figuranți într-o *cooproducție*, inşi de toate vârstele, unii ştirbi, alții neraşi, dar mai ales femeile lor, cele mai multe gravide, nu vor

în ruptul capului să creadă că fericirea lor s-a consumat, că *circul* se mută, cu arme şi bagaje, în alt sat planetar.

Ar fi nevoie de o muzică îndrăcită! - zic, dar cine să mă audă, cine să cânte?

Actorii în rol de cavaleri teutoni, toţi în păr în ţinută de luptă, stau alături de Regele lor - acolo un om cu tălpile mari şi desculţe întinse fără nici o jenă, spre focul de tabără.

Greta, situată deasupra tuturor problemelor *prostimii*, formează pe mobil numărul lui Fane, omul de încredere şi directorul ei de campanie electorală. De la capătul celălalt îi răspunde robotul!

Greta înjură fără jenă, se ridică pe picioarele un pic tremurânde, ba chiar urcă pe scaun, pe masa acoperită cu gazon proaspăt, de unde, cu acelaşi aparat de telefon care a costat-o mai mult decât leafa unui actor, fotografiază *nebunia* din toate unghiurile posibile.

Mirele, cu ale lui apucături medievale, care ar fi trebuit să-l transpună în *pielea* şi rolul istoric al Regelui Arthur, şi-a părăsit încălţările de marş lung şi soldaţii strânşi ciopor la un deţ de alcool.

Se aşează în tron. Mobilierul antic trozneşte, se lasă într-o rână... i s-a rupt un picior. Mirele râde în hohot.

Lebăda plânge fără să ştie de ce. El o saltă pe genunchii acoperiţi cu cămaşa de zale, îi suflă fierbinţeală după ureche, îndemnând-o să bea vin roşu din pocalul care, sub reflectoare, străluceşte ca aurul.

Ea nu are puterea să i se opună. Soarbe din băutura care, între timp, a prins gust de rugină.

Şi... timpul se porneşte din nou, cu furie incredibilă.

Zidurile de butaforie, mârţoagele ţigăneşti, caii de corvoadă şi cei pur sânge, adunaţi într-o singură herghelie, nechează, lovesc din copite în scândurile staulului. Rup în dinţi lemnul, cuiele ruginite şi ies în galop, se pierd în pădurea de carpeni …şi vântul se porneşte nebun, smulge, ară fir cu fir iarba crescută pe masa legendară.

Aruncă cât colo mâncarea de recuzită.

Sfâşâie veşmintele de pe inşii frivoli, îi lasă goi goluţi, ca la începutul de lume, le despleteşte părul şi destinele, le fură minţile.

Mirele prinde în gură cercelul Lebedei şi-i sparge perla scumpă-n măsele.

Ea se agaţă cu braţele albe de gâtul lui şi aşa, ca în filme, împreună se tut duc cu tornada care mătură Satul fără Nume, ruina cetăţii medievale; saltă de la pământ caii şi şeile cailor, -urcă direct la Dumnezeu figuranţii cei beţi de vin şi de glorie efemeră.

Totu-i un amestec de resturi de hrană, de pahare de unică folosinţă şi sticle şăndărite, de giuvaieruri cumpărate cu bani albi, cu bani negri, şi o mulţime de dinţi traşi din trupuri cu tot cu maxilare…

Un film bun, o lume care fusese aproape perfectă din punctul de vedere al Regizorului, s-a dus pe copcă!

Doar pocalul, în mâna actorului care-l jucase pe Regele Arthur,- acolo un recipient de recuzită şi în care băutura a prins sărătură de sânge, mai este întreg şi plin cu vin roşu ca sângele tânăr.

- Este Graalul, vasul pe care l-am privit pe simezele burgului cu cel mai înalt turn de observaţie din toată provincia? Zic dar nimeni nu mai are timp de astfel de întrebări şi mai ales de răspunsuri.

De pe câmpul de luptă al cruciaţilor spintecaţi în iatagane, se ridică în cohorte stafiile, fumegă balega arsă de jumătate şi miile de bărbaţi ce juraseră pe Cruce sărăcia şi castitatea pe care (poate) nu le respectaseră, se întorc din Cer şi din Iad pe Pământul nostru.

Ca nişte leşuri peste care uliul planează confuz, trupurile oamenilor şi cele ale animalelor, laolaltă, creează decorul perfect de după ultima bătălie din deşert.

Acum, până şi eu, autorul, sunt derutată, defel duală - partea ţărănească cu cea urbană nu se mai luptă între ele pentru o simplă idee.

Sunt doar femeie, una care scrie despre destine foarte posibile - o tipă în blugi şi bluză de mătase împroşcată pe locul de sub inimă, cu picuri de sânge sau … poate-i numai cerneală.